

„Ül mint ötvös vagy ezüstitisztogató...”

(MALAKIÁS 3,3)

ISTEN MEGTISZTÍTÓ MUNKÁJA

BIBLIA-TANULMÁNYOK – 2007. IV. NEGYEDÉV

*„Ül mint ötvös
vagy ezüstitisztogató...”*

(MALAKIÁS 3,3)

ISTEN MEGTISZTÍTÓ MUNKÁJA

BIK KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2007

A tanulmányokat összeállította:
Szabó Ferenc

A Biblia-tanulmány elektronikus változata az interneten
a www.ekonyv.hu/kerak címen olvasható

Kiadja a Keresztény Advent Közösség megbízásából
a **Bibliaiskolák Közössége**

1121 Budapest, Remete u. 16/A

Telefon: 06-1/391-0181, fax: 06-1/391-0182, mobil: 06-20/379-6020

www.bibliakiado.hu bik@bibliakiado.hu

Felelős kiadó: Szigeti Gábor

Sorozatszerkesztő: Egerváriné Árvai Márta

Nyomdai előkészítés: Bibliaiskolák Közössége

Nyomtatás: Reménység Alapítvány (Nágocs)

ISBN 978-963-7493-35-5

ISSN 0865-3119

TARTALOM

Bevezetés	7
------------------------	---

A MEGTISZTÍTÁS FOGALMA ÉS SZÜKSÉGESSÉGE

I. tanulmány – 2007. október 6.

„Ül mint ötvös vagy ezüsttisztogató...” (Mal 3,3)

A megtisztítás alapkérdései	9
-----------------------------------	---

II. tanulmány – 2007. október 13.

A megtisztulás és a mennyei szentély 19 |

III. tanulmány – 2007. október 20.

A bűneset és következményei	34
--	----

ISTEN MEGMENTŐ MUNKÁJA

IV. tanulmány – 2007. október 27.

A megtisztítás folyamata I. – A megigazulás	46
--	----

V. tanulmány – 2007. november 3.

A megtisztítás folyamata II.

Szövetségkötés Istennel	59
-------------------------------	----

VI. tanulmány – 2007. november 10.

A megtisztítás folyamata III.

A feltámadás ereje	71
--------------------------	----

ISTEN ÉS EMBER EGYÜTTMŰKÖDÉSE

VII. tanulmány – 2007. november 17.

Amikor a hívő élete válságba kerül	88
---	----

<i>VIII. tanulmány – 2007. november 24.</i>	
Példánk és üdvözítőnk: Krisztus	107
<i>IX. tanulmány – 2007. december 1.</i>	
A szenvedés okai	125
<i>X. tanulmány – 2007. december 8.</i>	
Megállni a szenvedésben	137
<i>XI. tanulmány – 2007. december 15.</i>	
Vigasztalás – Hogyan bátoríthatjuk a megpróbáltatásban lévőket?	157
<i>XII. tanulmány – 2007. december 22.</i>	
Az egészséges életmód mint Isten ajándéka és kívánalma	170
 A KÖZÖSSÉGI ÉLET MEGTISZTULÁSA	
<i>XIII. tanulmány – 2007. december 29.</i>	
„Hogy majd önmaga elébe állítsa dicsőségben az egyházat...” (Eféz 5,27)	182
 Függelék	
Javaslat a Biblia-tanulmány átvételére	202
 Áhítatok minden napra	
Október	204
November	205
December	206

BEVEZETÉS

Az egész Biblián végigvonul egy fogalom, amelyben az Úrnak az emberekért végzett munkája foglalható össze: ez a megtisztítás eszméje. E negyedévi tanulmányunk vezérgondolata Malakiás könyvének nevezetes igéje, amely így szól: „[Az Úr] ül mint ötvös vagy ezüsttisztogató, és megtisztítja Lévi fiait, fényessé teszi őket, mint az aranyat és ezüstöt.” (Mal 3,3/a) Az ötvös tüze megtisztító tűz, a nemesfémből eltávolítja a salakot. A tűz a Szentírásban a megpróbáltatás, a szenvedés jelképe. A századok folyamán újra és újra előkerült a kérdés: vajon inkább öröme, vagy inkább szenvedésre teremtett-e az ember? A sok, egymásnak ellentmondó emberi vélekedés mellett a Biblia képviselte és képviseli a hívők számára Isten e kérdésre is adott válaszát. Öröme teremtettünk, de az édeni lázadás után e megromlott világban csak a megpróbáltatásokon át találhatjuk meg az igazi örömet – a teljes szabadulás pedig, egy új világ, Jézus második eljövetele után lesz az osztályrészünk. Jогcímünk már van a mennyre, ha elfogadtuk Krisztust mint személyes Megváltónkat, de alkalmassá is kell lennünk Isten és a mennyi lények társaságára.

A hívő Krisztus kezében van, soha nem érheti cél nélküli megpróbáltatás. Isten eszközei nemcsak az általunk nagynak tartott megpróbáltatások, hanem a legkisebbek is, ha szükség van rájuk. Lehetnek ezek fizikaiak (betegség, testi baj, az anyagi biztonság elvesztése), de ugyanúgy a lelki gyötrelm is (a meg nem értés, a magány, a kiteszítottság érzése). Szendédst jelent az őszinte hívő számára, amikor keresztény élete erőtlen, tehetetlennek és gyengének érzi magát. Szendedés az is, de egészen más, amikor Istenért, az Ő ügyéért vállalunk nehézségeket és megpróbáltatásokat.

Így tehát nem elegendő csupán a megpróbáltatás különböző formáival foglalkoznunk. A betegség diagnózisa és az okok feltárása fontos, de a terápia, a gyógyulás útja ugyancsak – ezek szorosan összetartoznak, s mi értelme lenne egyiket a másiktól elválasztani? Fordítsuk hát tekintetünket a Megtisztítónkra, a szabadulásra, a győzelemre, hogy reménységünk és Istenbe vetett bizalmunk megerősödjék.

„ÜL MINT ÖTVÖS VAGY EZÜSTTISZTOGATÓ...”

(MALAKIÁS 3,3)

A megtisztítás alapkérdései

¶ *Miért szükséges, hogy az Úr megtisztítsa az övéit?*

Jer 17,9–10/a • „Csalárdabb a szív mindennél, és gonosz az; kicsoda ismerhetné azt? Én, az Úr vagyok az, aki a szívet fürkészem és a veséket vizsgálom.”

Zsolt 19,13 • „Ki veheti észre a tévedéseket? Titkos bűnök-től tisztíts meg engemet.”

Jel 21,27 • „És nem megy be abba semmi tisztátalan, sem aki utálatosságot és hazugságot cselekszik, hanem csak akik beíratk az élet könyvébe, amely a Bárányé.”

Jel 3,17 • „Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, meggazdagodtam és semmire nincs szükségem – és nem tudod, hogy te vagy az elesett, könyörületre szoruló, szegény, vak és mezítelen.”*

* Pontosított fordítás szerint

Általában is igaz, hogy az ember nem ismeri jól önmagát, nincs teljesen tisztában belső világa hibáival, sokszor még saját bűneit sem ismeri fel. Ám az utolsó történelmi korszaknak küldött krisztusi intés ennél többről beszél. A laodiceai üzenet nekünk szól, rólunk tesz tanúságot, bennünket jellemez. Krisztus szavai szerint nem vagyunk tisztában saját állapotunkkal, vagy ha ezt elismerjük is, mégsem teszünk semmit azért, hogy megváltozhassunk – s ez valóban a vakság vaksága. Elfogadtunk egy emberi színvonalat – ha nem így lenne, szorgalmasan keresnénk Istent, hogy végbevigye szívünk megváltoztatásának elkezdett munkáját.

„Isten helytelenít és elítél a jellemünkben mindent, ami nem fogadható be Isten városába. Ha alávétjük magunkat az Úr tökéletesítő munkájának, akkor eltávolít belőlünk minden salakot és hitványságot. Amint az Úr választottai elfogadják a korunknak szóló igazságot, akkor többé nem saját magukat magasztalják. Nem másokhoz mérik magukat, hiszen az Úr adott mértéket, amellyel a jellemünket leméri. Nincs más mérték a szegénynek és más a gazdagnak, hiszen mindnyájunkat azzal a törvénnyel vizsgálják meg, amely arra szólít, hogy Istent szeressük legjobban, embertársainkat pedig úgy, mint magunkat. Azok nyerik el a mennyet, akik odafönn gyűjtöttek kincseket. Isten világosságot és lehetőséget ad, hogy tanuljunk Krisztustól, lelkületünk és jellemünk olyan legyen, mint az övé. Ne szabjuk magunkat emberi mércéhez! Fogadjuk szívünkbe Isten igazságát, hogy az igazgassa életünket, alakítsa jellemünket.

Az Úr a különböző helyzetben lévők jellemét más-más körülmények között próbálja ki. A tiszta, elegyítetlen, felemelő igazsághoz ragaszkodás folyamatos vizsga, mellyel leméri a jellemet. Ha az igazság uralkodik a lelkiismereten, ha az a szívünkben lakozó elv, akkor tevékeny eszközzé válik, amely szeretetből munkálkodik és megtisztítja a lelket. De ha az igazság ismerete nem terem szépséget a lélekben, ha nem csillapítja le, nem lágyítja meg, nem teremti újjá az embert Isten képmására, akkor nem

vált befogadója javára, hanem pengő érc, zengő cimbalom csupán. Az igazság, amint Jézusban él, s melyet a Szentlélek ültet a szívbe, mindenkor belülről kifelé munkálkodik; megnyilvánul az emberekhez intézett szavainkban, lelkiületünkben és cselekedeteinkben.” (Ellen G. White: „A Te Igéd igazság”, 108. o.)

2 Ki végzi a megtisztítás munkáját?

Eféz 5,25/b–27 • „Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta azért, hogy megszentelje, megtisztítva a víz fürdőjével az ige által, hogy majd önmaga elébe állítsa dicsőségben az egyházat, úgy, hogy azon ne legyen szeplő vagy sömörgözés, vagy valami afféle, hanem legyen szent és feddhetetlen.”

Mal 3,3 • „Ül mint ötvös vagy ezüsttisztogató, és megtisztítja Lévi fiait, fényessé teszi őket, mint az aranyat és ezüstöt; és igazsággal visznek ételáldozatot az Úrnak.”

1Jn 3,2–3 • „Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk Őhöz; mert meg fogjuk Őt látni, amint van. És akiben megvan ez a reménység Őiránta, az mind megtisztítja magát, amiképpen Ő is tiszta.”

.....
.....

A megtisztításunk – de mondhatjuk úgy is, megszentelődésünk – véghezvitelének kérdésében két véglettől kell óvakodnunk. A gyakoribb, a farizeusi felfogás szerint nekünk kell megtennünk mindent, erőfeszítéseink által fogunk megtisz-

tulni és megszentelődni. Azonban ez a törvény kívánalmának leszállításához és kiegészéshez vezet. A másik téves felfogás, hogy nekünk az égvilágon semmit nem kell tennünk, az Úr majd valahogy, valamikor a távoli jövőben szentté tesz bennünket. Ez állhatatlansághoz és erőtlenséghez vezet, és különféle bűnöknek nyit utat. A Biblia az együttműködést tanítja. Ám külön kell választanunk a megmenekülés és a megmaradás mozzanatát a hitéletben. Megmenekülésünk, szabadulásunk Isten ajándéka, amelyért semmit nem tudunk tenni, ingyen kapjuk Tőle. *„Jöjj, keress és találj! A menny gazdag tárháza nyitva áll, és mindenki számára ingyenes. Gyere alázatos szívvel, és ne gondold arra, hogy valami jótettel ki kell érdemelned Isten tetszését, vagy jobbra kell tenned magadat, mielőtt Krisztushoz jössz. Nincs erőd arra, hogy jót tegyél önmagadtól, és állapotod megjavítására sem vagy képes. Krisztuson kívül semmi érdemünk vagy igazságunk nincs. Bűnösségünk, gyengeségünk és emberi tökéletlenségünk lehetetlenné teszi megjelenésünket Isten előtt, kivéve, ha Krisztus felt nélküli igazságosságába öltözünk. Úgy kell Benne találtatnunk, mint akiknek nem saját igazságuk van, hanem a Krisztusé.”* (Ellen G. White: *Szemelvények*, I., Jöjj, keress és találj! c. fejezet.)

Miután Krisztusban szabaddá lettünk hit által, együtt kell munkálkodunk Istennel megtartatásunkért és megszentelődésünkért – de újra hangsúlyoznunk kell: **miután megszabadultunk**. Ha csak magunkra akarnánk támaszkodni, okvetlenül kudarcot vallunk. Mert a szabadulás az emberek számára lehetetlen. „[Jézus] mondta: *Ami embereknél lehetetlen, lehetséges az Istennel együtt.*” (Lk 18,27, pontosított fordítás szerint.) A folyamat kéz a kézben haladhat előre, s nem úgy, hogy én megtettem a magamét, s Isten pótolja ki. Azt is tudnunk kell, hogy Isten ébreszti bennünk a jó iránti vágyat is. Pál mindkét szempontot összefoglalva így ír: *„Azért, szerelmeim, amiképpen mindenkor engedelmeskedtetek, nem úgy, mint az én jelenlétemben csak, hanem most sokkal inkább az én távollétemben,*

félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti üdvösségeteket, mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből.” (Fil 2,12–13) Így tehát minden dicsőség Istené. (A későbbi fejezetekben lesz még szó ezekről a kérdésekről.)

3 *Milyen lelki tanulságokat hordoz a megtisztítás eszköze?*

Ésa 4,2–3 • „És lesz, hogy akit Sionban meghagynak és Jeruzsálemben megmarad, szentnek mondatik, mindenki, aki Jeruzsálemben az élők közé beíratott. Ha elmosta az Úr Sion leányainak undokságát, és Jeruzsálem vérét eltisztította belőle az ítélet lelkével, a megégetés lelkével.”

Jel 3,18/a • „Azt tanácsolom neked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy.”

1Pt 4,12 • „Szeretteim, ne rémüljete meg attól a tűztől, amely próbáltatás végett támadt köztetek, mintha valami rémületes dolog történné veletek.”

.....

.....

A nemesfémek tisztításához használt tűz nem olyan, mint a hétköznapi: ezt az ötvösnek állandó hőfokon kell tartania, folyamatos odafigyelést, táplálást és munkát igényel. Ha a tűz nem egyenletes hőfokú, a tisztítás folyamata nem lesz megfelelő, vagy sokkal hosszabb időt igényel, mint amire szükség lenne. Így tehát, ha „megrettenünk a tűztől”, emberi gondolatokkal, megoldásokkal kivesszük magunkat az Úr kezéből, kárt vallunk. Az ötvös nem kiválogatja a szennyező anyagokat (ami lehetetlen volna), hanem a tűz által kiégeti azokat. A me-

rítókanálban, amelyet az ötvös a tűz felett tart, az aranyat folyamatosan rázogatni kell, s így a salakanyagok a kanál szélére kerülnek, a nemesfém pedig egyre tisztul. Hasonló ez a rostáláshoz (ami nem egyenlő a szitálással), ahol a használhatatlan anyagok a rosta széleire yándorolnak a művelet közben.

„Gondviselése által az Úr olyan helyzetbe hoz bennünket, amelyben kipróbálhatja erkölcsi erőnket, kinyilváníthatja cselekedeteink indítórugóit, hogy kifejleszthessük magunkban a jót és kiküszöbölhessük a rosszat. Isten azt akarja, hogy szolgálai megismerjék szívük erkölcsi állapotát, ezért gyakran megengedi, hogy a szenvedések tűzébe kerüljenek, s így megtisztuljanak.” (Ellen G. White: *Tanácsok a gyülekezeteknek*, A megszentelt élet c. fejj., 61. o.)

4 Mikor fejeződik be a megtisztítás munkája?

1Pt 1,7 • „Hogy a ti kipróbált hitetek, ami sokkal becsesebb a veszendő, de tűz által kipróbált aragnál, dicséretre, tisztességre és dicsőségre méltónak találtasson a Jézus Krisztus megjelenésekor.”

1Jn 2,6 • „Aki azt mondja, hogy Őbenne marad, annak úgy kell járnia, amint Ő járt.”

Gal 2,20/b • „Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta értem.”

.....
.....
Amíg a nemesfémolvadék nem tiszta, addig megtöri a ráeső fénysugarakat. Amikor az ötvös meglátja az arcát a fém felszí-

nén, azaz nincs, ami megtörje a fényt, tudja, hogy munkája célhoz ért. Nem is szabad tovább a tűzben tartani az anyagot, egy percig sem.

„A Mester figyel, hogy miben szorulunk tisztogatásra mennyei országára számára. Nem hagy minket a kemencében, míg teljesen elégünk. Mint ezüstfinomító, figyel gyermekeit, szemmel tartja a tisztítási folyamatot, míg csak fel nem ismeri bennünk képmását. Bár gyakran érezzük a szenvedés lángját lobogni körülöttünk, olykor reszketünk, hogy teljesen megemészt bennünket, ezek dacára szerető Atyánk ugyanolyan jóságos irántunk, mint amikor felszabadult a lelkünk s Őáltala diadalmaskodunk. A kemence hivatása megtisztítani, ragyogóvá tenni, nem pedig megemészteni bennünket. Isten gondviselése próbára tesz, hogy megtisztítson, mint Lévi fiait, hogy igaz étellel vihessünk áldozatot az Úrnak.” (Ellen G. White: „A Te Igéd igazság”, 108–109. o.)

5 A történelem mely korszakában élünk? Miért különösen hangsúlyos ma a megtisztítás gondolata?

Jel 10,5–7 • „És az angyal, akit láttam állni a tengeren és a földön, felemelte kezét az égre, és megesküdött arra, aki örökkön örökké él, aki teremtette az eget és a benne valókat, a földet és a benne valókat, a tengert és a benne valókat, hogy idő többé nem lesz, hanem a hetedik angyal szavának napjaiban, amikor trombitálni kezd, akkor elvégeztetik az Isten titka, amint megmondta szolgálóinak, a prófétaknak.”

Jel 3,14–15 • „A laodiceabeli gyülekezet angyalának is írd meg: Ezt mondja az Ámen, a hű és igaz bizonyág, az Isten teremtésének kezdete: Tudom a te dolgaiddat, hogy te sem hideg nem vagy, sem hév; vajha hideg volnál, vagy hév.”

Mal 3,1–3 • „Íme, elküldöm az én követemet, és megtisztít-

ja előttem az utat, és mindjárt eljön templomába az Úr, akit ti kerestek, és a szövetség követe, akit ti kívántok; íme, eljön, azt mondja a Seregek Ura. De kicsoda szenvedheti el eljövételének napját? És kicsoda áll meg a megjelenésekor? Hiszen olyan Ő, mint az ötvös tüze és a ruhamosók lúgja! És ül mint ötvös vagy ezüstitisztogató, megtisztítja Lévi fiait, és fényessé teszi őket, mint az aranyat és ezüstöt; és igazsággal visznek ételáldozatot az Úrnak.”

Jer 31,3–4 • „Messzünnen is megjelent nekem az Úr, mert örökkévaló szeretettel szerettelek téged, azért terjesztetem reád az én irgalmasságomat. Újra felépítelek téged, és felépülsz, oh, Izráel leánya. Újra felékesíted magadat, dobokkal és vigadók seregében jössz ki.”

Jn 6,37 • „Mindenki, akit nekem ad az Atya, énhozzám jön; és azt, aki hozzám jön, semmiképpen ki nem vetem.”

.....
.....
.....

Semmilyen különösebb magyarázatot nem igényel, hogy a végidőben élünk, s Krisztus eljövetele közel van. Ha nem vagyunk készen, akkor haladéktalanul Istenhez kell fordulnunk, alávetve magunkat megtisztító munkájának.

„Ha volt idő, amikor az Istent félőknek komolyan kellett elmélnedni, akkor az most van, amikor a személyes kegyesség a lényeges. Meg kell vizsgálni: »Mi vagyok, mi a munkám és küldetésem ebben az időben? Melyik oldalon dolgozom: Krisztus vagy az ellenség oldalán?» Minden ember alázza meg magát Isten előtt, mert kétségtelenül az engesztelés nagy napjaiban élünk! Sokak ügye éppen most kerül Isten elé vizsgálatra, akik sírjaikban alusznak. Hited megvallása nem biztosíték ama napon, hanem csak a lelkiállá-

potod! Tiszta-e a lélek temploma a szennyeződéstől? Bevallottam-e és megbántam-e Isten előtt a bűneimet, hogy azok eltörölhetők legyenek? Nem becsülöm-e magam túl? Kész vagyok-e valamit tenni, és mindent feláldozni Jézus Krisztus ismeretéért? Érzem-e minden pillanatban, hogy nem a magamé vagyok, hanem Krisztus tulajdona, hogy szolgálatom Istent illeti, akié vagyok?” (Ellen G. White: Az utolsó napok eseményei, A maradék odaszentelt élete c. feje.)

6 *Mire használja fel a kész nemesfémet annak megtisztítója?*

Péld 25,4 • „Távolítsd el az ezüsből a salakot, és abból edény lesz az ötvösnek.”

2Tim 2,21 • „Ha tehát valaki magát [...] tisztán tartja, tisztességre való edény lesz, megszentelt, és hasznos a gazdának, minden jó cselekedetre alkalmas.”

Ap csel 9,15 • „Mondta pedig neki az Úr: Eredj el, mert ő nekem választott edényem, hogy hordozza az én nevemet a pogányok, királyok és Izráel fiai előtt.”

Mt 24,13–14 • „De aki mindvégig állhatatos marad, az üdvözülni fog. És az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek; és akkor jön el a vég.”

.....
.....

„Az egyház Isten elrendelt eszköze az emberek megmentésére. Szolgálatra hívta el, és azzal bízta meg, hogy hirdesse az evangéliumot a világnak. Isten terve már kezdettől fogva az volt, hogy egyháza az Ő tökéletességét és erejét tükrözze a világ előtt. A gyülekezet tagjait Isten a sötétségből hívta ki csodálatos világosságá-

ra, hogy hirdessék nagy dicsőségét. Az egyház a letéteményese Krisztus kegyelmi kincseinek; végül pedig kinyilatkoztatja a »mennyei fejedelemségek és hatalmasságok előtt« Isten felmérhetetlen szeretetét (Eféz 3,10)... Bármily gyöngének és gyarlónak látszik is a gyülekezet, bizonyos értelemben Isten mégis a legnagyobb figyelmében részesíti; kegyelmének színhelye, ahol készségesen nyilvánítja ki emberi szíveket átalakító hatalmát.”

„Lelki javaink gyarapodása érdekében szükségünk van arra, hogy a világosságban járjunk. Krisztus közeli eljövételének fényében kitartóan kell munkálkodnunk azon, hogy elkészítsük lelkünket, lámpásainkat égve őrizzük, és felhívjuk mások figyelmét arra, hogy fel kell készülniük a Völegény eljövetelére. Az imára és a munkára együtt van szükség! Fontos a hit és a cselekedetek összhangja, különben jellemünk nem lesz kiegyensúlyozott és tökéletes Jézusban. Ha feladnánk az imádságos életet, világosságunk elhomályosulna, mert a világosságot azért kapjuk, hogy megoszszuk másokkal. Minél inkább sugározzuk a fényt, világosságunk annál fényesebb lesz. Ha van valami, ami iránt ebben a világban lelkesedhetünk, az az emberek megmentésére irányuló törekvés. Az efféle munka nem eredményezheti saját állapotunk elhanyagolását. A figyelmeztetés így szól: »Az igyekezetben ne legyetek restek; lélekben buzgók legyetek; az Úrnak szolgáljatok!« (Rm 12,11)” (Ellen G. White: Az apostolok története, Isten terve egyházával c. fej.; Szemelvények, I., Az új tapasztalat védelmezése c. fej.)

Az e heti adomány a médiaosztályt támogatja.

A MEGTISZTULÁS ÉS A MENNYEI SZENTÉLY

|| *Jézus milyen szolgálatot lát el a mennyben, és ennek mely szakasza folyik jelenleg?*

Zsid 9,11, 24 • „Krisztus pedig megjelenvén, mint a jövődő javaknak főpapja, a nagyobb és tökéletesebb, nem kézzel csinált, azaz nem e világból való sátoron keresztül... Mert nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék értünk.”

Zsid 9,12, 25–28 • „Nem bakok és tulkok vére által, hanem az Ő tulajdon vére által ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, örök váltságot szerezve... Nem is, hogy sokszor adja magát áldozatul, mint ahogy a főpap évenként bemegy a szentélybe idegen vérrel; mert különben sokszor kellett volna szenvednie a világ teremtetése óta; így pedig csak egyszer jelent meg az idők végén, hogy áldozatával eltörölje a bűnt. És miképpen elvégezett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután az ítélet: azonképpen Krisztus is egyszer megáldoztatván sokak bűneinek eltörlése végett, másodszor bűn nélkül jelenik meg azoknak, akik Őt várják üdvösségükre.”

Jel 3,7–8 • „A filadelfiabeli gyülekezet angyalának is írd meg: Ezt mondja a Szent, az Igaz, akinél a Dávid kulcsa van, aki megnyitja és senki be nem zárja, s bezárja és sen-

ki meg nem nyitja: Tudom a te dolgaidat (íme adtam elődbe egy nyitott ajtót, amelyet senki be nem zárhat), hogy kevés erőd van, és megtartottad az én beszédemet, s nem tagadtad meg az én nevemet.”

„Ahogy hajdan a nép hitben ráhelyezte bűneit a bűnért való áldozatra, és az áldozat vére által jelképesen áthárította azokat a földi szentélyre, az újszövetség idején a bűnbánók éppen így helyezik hitben Krisztusra a bűneiket, és valóságosan áthárítják őket a mennyei szentélyre. S miként a földi szentély a bűnök eltávolításával jelképesen megtisztult a bűnök szennytől, a mennyei szentély az ott nyilvánartott bűnök eltávolításával, azaz eltörlésével ténylegesen megtisztul. A mennyei templom megtisztítása előtt azonban a feljegyzések könyvét megvizsgálva meg kell állapítani, hogy ki részesülhet – bűnbánata és Krisztusba vetett hite nyomán – az engesztelés áldásaiban. A szentély megtisztítása tehát egyben vizsgálat is – azaz ítékezés. Ennek a munkának le kell zárulnia, mielőtt Krisztus eljön, hogy népét megváltsa, mert amikor eljön, a jutalmat is hozza, hogy mindenkinek a cselekedetei szerint fizessen (Jel 22,12)... Míg a bűnáldozat Krisztus áldozatára mutatott, és a főpap a közbenjáró Krisztust ábrázolta, Azázel bakja Sátánnak, a bűn szerzőjének jelképe volt, akire végül Krisztus ráhelyezi az őszinte bűnbánók bűneit. A főpap a bűnöket a bűnért való áldozat vérével távolította el a templomból, és ráhelyezte Azázel bakjára. Amikor Krisztus – szolgálatának befejeztével – saját vére által eltávolítja a mennyei templomból népének bűneit, e bűnöket ráhelyezi Sátánra, aki az ítélet végrehajtásakor megkapja végső büntetését. Azázel bakját lakatlan helyre küldték, és soha többé nem térhetett vissza Izráel közösségébe. Így fogja Isten a saját népe közeléből örökre elűzni Sá-

tánt is. A bűn és a bűnösök végleges megsemmisítésekor Sátán megszűnik létezni.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem, Mi a szentély?* c. fej.)

A kegyelem ajtaját egyedül Jézus nyithatja ki vagy zárhatja be valaki előtt (Mt 25,10–12; 7,22–23). A kinyitott és bezárt ajtó utalás 1844-re is: ekkor ment át Jézus Krisztus a mennyei templom szentélyéből a szentek szentjébe. A „zárt ajtó” a szentélyben végzett szolgálata befejezését, a „nyitott ajtó” a szentek szentjében folyó engesztelés, vagyis a vizsgálati ítélet megkezdését jelenti (Jel 11,19; Dn 7,9–10, 13–14).

2 *Mikor fejezi be Jézus a mennyei szolgálatát?*

Jel 22,11–12 • „Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is, és aki fertelmes, legyen fertelmes ezután is; aki igaz, legyen igaz ezután is, és aki szent, szenteltessék meg ezután is. Íme hamar eljövök, és az én jutalmam velem van, hogy megfizessek mindenkinek, amint az ő cselekedete lesz.”

Jel 3,15–16,19 • „Tudom a te dolgaidat, hogy te sem hideg nem vagy, sem hév; vajha hideg volnál, vagy hév. Így, mivel lágyemeleg vagy, sem hideg, sem hév, ki foglak vetni téged az én számból. Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem: légy buzgóságos azért, és térj meg.”

.....
.....
„A földi szentély szolgálata arról is tanúskodik, hogy a szentély megtisztítása és ezáltal az evangéliumi szolgálat befejezése érdekében mindenekelőtt annak a népnek kell véglegesen megtisztulnia, amely részt vesz ebben a szolgálatban. Ez azt

jelent, hogy a szentélyben magában nem fejeződhet be addig a törvényszegésektől, bűnöktől és tisztátalanságoktól való szabadítás és az Istennel való megbékélés műve, amíg meg nem valósul ez minden egyes személyben, aki része volt a szentély szolgálatának. A szentély nem tisztíttathatik meg addig, míg nem tisztul meg minden egyes hívő, aki ott imádja az Urat. A szentély maga nem tisztíttathatik meg addig, amíg a nép bűnvallomásai és a papi közbenjárás által tisztátalanságok, törvényszegések és bűnök folyama árad a szentélybe... Ezt a folyamatot meg kell állítani, és pedig a forrásánál, a szentélyhez tartozó hívők szívében és életében, mielőtt lehetséges lenne magának a szentélynek a megtisztulása.

Tehát feltétlenül a nép megtisztítása az elsődleges munka a szentély megtisztításánál... És ez a tényleges célja az igazi szentélyben folyó igazi papi szolgálatnak... Krisztus áldozata és papi szolgálata a valós szentélyben örökre elveszi a bűnököt, és tökéletessé teszi az oda járulókat, »örökre tökéletessé teszi a megszentelteket« (Zsid 10,14).” (A. T. Jones: *The Consecrated Way*, 113–119. o.)

Isten népe között a rostálást a laodiceai üzenet hirdetése fogja elvégezni. Ezt mondja Jézus: „Így, mivel lágyemeleg vagy, sem hideg, sem hév, ki foglak vetni téged az én számból.” (Jel 3,16, pontosított fordítás szerint.)

Lesznek, akik elfogadják azt, hogy nyomorultak, betegek, vakok, szegények és mezítelenek. Belátják, hogy igaz bűnbánatra és életük megreformálására van szükségük. Ők azok a langyosok, akik hévvé lesznek, akik eljutnak az életszentségre. Akik pedig küzdenek az üzenet ellen, vélt igazságukba kapaszkodnak, s újra és újra visszautasítják Isten szolgáinak felhívásait és a Lélek készítéseit, azok megkeményednek és kirostáltnak Isten népe közül, még akkor is, ha formailag szombatünneplők maradnak még egy ideig. Azok, akik megtérnek, szakítanak minden bűnnel, eljutnak Krisztus teljességére, elpecsételtetnek a Lélek által. Ők részesülnek a kései esőben is.

3 *Hogyan függ össze egymással a hit általi megigazulás, a mennyei papi és főpapi szolgálat, és a megszentelődés?*

1Tim 2,5–6 • „Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus, aki adta önmagát váltságul mindenkiért mint tanúbizonyság a maga idejében.”

Kol 1,27–28 • „[Isten] azt akarta, hogy népe világosan megértse, milyen nagy és dicsőséges ez a titkos igazság, minden ember előtt – ez a titkos igazság maga Krisztus, aki tibennetek lakik. Ő a mi egyedüli reménységünk arra nézve, hogy majd részesülünk Isten dicsőségében. Mi Krisztust ismertetjük meg mindenkivel, minden bölcsességgel tanítunk, biztatunk és figyelmeztetünk minden embert, hogy mikorra majd Isten színe elé kerül, addigra már elérje Krisztusban a teljességet.”*

Péld 20,27 • „Az Úrtól való szövétnek az embernek lelke, amely megvizsgálja a szív minden rejtékét.”

1Thess 2,4 • „Hanem amiképpen az Isten méltatott minket arra, hogy reánk bizza az evangéliumot, akképpen szó-lunk; nem úgy, hogy embereknek tetszünk, hanem Isten-nek, aki megvizsgálja a mi szívünket.”

A mennyei szentély szolgálatának csúcspontja Krisztus főpapi szolgálata, amely magában foglalja a papi közbenjárói szolgálatot, de meg is haladja azt. Krisztus közbenjárásában találkozik az őszinte bűnbánó bűnös az örök és szent Istennel. A mennyei szentély tana az, amely összefoglalja a keresztény hitigazságokat, megmutatja összefüggéseiket, tökéletes harmóniájukat. Itt találkozik egymással a törvény és a kegyelem,

* Pontosított fordítás szerint.

a megigazulás és a megszentelődés. A bűnök eltörlésének szolgálata megingathatatlanul kinyilatkoztatja, hogy lehetséges a bűn nélküli élet, Krisztus közbenjárása pedig élő és ható alapja hitünknek. *„Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül.”* (Zsid 4,16)

Megértjük, hogy Isten törvénye az ítélet mércéje, amely örök és változhatatlan, amelynek betöltésére maga a törvényadó, Krisztus emeli fel követőit. Krisztus innen segíti a hívőket, hogy igazságban járjanak, s ha kell, a megpróbáltatás tűzével távolítja el belőlük a salakot. Ha a törvény felől közelítünk a szentélyszolgálathoz, megérthetjük a kegyelem mélységeit, ha a kegyelem oldaláról, akkor Isten örökkévaló törvényének szentsége és igazságossága tárul fel előttünk. Mennyei Közbenjárónkra tekintve látjuk fogyatékoságainkat, de reménységet ad az, hogy ha Ő odaszentelte magát erre a szolgálatra, akkor mi is megszentelteké lehetünk az igazságban. Krisztus elküldi hozzánk Lelkét, hogy ezáltal karoljon fel, jelenvalóvá téve önmagát szívünkben, életünkben. A szentélybe szállnak imáink, innen továbbítja azokat Jézus az Atyának.

„Közbenjáró Krisztusunk és a Szentlélek szüntelenül közbenjárnak értünk, de a Lélek nem úgy teszi ezt, ahogyan Krisztus, aki rámutat vérére, amely a világ alapítása óta kiöntetett. A Lélek a szívünkben munkálkodik: imára, bűnbánatra, hálára és dicséretre indít. Az ajkunkon felszólaló hála a Szentlélek munkájának eredménye, aki szent emlékezésre indítja a lelket, és megeleveníti a szívet. A vallásos szolgálatok, az imák, a hálaadás és a bűnvallomás tömjénként szállnak fel a mennyei szentélybe az igaz hívőktől. Az emberiség romlott csatornáin áthaladva azonban oly szennyesek, hogy ha vér által meg nem tisztulnak, Isten szemében soha nem lehet értékük. Nem folt nélküli tisztaságban áradnak fel, s ha az Isten jobbján álló Közbenjáró nem ajánlja fel és tisztítja meg mindet igazságossága által, akkor azokat Isten nem fogadhatja el. A földi szentélyek minden jó illatának ele-

gyednie kell Krisztus vérének megtisztító cseppjeivel. Jézus saját érdemeinek tömjénezőjét tartja az Atya előtt, melyben nyoma sincs a földi romlásnak. Ebbe a tömjénezőbe gyűjti népek imáit, háláit és bűnvallomásait, s ezek mellé teszi saját folt nélküli igazságosságát. Ezután, Krisztus engesztelésének érdemeivel illatosítva, a tömjénfüst teljesen elfogadhatóan jut Isten elé, akitől kegyelmes válaszok áradnak vissza az emberekhez. Bárcsak mindenki megértené, hogy minden engedelmességet, bűnbánatot, hálát és dicséretet Krisztus igazságosságának izzó tüzébe kell helyeznie! Ennek az igazságosságnak a jó illata felhőként veszi körül a kegyelem trónját.”

„Isten törvénye, amely a mennyei templomban van, az eredeti szent törvény. A kőtáblákra írt és a Mózes öt könyvében feljegyzett rendelkezések pontosan ugyanazt örökítették meg. Akik ezt a döntő ténytet megértették, azok felismerték, hogy Isten törvénye szent és változhatatlan. Megértették úgy, mint soha azelőtt, milyen súlya van a Megváltó e kijelentésének: »Míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik.« (Mt 5,18) Isten törvénye, amely kinyilatkoztatja Isten akaratát és visszatükrözi jellemét, örökre megmarad, »mint a felhőben lévő bizonyosság«. A törvény egyetlen parancsa sem veszítette hatályát, egyetlen pontocskája sem változott meg. Ezt mondja a zsoltáríró: »Uram! Örökké megmarad a Te ígéd a mennyben.« »Minden végzése tökéletes. Meginvathatatlanok örökké és mindig.« (Zsolt 119,89; 111,7–8) A Tízparancsolat szívében van a negyedik parancsolat, úgy, ahogyan azt Isten először kihirdette: »Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt. Hat napon át munkálkodj, és végezd minden dolgot, de a hetedik nap az Úrnak, a te Istenednek szombatja: semmi dolgot se tégy azon, se magad, se fiad, se leányod, se szolgálád, se szolgálóleányod, se barmod, se jövevényed, aki a te kapuidon belül van; mert hat napon teremtette az Úr az eget és a földet, a tengert, és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megnyugodott. Azért megáldotta az Úr a szombat napját, és megszentelte

azt.« (2Móz 20,8–11) Isten Lelke megérintette Igéjének kutatóit. Rádöbbsentek arra, hogy tudtukon kívül megszegték ezt az előírást, nem ügyeltek a Teremtő nyugalomnapjára. Tanulmányozni kezdték, miért is tartják a hét első napját az Isten által megszentelt nap helyett. A Szentírásban semmi jelét nem találták a negyedik parancsolat megszüntetésének, sem pedig a szombat megváltoztatásának. Isten soha nem vonta vissza azt az áldást, amely először megszentelte a szombatot. Ezek az emberek öszintén igyekeztek Isten akaratát megismerni és cselekedni. Amikor rájöttek arra, hogy megsértették a törvényt, nagy volt a bánatuk, de a szombat megszentelésével tanújelét adták Isten iránti hűségüknek...

Abhoz, hogy felkészüljünk az ítéletre, meg kell tartanunk Isten törvényét. Ez a törvény lesz az ítéletben a jellem mércéje. Pál apostol kijelenti: »Akik a törvény alatt vétkeztek, törvény által ítéltetnek meg... azon a napon, amelyen az Isten megítéli az emberek titkait... a Jézus Krisztus által.« Pál azt is mondja, hogy »azok fognak megigazulni, akik a törvényt betöltik« (Rm 2,12–16). Isten törvényének megtartásához szükség van a hitre, mert »hit nélkül... lehetetlen Istennek tetszeni«. És »ami... hitből nincs, bűn az« (Zsid 11,6; Rm 14,23)...

Jelenések könyve 14. fejezetének üzenete a Teremtő imáadására szólítja fel az embereket. A prófécia bemutat egy csoportot, amely a háromszoros üzenet eredményeként megtartja Isten parancsolatát, s e parancsolatok egyike közvetlenül utal Istenre mint Teremtőre. A negyedik parancsolat ezt hirdeti: »A hetedik nap az Úrnak, a te Istenednek szombatja... mert hat napon teremtette az Úr az eget és a földet, a tengert, és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megnyugodott. Azért megáldotta az Úr a szombat napját, és megszentelte azt.« (2Móz 20,10–11) ...Ameddig Istent azért imádjuk, mert Ő a teremtő, addig a szombat lesz ennek a jele és emlékeztetője.» (Ellen G. White: Szemelvények, I., Főpapunk Krisztus c. fej.; A nagy küzdelem, Isten változhatatlan törvénye c. fej.)

4 Milyen sorrendben folyik a vizsgálati ítélet a mennyben?

Hós 11,8 • „Miképpen adnálak oda, Efraim, szolgáltatnálak ki, Izráel!? Miként adnálak oda, mint Admát, tennélek olyanná, amilyen Seboim?! Megegett bennem az én szívem, fellángolt minden szánalmam!”

Jóel 2,12 • „De még most is így szól az Úr: Térjete meg hozzám teljes szívetek szerint; böjtöléssel is, sírással is, ke-sergéssel is. És szíveteket szaggassátok meg, ne ruháitokat, úgy térjete meg az Úrhoz, a ti Istenetekhez, mert könyörül-ő és irgalmas Ő, késedelmes a haragra és nagy kegyel-mű, s bánkódik a gonosz miatt.”

Zak 13,9 • „És beviszem a harmadrészt a tűzbe, és megtisztítom őket, amint tisztítják az ezüstöt, és megpróbálom őket, amint próbálják az aranyat; ő segítségül hívja az én nevemet, és én felelni fogok neki, ezt mondom: Népem ő! Ő pedig ezt mondja: Az Úr az én Istenem!”

.....
.....
Sokan végzetszerű és kiszámíthatatlan eseményként tekintenek a vizsgálati ítéletre. Úgy gondolják, hogy ismeretlen idő-pontban, akár holnap, végleg lezárul minden lehetőség az üd-vösségre, s mivel a mostani állapotuk nem tölti el reménnyel őket, ezért félelemmel gondolnak a mennyei ítéletre – ha gondolnak egyáltalán.

A közfelfogással ellentétben a vizsgálati ítélet nem úgy fo-lyik Isten élő népe felett, hogy az ítélők sorban végighaladnak a neveken, és beírják, hogy jelenlegi állapotuk szerint alkalma-sak vagy alkalmatlanok az örök életre. Nem tudjuk, mikor ke-rül a sor a nevünkre, ez igaz: de amíg őszinte vágy van a szí-

vünkben a jóra, és az Úrhoz folyamodunk, nem kell azon agódnunk, hogy netán végképp bezárult a kegyelem ajtaja számunkra.

Isten addig munkálkodik, míg az ember vagy megtisztul, vagy teljesen megkeményedik Lelkének késztetéseivel szemben. Azok, akik látják a jelek sokasodását, látják, hogy szükségük lenne Isten erejére és Lelkére, de nem alázzák meg magukat, nem „keresik az Urat, amíg megtalálható”, olyan közömbössé, vakká és keménnyé válnak ellenszegülésükben, hogy nincs már hatalom, ami segíthetne rajtuk. Ez a kettéválás a kései eső kiáradása előtt lezajlik Isten népe körében. Hiába tart majd a kegyelemidő végéig az elpecsételés – azok számára, akik ezután csatlakoznak Isten népéhez –, ez már nem segíthet a bűnbánatra, megtérésre képtelen laodiceaiakon. Elpecsételés nélkül, Szentlélek nélkül, romlott jellemmel, bűnökhöz ragaszkodva ellenállhatnak-e a gonoszság áradatának, amelyet Sátán készít? Sajnálatra méltók, és minden embernél nyomorultabbak ők. Ma viszont töltsön el reménységgel és késztesen nagyobb odaszánásra az a gondolat, hogy Isten az embert nem elítélni, hanem megmenteni akarja, s a kegyelem ajtaja még nyitva áll. *„Avagy fogja meg erősségemet, kössön békét velem, békét kössön velem!”* (Ésa 27,5)

5 Milyen legyen a magatartásunk a mennyei szentélyszolgálat fényében?

Ámós 5,4 • „Bizony így szól az Úr az Izráel házához: Engem keressetek, és éltek.”

Lk 11,9–13 • „Én is mondom nektek: KérjeteK és megadatik nektek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyitvatik nektek. Mert aki kér, mind kap, és aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyitvatik. Melyik atya pedig az közületek, akitől a fia kenyeret kér, és ő talán követ ad neki? Vagy ha

halat, vajon a hal helyett kígyót ad-e neki? Avagy ha tojást kér, vajon skorpiót ad-e neki? Ha azért ti gonosz létekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok Szent Lelket azoknak, akik Tőle kérik.”

Ésa 45,22 • „Térjetez énhozzám, hogy megtartassatok, földnek minden határai, mert én vagyok az Isten, és nincsen több!”

Ezék 18,30–32 • „Ezért mindegyikteket az ő útjai szerint ítélem, Izráel háza, ezt mondja az Úr Isten. Térjetez meg és forduljatok el minden vétkeitektől, hogy romlásotokra ne legyen gonoszágotok. Vessétek el magatoktól minden vétkeiteket, amelyekkel vétkeztetek, és szerezsetek magatoknak új szívet és új lelket! Miért hálnátok meg, oh, Izráel háza!? Mert nem gyönyörködöm a meghaló halálában, ezt mondja az Úr Isten. Térjetez meg azért és éljetez!”

.....

.....

Krisztus a bűnünk megbánásakor ténylegesen leveszi rólunk „bűneink terhét”, s áthárítja a mennyei Szentélyre. A főpapi szolgálatban pedig azt vizsgálja, valóban szembeszálltunk-e minden rosszal, hajlandók vagyunk-e szembefordulni a még fel nem ismert bűneinkkel, készek vagyunk-e követni a most rendelkezésünkre álló világosságot. Ha igen, „benn maradunk a rostában” mindaddig, míg vagy teljesen meg nem tisztít minket az Úr az igazságnak való engedelmesség által, vagy a sötétséget választjuk. Krisztus nem hagy magunkra, újra és újra megkeres, mindaddig, amíg sorozatos szembeszegüléseink miatt teljesen meg nem keményedünk. Krisztus és az ember munkája szorosan összekapcsolódik. Hogyan tudnám magamat átadni Istennek, hiszen gyenge és bűnös vagyok? – kér-

dezhetnénk. Első lépésként nincs másra szükség, mint eldönteni azt, hogy Istent akarom követni, igazságban akarok élni, szembefordulok minden rosszal, és megtagadok minden gonosztságot és bűnt. Sem tettel, sem hallgatással nem hagyok jóvá igazságtalanságot, semmilyen formában nem akarok meg egyezni azzal, amit Isten nem helyesel. Ezután pedig Közbenjárónkhoz kell fordulnom mennyei támogatásért, aki azért szolgál a mennyben, hogy engem megmenten és megtartson. Sok mindenben hibázhatok még tudatlanul is, felismerhetek olyan bűnöket az életemben, amelyekről eddig nem volt tudomásom, de csüggedés helyett a mennyei Szentélyre kell irányítanom a figyelmemet. *„Az igazak ösvénye olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz, a teljes délig.”* (Péld 4,18) Urunk, *„nálad van az élet forrása, a Te világosságod által látunk világosságot”* (Zsolt 36,10).

„Amikor Isten szolgálói hit által néznek a szentek szentjébe, és látják nagy Főpásztorukat a mennyei szentélyben hivatása teljesítése közben, felismerik, hogy tisztátalan ajkúak, akiknek a nyelve gyakran szól hiábavalóságot. Valóban kétségbeeshetnek, ha méltatlanságukat Krisztus tökéletességével hasonlítják össze. Összetört szívvel, teljesen méltatlannak és alkalmatlannak érezve magukat nagy munkájuk elvégzésére, így kiáltanak fel: »Elvesztem!« Ha azonban Ésaiáshoz hasonlóan megalázkodnak Isten előtt, hasonló tapasztalatban részesülnek, mint a próféta. Ajkukat az oltárról eleven szén érinti, és megfélemeznek önmagukról – Isten nagyságának, hatalmának és segítőkétségének tudatában. Felismerik a rájuk bízott tisztség szentségét, és megtanulják megvetni mindazt, ami azt eredményezné, hogy szégyent hozzanak arra, aki üzenetével elküldte őket.”

„Láttam, hogy Isten angyalai azok segítségére siettek, akik minden erejükkel ellenálltak a gonosz angyaloknak, és akik úgy igyekeztek magukon segíteni, hogy szüntelenül Istenhez kiáltottak. De az angyalok elhagyták azokat, akik nem törekedtek erre, és ezeket az embereket nem is láttam többé.

Kérdeztem a szemlélt rostálás jelentőségét, és azt hallottam, hogy azt a hű tanúbizonyság laodiceáról szóló határozott bizonyosága idézte elő. Ez mély benyomást gyakorol annak szívére, aki elfogadja, és arra indítja majd, hogy célját magasra tűzze ki, s a teljes igazságot hirdesse. Sokan képtelenek lesznek ezt a határozott bizonyosságot elviselni, szembeszállnak vele, s ez idézi elő Isten népe között a rostálást.

Láttam, hogy a hű tanúbizonyság bizonyoságtételét félig sem szívlelték meg. Azt az ünnepélyes bizonyoságtételt, amelytől a gyülekezet sorsa függ, könnyelműen vették, sőt majdnem teljesen elvetették. Ennek a bizonyoságnak mély megbánást kell előidéznie az emberekben. Akik azt igazságban elfogadják, engedelmeskednek annak, és megtisztíttatnak.” (Ellen G. White: Az evangélium szolgálói, Aki hívott minket szent hívással c. fej.; Tapasztalatok és látomások, A rostálás c. fej.)

6 *Mi tehát a végső célja Krisztus szolgálatának?*

Jel 14,12 • „Itt van a szentek békességes túrése, itt, akik megtartják Isten parancsolatait és Jézus hitét!”

Eféz 5,25/b–27 • „Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta azért, hogy megszentelje, megtisztítva a víz fürdőjével az ige által, hogy majd önmaga elébe állítsa dicsőségben az egyházat, úgy, hogy azon ne legyen szeplő vagy sömörögözés, vagy valami afféle, hanem legyen szent és feddhetetlen.”

Én 4,7 • „Mindenestől szép vagy, én mátkám, és semmi szeplő nincs benned!”

2Pt 3,13–14 • „De új eget és új földet várunk az Ő ígérete szerint, amelyekben igazság lakozik. Azért szerettem, ezeket várván igyekezzetek, hogy szeplő nélkül és hiba nélkül valóknak találjon titeket békességben.”

„A szentélyszolgálat befejező műve a szentélyért történt, de éppúgy a népért is: a népért végzett engesztelő szolgálat befejezése is volt. A szentély megtisztítása kiterjedt a hívőkre is, magában foglalta a népet éppúgy, mint a szentélyt magát...

A szentély megtisztítása előképe volt a valóságnak: jelképezte az igazi, »az Úr és nem ember által épített« szentély és sátor megtisztítását a Jézusban hívők minden tisztátalanságától, amely mindenféle bűneikkel elkövetett törvényszegéseik miatt keletkezett. És a valódi szentély megtisztításának idejét is kijelentette Igéjében a Csodálatos Számláló: »2300 nap«, amely idő 1844-ben járt le.

Az igazi szentély megtisztítása úgy történik, hogy Isten egyrészt megszünteti a törvényszegést és véget vet a bűnnek a Jézusban hívők tökéletessé tétele által, másrészt megszünteti a törvényszegést és véget vet a bűnnek a gonoszok elpusztítása által, s azáltal, hogy megtisztítja a világmindenséget a bűn minden nyomától, amely valaha is érintette. Isten titkának befejezése az evangélium munkájának befejezését is jelenti. Az evangélium munkája pedig úgy fejeződik be, hogy Isten először is eltávolítja a bűn minden maradványát a Jézusban hívőkből, és Krisztus örökkévaló igazságát plántálja beléjük. Ezáltal minden egyes hívőbe teljesen kiábrázolódik Krisztus, csakis Isten nyilatkozik meg az összes hívő emberi lényében és természetében.

Azután azt is jelenti az evangélium munkájának befejezése, hogy Isten elveszíti mindazokat, akik nem fogadják el az evangéliumot (2Thess 1,7–10), mert az Úr nem tart a végtelenségig életben embereket, akikről nyilvánvaló, hogy csakis arra fogják már felhasználni az életet, hogy önmaguk számára is

mind több nyomorúságot halmozzanak fel...” (A. T. Jones: *The Consecrated Way*, 113–119. o.)

„Amikor Krisztus saját életszentségének ruhájába öltöztet bennünket, nem a bűn eltakarására való köpenyről gondoskodik, hanem elveszi a bűnt. És ez azt mutatja, hogy a bűnök megbocsátása több a pusztá formánál, több a mennyei könyvekbe való bejegyzésnél, ami a bűn áthúzását vagy érvénytelenítését eredményezné. A bűnök megbocsátása valóság, kézzelfogható dolog, olyasmi, ami életbevágóan érinti az egyént. Ténylegesen megtisztítja őt a bűntől, és ha megtisztult a bűntől, igaznak nyilvánítatik, mert bizonyosan átment egy radikális változáson. Valóban más emberré lett.” (E. J. Waggoner: *Krisztus és az Ő igazsága*, 66. o.)

A történelem végére készen lesz egy olyan nép, amely győztes, mert minden tagja, egyenként, győztes. Mind egyéni, mind közösségi életük megtisztult minden szennytől: a megváltás terve célhoz ért, Sátán veresége minden téren tökéletes és teljes lesz.

Az e heti adomány a médiaosztályt támogatja.

A BŰNESET ÉS KÖVETKEZMÉNYEI

Mielőtt a mennyei szolgálat keretén belül a megigazulás és a megszentelődés kérdéseit tanulmányoznánk, tekintsük át, hogy miért van szükség a mennyei szolgálatra, miből kell megigazulnunk?

¶ *Milyennek teremtette Isten a világot és az embert?*

1Móz 1,31 • „És látta Isten, hogy minden, amit teremtett, íme igen jó.”

Préd 7,29 • „Hanem lásd, ezt találtam, hogy az Isten teremtette az embert igaznak, ők pedig kerestek sok kigondolást.”

Ezék 28,14 • „Voltál felkent oltalmazó Kérub, és úgy állítottalak téged, hogy Isten szent hegyén voltál, tüzes kövek közt jártál. Feddhetetlen voltál útjaidban attól a naptól fogva, melyen teremtettél, míg gonoszság nem találtatott benned.”

.....

.....

.....

„Az embernek Isten kellett tükröznie – mind külsejében, mind jellemében. Egyedül Krisztus az Atya »valóságának képmása« (Zsid 1,3), de az embert Isten a maga hasonlatosságára formálta. Természete összhangban volt Isten akaratával. Értelme fel tudott fogni mennyei dolgokat. Érzései tiszták voltak, vágyait és érzelmeit értelme uralta. Az ember szent volt, Isten képmását boldogan, akarata iránti tökéletes engedelmességgel viselte... Isten elégedetten tekintett keze munkájára. Minden tökéletes volt, méltó isteni szerzőjéhez. És Isten megpihent, nem mintha elfáradt volna, hanem mint aki teljesen meg van elégedve bölcsessége és jósága gyümölcsével, dicsősége megmutatkozásával. Isten, miután megpihent a hetedik napon, megszentelte azt a napot, s elkülönítette az ember számára nyugalomnapként. A Teremtő példáját követve az embernek is meg kell pihennie ezen a szent napon, hogy amint az égre és a földre néz, elgondolkozzék Isten csodálatos teremtési munkájáról, és látva Isten bölcsességének és jóságának bizonyítékait, szíve megteljen Alkotója iránti szeretettel és hódolattal.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, A teremtés c. feje.)

2 Hol tévesztett utat az emberiség? Milyen eszméknek adott helyet az első emberpár?

1Móz 3,1–8 • „A kígyó pedig ravaszabb volt minden mezei vadnál, melyet az Úr Isten teremtett, és mondta az asszonynak: »Csakugyan azt mondta az Isten, hogy a kertnek egy fájáról se egyetek?« És mondta az asszony a kígyónak: »A kert fáinak gyümölcséből ehetünk. De annak a fának gyümölcséből, mely a kertnek közepette van, azt mondta Isten: abból ne egyetek, azt meg se illessétek, hogy meg ne haljatok.« És mondta a kígyó az asszonynak: »Bizony nem haltok meg! Hanem tudja az Isten, hogy amely napon esztek abból, megnyilatkoznak a szemeitek, és olyanok lesztek, mint az Isten: jónak és gonosznak

tudói.« És látta az asszony, hogy jó az a fa eledelre, s hogy kedves a szemnek, és kívánatos az a fa a bölcsességért: szakított annak gyümölcséből, és evett, és adott vele levő férjének is, és az is evett. És kinyíltak mindkettőjük szemei, s észrevették, hogy mezítelenek: fügefalevelet aggattak össze, és körülkötöket csináltak maguknak. És meghallották az Úr Isten szavát, aki hűvös alkonyatkor a kertben járt, s elrejtőzött az ember és az ő felesége az Úr Isten elől a kert fái között.»

.....

.....

.....

Sátán nem jelent meg nyíltan, a kígyót használta médiumként. Olyan kérdést tett fel, amelyre „muszáj” volt válaszolni, hiszen nyilvánvalóan nem igaz, hogy Isten minden fától eltiltotta volna az ősszülőket. Isten beszédét, óvását figyelmen kívül hagyva Éva magatartása tökéletesen logikus volt. Hiszen a fa különleges volt, a „tudás fája”, s a kígyó szemmel láthatólag nem halt meg, holott a fán volt, s bizonyosan megérintette a gyümölcsöt. A kígyó beszélt, értelmesnek tűnt, ami nagyon különlegesnek számított. Ha a kígyón (egy állaton) ilyen változás történt a gyümölcs hatására, milyen hatással lehet az eleve sokkal magasabb szinten álló emberre? „Olyanok lesztek, mint az Isten” – állította Sátán. A csapda tökéletes volt a maga nemében. A védelmet az Isten ismerete, a hit, az Isten beszédéhez való ragaszkodás jelenthette volna. Isten nem a jótól tiltotta el az embert.

Éva adott a gyümölcsből Ádámnak is, s az is látható volt Ádám számára, hogy Éva még nem halt meg, pedig nemhogy megérintette, hanem még evett is belőle. Így tehát a kígyó iga-

zat mondhat, másfelől Ádám nem akarta Évát elveszíteni, s látszólag hősiiesen (ami a valóságban pusztán ostobaság volt) sorsközösséget akart vállalni vele – e kettős indok elegendő volt Ádám személyes rossz döntéséhez. Ő is többre becsült más dolgokat Istennél és Isten beszédénél.

Ha alaposan átgondoljuk az ősbűn történetét, olyan törvényszerűségeket fedezhetünk fel benne, amelyek egész történelmünkben visszhangoznak, és ezeket a „mintákat” felismerhetjük a saját életünkben és kísértéseinkben is.

Mit tett Sátán?

– Azt állította, hogy Isten hazudik („Bizony nem haltok meg” – egyáltalán nem fogtok meghalni, illetve nem igazi halállal fogtok meghalni, látszólagos halálról van szó).

– Azt sugallta, hogy Isten irigy, önző, és eltiltott valamit, ami az ember javát szolgálná (a jó és rossz tudását önmagának akarja fenntartani, és ez rossz dolog – Isten tehát rosszat tesz).

– Ha mindez így van, Isten nem szereti az embert.

– Azt a gondolatot ültette el elménkben, hogy képesek önmagukban, Istentől teljesen függetlenül boldogulni és magasabb szintre jutni (Sátán az út lerövidítését kínálja fel).

– Istennel szemben (és általában) minden eszköz megengedett, az erőszak jogos (az ember erővel, azonnal és zsákmányként próbálja meg elragadni Istentől a bölcsességet, a hatalmat).

– Állította, hogy Isten elnézi a bűnt, vagyis nem egyenes, következetes és igazságos („Bizony, nem haltok meg...”), kijelentett akaratát (meg fogsz halni) nem hajtja végre.

– Sátán szerint mi vagyunk önmagunk törvénye, magunkat kell szolgálni, nem mást, nem Istent, ez a helyes magatartás.

Ezek nem Isten tulajdonságai és eszméi, hanem Sátánéi, a bűn és az Isten elleni lázadás állapotának jellemzői. Ami Sátánt jellemezte, azt Istenre vetítette ki, míg ő maga háttérben maradt.

3 Milyen következménnyel járt a lázadás az ember belső világára nézve?

Zsolt 14,2–3 • „Az Úr letekintett a mennyből az emberek fiaira, hogy meglássa, van-e értelmes, Istent kereső? Mindnyájan elhajlottak; egyetemben elromlottak, nincs, aki jót cselekedjék, nincsen csak egy sem.”

.....
.....
.....
.....

A lázadás hozadéka az volt, hogy Isten lekerült az első helyről az ember belső világában (ezt a bálványimádás változatos formáinak megjelenése követte), s ennek következményei:

- bizalmatlanság Isten iránt,
- lázadás ellene,
- menekülés az Isten jelenlétéből („Ádám, hol vagy?”),
- hazugság (Istennel és emberekkel szemben),
- félelem Istentől és az emberektől is (a cselekvés korábbihoz képest új mozgatórugója),
- segítség önmagamon Istentől függetlenül (fügefalevél),
- a bűn cselekvése és annak áthárítása a másokra (ő az oka, előbb Éva, majd Isten, aki Évát és a kígyót is teremtette),
- erővel és erőszakkal cselekedni (rövid úton, erőszakkal elvenni azt, ami az Úré, elvenni azt, ami a másé, erővel, azonosulás nélkül megváltoztatni embereket – akár önmagamat is),
- kívánni, ami a másé (Isten hatalmát és bölcsességét, de a jelleme nélkül; más ember vagyont, házastársát, pozícióját, lelki-szellemi képességeit),
- ezek után azt gondoljuk, hogy Istentől függetlenül, a sa-

ját érdekeink alapján kell eldöntenünk, mi a jó és mi a rossz, tekintet nélkül másokra és a magasabb rendű szempontokra.

Isten helyett az „én” került az első helyre, s ahelyett, hogy teret engednénk Isten akaratának, eljárásainak, most már a gyors, erőszakos és „testies” cselekvés vált meghatározóvá, s ezzel együtt a felelősség áthárítása. Amikor Isten szólítja őket, egymásra mutogatnak, sőt Istent vádolják a saját bűnük miatt. Adám azt mondja, hogy az asszony adott nekem a tiltott gyümölcsből. De így mondja: Az asszony, akit Te adtál mellém. Ha Te nem adtad volna, nem jutottam volna ilyen helyzetbe. Éva azt mondta, hogy a kígyó ámította el – a kígyó, akit Te teremtetted. Vétkeztünk ugyan, de Te vagy az oka, mindenki felelős, csak mi nem.

A romlás gyors, az emberi lélek teljességét átható változás volt. Az uralom zsarnoksággá és kizsákmányolássá vált, a szeretet önzéssé, a belső erő erőszakká. Az első emberpár minden addigi pozitív tulajdonsága, lelki jellemzője a korábbi ellentétébe váltott, mert megtagadták Alkotójuk uralmát önmaguk felett, és másféle létrendet, más életelvet választottak önmaguknak.

E megromlott természet kiteljesedését láthatjuk már a következő nemzedékekben. Kain és Ábel történetében megjelenik a gyilkosság, később a bálványimádás, elszabadul az erőszak, feltűnik a vérbosszú. Az özönvízig terjedő korszakról azt a jellemzést olvashatjuk, hogy *„a föld pedig romlott volt Isten előtt, és megtelt a föld erőszakoskodással”* (1Móz 6,11), *„és látta az Úr, hogy megsokasult az ember gonoszsága a földön, és hogy szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz”* (1Móz 6,5). Pál apostol pedig kijelenti: *„Mert tudom, hogy nem lakik énbennem, azaz a testemben jó.”* (Rm 7,18)

Összefoglalva: A bűneset következménye az ember teljes „elromlása” volt, alkalmatlanná vált eredeti teremtésbeli életére. Az ember belső világa önmaga tökéletes ellentétébe fordult, a romlás teljessé lett.

4 Megállt-e a romlás Ádámnál és Évánál?

Zsolt 51,7 • „Íme én vétekben fogantattam, és bűnben me-
lengetett engem az anyám.”

Rm 3,10–12 „Amint meg van írva, hogy nincsen csak egy
igaz is, nincs, aki megértse, nincs, aki keresse az Istent.
Mindnyájan elhajlottak, egyetemben haszontalanokká let-
tek, nincs, aki jót cselekedjék, nincsen csak egy is.”

Gal 5,19–21 • „A test cselekedetei pedig nyilvánvalók, me-
lyek ezek: házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujál-
kodás, bálványimádás, varázslás, ellenségeskedések, ver-
sengések, gyűlölködések, harag, patvarkodások, visszavo-
nások, pártütések, irigységek, gyilkosságok, részegségek,
dobzódások és ezekhez hasonlók: melyekről előre mon-
dom nektek, amiképpen már ezelőtt is mondtam, hogy
akik ilyeneket cselekednek, Isten országának örökösei
nem lesznek.”

.....

A lázadó, jóra képtelen természetet örököljük mindannyian, a
húsunkba írva, ezért a Szentírás átvitt értelemben „test”-nek is
nevezi a megromlott természetet, megnyilvánulásait testies
cselekvésnek, testies gondolkodásnak. Ez a „test” olyan, hogy
minden késztetése a maga javát akarja szolgálni, vagyis ellent-
mond a szeretet elvének. *„Mert a test gondolata ellenségeskedés
Isten ellen; minthogy az Isten törvényének nem engedelmese-
dik, mert nem is teheti.”* (Rm 8,7) A megromlott természet lé-
nyege az önzés. Alapelvében ellentétes Isten törvényével, eb-
ből következően minden megnyilvánulásában is az. A
Galáciabeliekhez írt levélben beszél Pál a „test” gondolatáról,
késztetéseiről, amelyek különféle tettekben jutnak kifejezés-
re. *„A test cselekedetei pedig nyilvánvalók, melyek ezek”:*

<i>Károli</i>	<i>Görög</i>	<i>A szó jelentése</i>
<i>házasságtörés</i>	–	–
<i>paráznaság</i>	porneia	prostitúció, paráználkodás, bujálkodás, fajtalankodás, bálványimádás (a Septuagintában)
<i>tisztátalanság</i>	akatharszia	aljasság, tisztátalanság
<i>bujálkodás</i>	aszelgeia	arcátlanság, romlott erkölcsök
<i>bálványimádás</i>	eidólolatria	bálványimádás (eidó: látni, latreia: szolgálát)
<i>varázslás</i>	farmakeia	boszorkányság
<i>ellenségeskedések</i>	ekhthra	gyűlölet, ellenségeskedés, ellenséges érzület
<i>versengések</i>	erisz	harc, civakodás, viszálykodás, vita, vetélkedés
<i>gyűlölködések</i>	zelosz	vetélkedés, féltékenység, irigység, versengés
<i>harag</i>	thümosz	szenvedély, felindulás, harag, bosszúság, dühösség,
<i>patvarkodások</i>	eritheia	hivatalért való versengés
<i>visszavonások</i>	dikhosztaszia	meghasonlás, egyenetlenség, elszakadás, lázadás, kétség, bizonytalanság
<i>pártütések</i>	hairezisz	elfoglalás, megszerzés
<i>irigységek</i>	fthonosz	irigység, féltékenység, gyűlölség, rosszindulat valaki iránt, irigy visszautasítás, akadályozás
<i>gyilkosságok</i>	–	–
<i>részegségek</i>	mehté	mértéktelenül fogyasztott ital, részegség, bódulat, a félelem okozta bódulat vagy fejvesztettség
<i>dobzódások</i>	kómosz	énekel és táncol egybekötött ünnep (Dionüszosz tiszteletére), mulatozók vidám vonulása, csapat, lakoma

Jézus Krisztus a Nikodémussal folytatott beszélgetése során kimondott egy alapelvet: „*Ami testtől született, test az, és ami Lélektől született, lélek az.*” (Jn 3,6) Ez egy olyan alapigazság, amely mind fizikai, mind lelki értelemben fennáll. A fizikai test nem képes másra, csak önmaga reprodukálására, s az emberi természetből nem származik semmi, ami a Szentlélek szándékával, akaratával megegyező lehetne.

5 Mit jelent a bűn fogalma az Igében?

1Jn 3,4 • „Valaki a bűnt cselekszi, az a törvénytelenséget is cselekszi, a bűn pedig a törvénytelenység.”

Rm 5,12 • „Azért, miképpen egy ember által jött be a világra a bűn és a bűn által a halál, és akképpen a halál minden emberre elhatott, mivelhogya mindenek vétkeztek.”

.....

.....

Az újszövetség nyelvében, a görögben a bűn szó, a *hamartia* eredetileg egy íjászati szakkifejezés volt: a céltábla mellett álló kiáltott fel így, ha a versenyző elvétette a célt. E kifejezés került át aztán a vallási, majd az erkölcsi szóhasználatba, s ez adja vissza leghűségesebben annak valódi tartalmát. **A bűn: céltévesztés.** János apostol ezt írja: „*Valaki a bűnt cselekszi, az a törvénytelenséget is cselekszi, a bűn pedig a törvénytelenység.*” (1Jn 3,4) Az *anomia* (a *nomosz* – törvény – szóból, fosztóképzővel) jelentése törvéynélküliség, törvénytelenység, a törvény áthágása, semmibevétele. Az ember bűnös állapotában céltévesztő, tetteiben mindig „mellé lő” a célnak, de el is vesztette a képességét arra, hogy „jó íjász” legyen, nem is képes eltalál-

ni a táblát. Mi mindannyian a „Rossz íjász” család tagjai vagyunk. Nem látjuk a célt, reszket a kezünk, és talán még az íjat is fordítva tartjuk. „Genetikailag” vagyunk rossz íjászok, s ezen semmilyen emberi tréning nem segít.

Ezt a céltévesztést, a törvénszegéseket akarja Isten semmivé tenni, újra helyre kívánja állítani bennünk a bűnnel semmilyen közösséget nem vállaló isteni képmást. Jó íjásszá kíván teremteni minket, kevesebb nem elegendő. Isten nem teheti meg, hogy veszélybe sodorja azt a világot, amelyet azoknak készített, akik szabadulni szeretnének a bűntől. Ésaías 26,10-ben azt olvassuk, hogy *„ha kegyelmet nyer a gonosz, nem tanul igazságot, az igaz földön is hamisságot cselekszik, és nem nézi az Úr méltóságát”*. Hiába nyerne kegyelmet a gonosz, aki azonosul a bűnnel, aki örömét leli benne. Ez a kegyelem nem szolgálja a javára, csak alkalom lenne a további, még súlyosabb vétkezésre.

6 *Milyen ígéretet kapott Istentől az első emberpár?*

1Móz 3,15 • *„Ellenségeskedést szerzek közötted és az aszszony között, a te magod között, és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod.”*

Rm 5,20–21 • *„A törvény pedig bejött, hogy a bűn (hamartia) megnövekedjék; de ahol megnövekedik a bűn (hamartia), ott a kegyelem sokkal inkább bővelkedik: hogy amiképpen uralkodott a bűn (hamartia) a halálra, azonképpen a kegyelem is uralkodjék igazság által az örök életre a mi Urunk Jézus Krisztus által.”*

.....
.....

Isten kihirdette az első emberpárnak Sátán vereségét és megsemmisítését. Akkor hangzott el ez az ígéret, amikor úgy tűnt, hogy minden elveszett. Isten azonban nem hagyta magára Ádámot és Évát kétségbeesett és lesújtott állapotukban, hanem felvázolta az isteni szabadítás útját: nem hagyja őket az ellenség kezében, nem mond le róluk, hanem kiszabadítja őket – s mindenkit, aki igényli az Ő segítségét.

A leírás úgy szól, hogy *az asszony magva a kígyó fejére tapos*, de *az annak sarkába mar*. Ez a kijelentés elsődlegesen Krisztusra érvényes. A teljes megsemmisítést Ő valósítja meg, s ennek erkölcsi része a kereszten történt meg, amely eldöntötte a nagy küzdelem végkimenetelét. Lukács 10. és János 12. fejezetében olvashatjuk, hogy Jézus kijelentette: „*Látom Sátánt mintegy villámlást lehullani az égből*”, közvetlenül a halálára utalva pedig így szól: „*Most vettetik ki a világ fejedelme*”, „*most van a világ kárhozzátása*.” „*Elvégeztetett*”, „*Beteljesedett*” – hangzott el végül a kereszten. Ez az ige közvetlen kapcsolatban van az ősevangéliummal, Krisztus a kígyó fejére taposott. Ez volt a szabadítás döntő tette.

Az asszony (az igaz egyház) magva a hívő is, s így az egyének életében is meg kell történnie ennek: Sátán fejére kell taposniuk. „*A békesség Istene megrontja Sátánt a ti lábaitok alatt hamar*.” (Rm 16,20) Az eredeti görög szöveg szerint „*a békesség Istene hamar eltapossa Sátánt a ti lábaitok alatt*”. Tehát itt a *kígyó fejére taposás* képe jelenik meg, és milyen sokatmondó a megfogalmazás: „*a békesség Istene*” lesz az, aki „*megrontja Sátánt a ti lábaitok alatt*”.

Végül a teljes kijelentés szövege alapján az asszonyra, azaz az egyházra is úgy tekinthetünk, mint amelynek ugyancsak feladata az ellenségeskedés mellett a kígyó fejére taposás – ennek a testület, az egyház életében is meg kell történnie.

Jelképes értelemben a fej a gondolkodást, vezetést, irányítást jelenti. A világ szelleme, a világ iránti barátság testesíti meg a sátáni eszmék alá vetettséget. Jézus életében természe-

tesen semmi ilyesmi nem volt. „Jön a világ fejedelme, és énbenem nincsen semmije” – jelentette ki (Jn 14,30/b). Ugyanide kell eljutnia az egyénnek és a közösségnek (gyülekezetnek, egyháznak) is, már itt a földi életben.

Az e heti adomány az oktatási intézményeket támogatja.

A MEGTISZTÍTÁS FOLYAMATA I.

A megigazulás

¶ *Hol kezdődik Isten megmentő munkája? Tudatában vagyunk-e ennek, a legelső mozzanataitól kezdve?*

2Kor 4,6 • „Mert az Isten, aki szólt: sötétségből világosság ragyogjon, Ő gyújtott világosságot a mi szívünkben az Isten dicsősége ismeretének a Jézus Krisztus arcán való világotlatása végett.”

Jn 3,8 • „A szél fú, a hová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod, honnan jó és hová megy: így van mindenki, aki Lélektől született.”

2Pt 3,9 • „Nem késik el az ígérettel az Úr, mint némelyek késelemnek tartják; hanem hosszan tűr értünk, nem akarván, hogy némelyek elveszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson.”

„Igaz, hogy az emberek néha szégyellik bűnös útjaikat, s hogy néhány gonosz szokást elhagynak, még mielőtt tudatában lennének annak, hogy Krisztus a szeretetével vonzza őket. Ha azonban bármikor is igyekeznek megjavulni, komolyan vágyakozva a becsületes életre, akkor erre egyedül Krisztus ereje készíti őket. Olyan befolyás munkálkodik a szívükön, amelynek még nincsenek tudatában, lelkiismeretük felébred, és külső életmódjuk átalakul. S

amikor Krisztus vonzza őket, hogy keresztyére tekintsenek, szemléljék Őt, akit bűneik juttattak a keresztfára, akkor követni kezdik lelkiismeretük intó szavát. Nyilvánvalóvá lesz előttük életük bűnös volta és szívük makacssága. Krisztus igazsága megvilágosítja értelmüket, és így kiáltanak fel: »Vajon mi is a bűn, hogy zsákmanya megváltásáért ilyen nagy áldozatot kíván? Vajon minderre a szeretetre, szenvedésre és megaláztatásra valóban szükség volt, hogy el ne vesszünk, hanem örök életet nyerjünk?« A bűnös ellenállhat ennek a szeretetnek, vonakodhat közelebb jutni Krisztushoz, de ha nem ellenkezik, Jézus végül magához vonja. Ha a bűnös megismeri Isten üdvtervét, akkor a kereszt lábához borul, és komolyan megbánja bűneit, melyek Isten hűségés Fiának szenvedéseit okozták.»

„A szél zúgása hallható a fák ágai között a levelek és virágok zizegésében, és mégis láthatatlan. Senki sem tudja, »honnan jön és hová megy« (Jn 3,8). Van, aki egyáltalán nem tudja meghatározni megtérése pontos idejét, helyét, és mégis megtért ember. Amilyen láthatatlanul hozza létre az Úr a szél zúgását, Lelke éppoly láthatatlanul gyakorol állandó hatást a szívre is. Egyesek életében – néha teljesen öntudatlanul – lassan-lassan olyan benyomások keletkeznek, amelyek a Megváltóhoz vonzzák őket. Ezeket a benyomásokat rendszerint elmélkedés, a Szentírás olvasása, vagy Isten Igéjének hallása által nyeri a lélek. Amikor azután az isteni befolyás mindig erősebb és közvetlenebb lesz, a lélek végül gyorsan és örömmel adja át magát Istennek. Sokan ezt hirtelen megtérésnek nevezik, pedig a valóságban Isten Lelke hosszú és türelmes munkálkodásának a következménye.»

„Nem vagyunk egyformák, és a megtérések sem ugyanolyanok. Jézus érinti a szívet, s ennek hatására a bűnös újjászületik. Gyakran előfordul, hogy olyanok térnek Krisztushoz, akiknek az esetében nem volt szükség erőteljes meggyőzésre, összetöretésre, akik nem voltak telve lelkiismeret-furdalással. A felemelt Megváltóra tekintettek és éltek. Felismerték, hogy szükségük van a Megváltóra, felismerték Jézus elvárásait, meghallották hozzájuk intézett fel-

*hívását – »Kövess engem!« –, amelyre felkeltek és követni kezdték Őt. Megtérésük őszinte volt, és éppoly tudatosan választották a vallásos életet, mint azok, akik gyötrelmes folyamaton mentek keresztül.» (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, A bűnbánat c. fejj.; *A világ reménye/Jézus élete*, Nikodémus c. fejj.; *Szemelvények*, I., A szélsőséges nézetek veszélye c. fejj.)*

Q *Ki tette lehetővé, hogy megmenekülhessünk? Miért csak általa lehetséges ez?*

Jn 3,16 • „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”

1Pt 1,18–19 • „Tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből, hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen báránynén, a Krisztusén.”

Rm 3,28 • „Azt tartjuk tehát, hogy az ember hit által igazul meg, nem a törvény cselekvéséből.”*

2Kor 5,14–15 • „Mert a Krisztus szerelme szorongat minket, úgy vélekedvén, hogy ha egy meghalt mindenkiért, tehát mindazok meghaltak, és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, ezután ne maguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámasztatott.”

Rm 5,6–8 • „Mert Krisztus, amikor még erőtlenekek voltunk, a maga idejében meghalt a gonoszokért. Bizonyára igazért is alig hal meg valaki, ám a jóért talán csak meg merne halni valaki. Az Isten pedig a mi hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus értünk meghalt.”

* Pontosított fordítás szerint.

„Krisztus áldozata örökre megpecsételte a kegyelem szövetségét. Minden feltételnek eleget tett, amitől Isten függővé tette a kegyelem szabad adományozását az emberi család részére. Minden sörömpő megnyílt az irgalom, a béke és a szeretet teljes, akadálytalan kiárasztása előtt, Ádám nemzetségének legbűnösebbje iránt is.” (Ellen G. White, 92. kézirat)

Ha megértünk valamit Isten hatalmas szeretetéből, az életünk változni kezd. „Megtérése előtt az ember nem gyönyörködik Isten beszédében, törvényében. Sőt, gondolkodása, természetete és érzelmei is ellentétben vannak Isten parancsolataival. Hogyan is tudnánk engedelmeskedni annak a törvénynek, amelyről sem nem látjuk, sem nem érezzük, hogy jó? (A törvény átkot mond ki az engedetlenekre. Ez inkább félelmet, mint ragaszkodó szeretetet vált ki belőlünk... Ugyan milyen értéke van annak az engedelmességnek, amely félelemből származik?) Isten ezért változást munkál mind az értékrendünkben, mind az érzelmeinkben. Az újjászületés csodájának eredménye lesz, hogy egy ember befogadja az Igét, azonosul vele a gondolkodásában, és gyönyörködik is benne (vö. Rm 7,22). Ez a változás akkor jön létre, amikor meglátjuk az Isten által készített megoldást – Jézus Krisztus kereszthalálát. Amikor Krisztus halála meggyőzi elménket a törvényszegés következményéről, és Isten irántunk való irgalma, szeretete megérinti a szívünket, akkor tudunk szeretetből engedelmeskedni. A bűnbocsánat által Isten szeretete olyan bőségesen vesz körül minket, hogy nem esik nehezünkre az Ő útját választani. Ezen az alapon köthető meg az új szövetség. Ez az alapja a megváltozásnak.” (Hites Gábor: *Érzelmeink gyógyulása, Az Idők Jelei*, 2005/2.)

„Isten nem adhatott bűnbocsánatot nekünk úgy, hogy bűneink büntetlenül maradjanak, mert ez nem a megmentésünket, hanem a bűnben való megkeményedésünket eredményezte volna. Ezért azt a csodálatos megoldást választotta, hogy bűneinket nem hagyta büntetlenül, de a büntetést magára vette. Ő maga szenvedte el helyettünk. Így igazságos marad, miköz-

ben ingyen bocsánatot ad nekünk. Megerősíti az igazság érvényességét, miközben kegyelmet gyakorol, a legmesszebbmenő módon. Rajtunk, embereken kívül az egész világmindenségre és Isten világkormányzására is beláthatatlanul negatívan hatott volna, ha Isten büntetlenül hagyja a bűneinket. Isten jelleme, eljárásainak tökéletessége szenvedett volna csorbát, és az igazság változhatatlan és maradéktalan érvényességének a tudata rendült volna meg... Isten meg akart győzni minket végtelen, változhatatlan szeretetéről, amely bűnösségünk, lázadásunk ellenére is megnyilvánul irántunk, és vágyakozik a megmentésünkre. Tudta, hogy erre feltétlenül szükségünk van, mivel csak úgy gyógyulhatunk meg, ha teljes bizalomra jutunk iránta, és elfogadjuk tőle azt az állandó, lépésről lépésre érvényesülő segítséget, amely nélkülözhetetlen a szabadulásunkhoz.” (Vankó Zsuzsa: *Biblia dogmatika*, Sola Scriptura Lelkészképző és Teológiai Főiskola)

„Az Úr látta bukott állapotunkat, látta, hogy kegyelemre van szükségünk – s mivel szeretett bennünket, kegyelemben és békeségben részesített. A kegyelem olyannak adott kedvezményeket jelent, aki nem érdemli meg, aki elveszett. Bűnösségünk ténye nem rekeszt ki Isten kegyelméből és szeretetéből, hanem kimondottan szükségessé teszi szeretetének gyakorlását, hogy üdvözülhessünk.” (Ellen G. White: *„A Te Igéd igazság”*, 198. o.)

3 Mit kapunk jogi értelemben Jézus kereszttételezésétől?

Ésa 53,11 • „Mert lelke szenvedése folytán látni fog, és megelégszik, ismeretével igaz szolgám sokakat megigazít, és vétkeiket ő viseli.”

Rm 3,30 • „Mivelhogy egy az Isten, aki megigazítja a zsidót hitből és a pogányt hit által.”

Rm 4,5–8 „Ellenben annak, aki nem munkálkodik, hanem

hisz abban, aki az istentelent megigazítja, az ő hite tulajdonítatik igazságul. Amint Dávid is boldognak mondja azt az embert, akinek az Isten igazságot tulajdonít cselekedetek nélkül. Boldogok, akiknek megbocsáttattak a hamisságaik, és akiknek elfedeztettek a bűneik. Boldog ember az, akinek az Úr bünt nem tulajdonít.”

„Krisztus halála olyan érv az ember javára és érdekében, amely legyőzhetetlen. A törvény büntetését Ő szenvedte el... Isten elfogadja Krisztus engedelmességét, és a bűnös ember javára számítja be. Ez a módja annak, ahogyan a hitet igazságnak számítja be.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 502. o.)

„Akiknek a hitét és bűnbánatát Krisztus hitelesíti, azokra nézve hivatkozik helyettes áldozatára, és ezen az alapon bűnbocsánatot, kegyelmet kér számukra. Mintegy befedezi őket helyettes áldozatával a törvény jogos ítéletével szemben, amint az ószövetségi papok is az oltár szarvaira kenték a helyettes áldozat vérért, vagy pedig hintettek belőle a szenthelyen a törvénytáblákat tartalmazó frigyládát is magában foglaló szentek szentje függőnye felé – bizonyosságul. A kiontott vér volt ugyanis a bizonyosága annak, hogy nem a törvény mellőzésével folyamodnak kegyelemért, hanem az igazság teljes mértékű érvényesítése mellett. Akiket Krisztus megvált, azoknak a javára egy csodálatos csere történik: bűneiket mintegy leveszik róluk, és azok közé a bűnök közé számítják, amelyekért Krisztus meghalt. Krisztus igaz, tökéletes földi életét pedig beszámítják nekik. Mindez azon az alapon történik, hogy hit által elfogadták Krisztust Megváltójuknak, helyettesüknek.”

(Vankó Zsuzsa: i. m.)

Hisszük-e valóban, hogy amikor őszinte bűnbánattal Krisz-

tushoz járulunk, akkor Ő elveszi eddigi bűneinket, és nekünk adja igaz életét? A hit öröme tölt-e el bennünket, amikor megértjük, hogy Isten igazzá tett Krisztus által, és ezért igaznak lát, olyannak, aki mintha még sohasem vétkezett volna? Ha ebben a pillanatban meghalnánk, semmi kétség sem lehetne az üdvösségünk felől – Krisztus igaz életének beszámítása, a „tulajdonított igazság” nem kevesebbet jelent ennél! Ha ezt az értéket igazán megbecsüljük, nem arra késztet ez bennünket, hogy amint bűnt követünk el, máris Közbenjárónkhoz forduljunk, hogy megtisztíthasson? Vagy bűnbevallásunk halogatásával kifejezzük, hogy vagy nem hisszük el Isten bocsánatát, vagy annyira eltompultak vagyunk, hogy vonzóbb számunkra a bűnös állapot, mint a tiszta?

4 *Meg tudnánk-e igazítani önmagunkat? Meg tudjuk-e fizetni Isten értünk hozott áldozatát a jó cselekedeteinkkel?*

Mik 6,6–7 • „Mivel menjek elébe az Úrnak? Hajlongjak-e a magasságos Istennek? Égőáldozatokkal menjek-e elébe, esztendő borjúkkal?! Kedvét leli-e az Úr ezernyi kosokban, vagy tízezer olajpatakokban? Elsőszülöttemet adjam-e vétkemért, vagy méhem gyümölcsét lelkem bűnéért?!”

Rm 3,27 • „Hol van tehát a dicsekedés? Kirekesztetett. Mely törvény által? A cselekedeteké által? Nem, hanem a hit törvénye által.”

.....

.....

Sokszor az ilyen jellegű kérdésekre túlságosan is könnyen rávágjuk a választ, anélkül, hogy ténylegesen átgondolnánk az

életünket, tetteinket, gondolatainkat. Gyakran önmagunk előtt is rejtetten húzódnak lényünk mélyében olyan elgondolások, amelyek útját állják a Szentlélek munkájának.

„Mi tehát a hit általi megigazulás? Isten műve, amely az ember minden dicsőségét porba dönti, és elvégzi az emberért azt, ami neki nem áll hatalmában, nem teheti meg önmagáért. Amikor belátjuk saját semmisségünket, akkor készültünk el arra, hogy felöltözzük Krisztus életszentségét.”

„Csak egy út vezet a sötétségből a világosságra – egészen Isten trónjáig –, s ez a hit útja. Ez az ösvény nem sötét és nem bizonytalan, nem a véges emberi elme útja, nem olyan ösvény, amelyet ember hozott létre, amelyen minden vándortól útpénzt szednek. Emberi vezetéssel nem lehet ezt az utat megtalálni. Ez az Isten által készített út annyira teljes, annyira tökéletes, hogy az ember bármit tegyen is, semmit sem tehet hozzá a tökéletességéhez.”

„Isten csakis szeretett Fia által fogad el bennünket. A jó cselekedetek csupán Isten bűnöket megbocsátó szeretetének a gyümölcsei. Nem szereznek érdemeket számunkra, és semmit sem számítanak be nekünk a jó cselekedeteinkért, amiért azt állíthatnánk, hogy részben ezeknek köszönhetjük lelkünk üdvösségét. A menny Isten ingyen ajándéka a hívőnek, melyet egyedül Krisztusért adományoz nekünk. A nyugtalan lélek Krisztusba vetett hit által találhat nyugalmat. Békéje arányos lesz hitével és bizalmával. Nem állhat elő a jó cselekedeteivel, hogy ezek alapján igényli az üdvösséget.” (Review and Herald, 1902. IX. 16.; Ellen G. White: *Az evangélium szolgálói*, Prédikátor a szószéken c. fejj.; „A Te Igéd igazság”, 139. o.)

Ha az ember úgy gondolja, hogy cselekedeteiből igazult meg, hogy valamit tett a megigazítás ajándékáért, amely teljessége tette azt, akkor nem hullhat porba minden emberi dicsőség. Az elfogadás, amely a mi részünk, nem érdem. Ha úgy tekint magamra, mint aki az Isten iránti bármely kis engedelmeség által megdolgozott a megigazulásért, akkor nem rekesztett ki a dicsekedés, mert büszkélkedhet az ember a tetteivel. Mivel a megigazulás kizárja a dicsekvést, ennek megléte azt

mutatja, hogy az illető nem igazulhatott meg. Ha a hívő ingyen, ajándékból kapta az élet lehetőségét, akkor nincs mire büszkének lennie, nincs mivel dicsekednie. A valódi Krisztushit minden „én”-alapú dicsekvést kizár. Az ember egyedül, kizárólag a Krisztusba mint helyettes áldozatba vetett hit által igazulhat meg, anélkül, hogy bármilyen cselekedet nyomán fizetségként kívánhatná a megigazolást. Az „én megtettem ezt és ezt, ezért ez nekem jár az Istentől” gondolat világos jele annak, hogy az ember dicsősége még nem hullt porba.

5 *Ha elfogadtuk Krisztust személyes Megváltónknak, Keresünknek, milyen következménnyel jár ez ránk nézve?*

1Kor 6,19–20 • „Avagy nem tudjátok-e, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szent Lélek temploma, amelyet Istentől nyertetek, és nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétetetek meg, dicsőítsétek azért Istent a ti testetekben és lelketekben, amelyek az Istenéi.”

Rm 14,7–8 • „Mert közülünk senki sem él önmagának, és senki sem hal önmagának. Mert ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Azért akár éljünk, akár haljunk, az Úréi vagyunk.”

Gal 1,4 • „Aki adta önmagát a mi bűneinkért, hogy kiszabadítson minket e jelenvaló gonosz világból, az Isten és a mi Atyánk akarata szerint.”

.....
.....
„Krisztus önmagát adta a bűneinkért. Megvásárolt bennünket, kifizette az árat értünk. Ez egyszerű ténymegállapítás. Vásárláskor általában azt szoktuk kérdezni: Mennyit költöttél rá?

Mennyit kérsz érte? Amikor hallunk valakit arról beszélni, milyen sokat költött egy bizonyos dologra, mit tudunk meg azonnal? Először is azt, hogy az a bizonyos dolog már az övé, mert megvásárolta. Amikor a Szentlélek azt jelenti meg nekünk, hogy Krisztus önmagát adta a bűneinkért, miben lehetünk ugyanilyen biztosak? Abban, hogy megvásárolta a bűneinket, és azok már az övéi, nem a mieink. Többé már nem a mieink, nincs jogunk hozzájuk.

Minden egyes alkalommal, amikor vétkezünk, megraboljuk Istent. Krisztus nem csupán a múltban elkövetett bűneinket vásárolta meg, hanem azokat is, amelyek bennünk vannak és folyton előtörnek. Ebben a hitben van az igazságosság. Jézus azért vásárolta meg a bűneinket, hogy bennünket megszabadítson önmagunktól. Bűneink a lényünk részei, sőt azok vagyunk, mert az életünk nem más, mint bűn. Ezért Krisztus nem vásárolhatja meg a bűneinket úgy, ha nem vesz meg azokkal együtt bennünket is. Erről nagyon sok egyértelmű állítás tanúskodik. Jézus *»önmagát adta értünk, hogy megváltson bennünket minden hamisságtól«* (Tit 2,14). *»Nem a magatokéi vagytok, mert áron vétettetek meg.«* (1Kor 6,19–20) *»Tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből, hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen bárányén, a Krisztusén.«* (1Pt 1,18–19)

Milyen gyakran hallanak ilyet az evangélium hirdetői: *»Én annyira bűnös vagyok, hogy félek, az Úr nem fogad el engem.«* Sőt még azok is, akik hosszú ideje keresztyének vallják magukat, gyakran szomorúan azt kívánják, bárcsak biztosak lehetnének afelől, hogy az Úr elfogadja őket. Nos, Isten nem adott semmilyen alapot ilyenfajta kétségeskedésre. Az elfogadás mindörökre biztosított azok alapján, amiket az előbb olvashattunk. Krisztus megvásárolt minket a bűneinkkel együtt, s lefizette az árat. Ez mutatja azt, hogy elfogadott minket. Miért megy az ember a boltba és vesz meg egy árucik-

ket? Mert kell neki. Ha kifizette az árát – persze megvizsgálva előtte, hogy tudja, mit vesz –, a boltos a legkisebb mértékben sem aggódik azon, hogy elfogadja-e. Egyáltalán nem. A kereskedő tudja, az ő dolga az, hogy az árut minél hamarabb átadja a vásárlónak. Ha nem szállítja le az árut a vevőnek, szélhámossggal vádolják. A vevő nem fogja közömbösen azt mondani: »Nos, én megvettem a részemet, és ha ő nem törődik azzal, hogy megtegye az ő részét, nincs rá szükségem – ez minden, megtarthatja az árut, ha akarja.« Nem, hanem bemegy az üzletbe, és ezt mondja: »Miért nem adtad oda azt, ami az enyém?« Szigorú intézkedéseket tesz azért, hogy megkaphassa, ami az övé. Jézusnak sem közömbös az, hogy odaszánjuk-e magunkat Neki, vagy sem. Végtelenül vágyakozik azok után, akiket a saját vérével váltott meg. *»Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett.«* (Lk 19,10) Isten *»kiválasztott minket magának Őbenne a világ teremtmése előtt... eleve elhatározván, hogy minket a maga fiaivá fogad Jézus Krisztus által«* (Eféz 1,4–6). Krisztus önmagát adta a bűneinkért, *»hogy megszabadítson bennünket ebből a jelenvaló gonosz világból«*. *Elveszi tőlünk azt, amit megvásárolt – a bűnösségünket.»* (E. J. Wagonner: *Az örömhír*)

6 *Véget ér-e Isten megmentő munkája a jogi megigazításunkkal? Mire van még szükség?*

Gal 1,4 • „Aki adta önmagát a mi bűneinkért, hogy kiszabadítson minket e jelenvaló gonosz világból, Isten és a mi Atyánk akarata szerint.”

Rm 7,18–19 • „Mert tudom, hogy nem lakik énbennem, azaz a testemben jó; mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom. Mert nem a jót cselekszem, amelyet akarok, hanem a gonoszt cselekszem, amelyet nem akarok.”

„Az életszentséget Isten kegyelemből nekünk tulajdonítja, a megszentelő igazságnak pedig részesévé leszünk. Az előbbi megadja a mennyek országára való jogcímet, az utóbbi pedig alkalmassá tesz rá, hogy ott élhessünk.” (Ellen G. White: *Üzenet az ifjúságnak*, 13. o)

Amíg meg nem halunk, vagy amíg Jézus Krisztus vissza nem tér, hogy megalapítsa országát, „a jelenlegi gonosz világban” élünk. Ezért, amikor a Biblia azt mondja, hogy „Krisztus odaadta magát, hogy kimentsen minket a jelenlegi gonosz világból”, ez nem azt jelenti, hogy kiemel bennünket a világból, hanem megszabadít a világban lévő gonosz hatalmából. Jézus így imádkozott értünk: „*Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól!*” (Jn 17,15) Ha volna bennünk valamilyen örökölt vagy szerzett, Istentől független erőforrás, amely által igaz életet élhetnénk, akkor nem lenne másra szükség, mint hogy tőlünk messze távol, a mennyei könyvekben áthúzzák a bűneinket. Ám mivel nem lakik bennünk jó, minden pillanatban Istentől kell függenünk, Őrá kell támaszkodnunk, másként óhatatlanul bünt fogunk elkövetni. Ha a jogi rendezésnél megállnánk, vajon az elegendő lenne számunkra? Van bűnbocsánat, Krisztushoz mehetek, bocsánatot nyerek – és azután? A bűnre hajló természet bennünk van – ha csak jogi rendezés létezne, az nem lenne megoldás számunkra. Újra és újra bünt követnénk el, újra és újra mennénk Jézushoz, de nem változhatnánk meg, nem győzhetnénk a bűn felett, mert a bűn törvényi erővel megvan mindannyiunkban.

„*Nemcsak a szellemi, hanem a lelkierő is ott él minden szív-*

ben az igazság felismerésére és a jó vágyára. E nemes törekvések ellen azonban egy ellenerő is küzd. Minden ember tapasztalja annak következményét, hogy őszüleinak ettek a jó és gonosz tudásának fájáról. A természetünkben van a rosszra való hajlam, egy olyan kényszer, amelynek segítség nélkül senki nem képes ellenállni.” (Ellen G. White: Előtted az élet, 26. o.)

Az e heti adomány az oktatási intézményeket támogatja.

A MEGTISZTÍTÁS FOLYAMATA II.

Szövetségekötés Istennel

|| *Milyen látható jelre van szüksége a gyenge és esendő embernek? Ki a kezdeményezője a szövetség megkötésének?*

Ap csel 22,16 • „Most azért mit késedelmezel? Kelj fel és keresztelkedjél meg, és mosd le a bűneidet, segítségül híván az Úr nevét.”

Zsid 8,10 • „Mert ez az a szövetség, amelyet kötök az Izráel házával, ama napok múltán, mondta az Úr: Adom az én törvényemet az ő elméjükbe, és szívükbe írom azokat, és leszek nekik Istenük, és ők lesznek nekem népem.”

Ap csel 2,38–39 • „Péter pedig mondta nekik: Térjetek meg és keresztelkedjetek meg mindnyájan a Jézus Krisztus nevében a bűnök bocsánatára; és veszitek a Szentlélek ajándékát. Mert nektek lett az ígélet és a ti gyermekeiteknek, és mindazoknak, kik messze vannak, valakiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk.”

Jn 3,5 • „Bizony, bizony mondom neked: Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába.”

„Senki sem kénytelen Istent szolgálni. Az ember választásának következményei teljes egészében saját magán múlnak, mert szabad akaratából választ. Gondoljon arra, hogy ha Isten elveit vá-

lasztja, tiszteli és fenntartja, élete részévé válnak és átformálják az isteni képmásra. Örök életre fakadó vizek forrásává lesznek benne.” (Ellen G. White: *Manuscript Releases*, XIII., 219. o.)

„Szükséges azonnal eloszlattunk egy félreértést, amikor Isten és ember szövetségéről, együttműködéséről beszélünk. Emberi viszonylatban szövetségen partneri kapcsolatot értünk: a kötelezettségek, a részvétel a szövetségi együttműködésben rendszerint fele-fele arányú. Isten és ember szövetsége ehhez képest sajátos, különleges társulás: Isten a hatalmas, erős fél, a cselekvő fél ebben a szövetségben, az ember viszont a kicsiny, erőtlen, tehetetlen. Isten mégis partnerként becsüli meg, mert fontosnak tartja és értékeli az ember szabad választáson alapuló segítségül hívását, együttműködő engedelmes-ségét, ragaszkodását. Mindig Isten kezdeményezi a szövetségi kapcsolatot: az ember még a saját elveszett állapotát sem képes felismerni, úgyszintén nem tudja meglátni, elhinni Isten szeretetét sem, amely őt megmenteni akarja.” (Vankó Zsuzsa: *A kegyelem és az emberi akarat együttműködése*)

„Krisztus a keresztséget az Ő lelki országába való bemenetel jelvéé és határozott feltételévé tette, amelyet mindenkinek teljesítenie kell, aki azt kívánja, hogy elismerjék: az Atya, a Fiú és a Szentlélek tekintélye alatt áll. Mielőtt az ember otthont találhat a gyülekezetben, és átlépheti Isten lelki országának küszöbét, el kell nyernie az isteni név pecsétjét: »Az Úr a mi igazságunk.« (Jer 23,6)

A keresztség a világ legünnepélyesebb megtagadása. Azok, akik alámerítkezéssel megkeresztelkedtek az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében, keresztyéni életük kezdetén nyilvánosan kijelentik, hogy elhagyták Sátán szolgálatát, és a mennyei Király gyermekei, a királyi család tagjai lettek. Engedelmeskedtek a parancsnak: »menjetek ki közülük, és szakadjatok el... és tisztátalant ne illessetek«. Beteljesedett rajtuk az ígélet: »magamhoz fogadlak titeket, és leszek nektek Atyátok, és ti lesztek fiaimmá és leányaimmá, azt mondja a mindenható Úr« (2Kor 6,17–18).” (Ellen G. White: *Tanácsok a gyülekezeteknek*, a Keresztség c. fej., 336. o.)

2 Mi a célja ennek a szövetségnek?

5Móz 30,6 • „És körülméletli az Úr, a te Istened a szívedet és a te magodnak szívét, hogy szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből, hogy élj.”

Mt 22,36–39 • „Mester, melyik a nagy parancsolat a törvényben?» Jézus pedig mondta neki: »Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első és nagy parancsolat. A második pedig hasonlatos ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat.«”

Rm 2,28–29 • „Mert nem az a zsidó, aki külsőképpen az; sem nem az a körülmételés, ami a testen külsőképpen van: hanem az a zsidó, aki belsőképpen az; és a szívnek lélekben, nem betű szerint való körülmételése az igazi körülmételkedés, amelynek dicsérete nem emberektől, hanem Istentől van.”

1Tím 2,3/b–4 • „A mi megtartó Istenünk... azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön és az igazság ismeretére eljusson.”

„A Krisztusban való hit által minden jellembiba kijavítható, minden szenny eltisztítható, minden rossz helyesbíthető, és minden jó tulajdonság fejleszthető.”

„Hogy az ember ismét összhangba kerüljön Istennel, és erkölcsi természete olyan nemessé váljék, hogy ismét visszatükrözze a Teremtő képését – ez minden nevelés és oktatás nagy célja.”

„Az igazi megszentelődés: hogy Istent teljes szívünkkel, teljes lelkünkkel és minden erőnkkel szeressük, és embertársainkat úgy, mint önmagunkat. Alá kell rendelniünk magunkat Isten akaratának. Ne tekintsük mérvadónak az érzéseinket – az Úr akaratata legyen tetteink meghatározója.”

„Keresztények, amikor felvettétek ezt a nevet, ígéretet tettetek, hogy ebben az életben felkészültök a magasabb rendű életre Isten országában. Legyen Krisztus élete a példaképetek! Tartsátok mindig szem előtt az örökkévalóságot. Kövessétek az igazságos cselekedetek alapelveit, amelyek tisztító, nemesítő befolyásukkal helyreállítják Isten erkölcsi képét az emberben. Ha hit által elfogadjuk azokat az elveket, amelyek Krisztus életének alapját képezték, olyanok lesznek a lélekben, mint a vizek forrása, amely az örök életre buzog. A lélek túlcserélődik Krisztus kegyelmének gazdagságától, és másokat is felüldít. Így mutathatjuk meg, hogy megtartjuk ígéretünket, s ezáltal Krisztus társaként munkálkodva bemutatjuk a világnak, mit jelent kereszténynek lenni.” (Ellen G. White: *Előtted az élet*, 255. o.; *Counsels to Teachers, Parents, and Students*, 49–50. o.; *Review and Herald*, 1890. június 10.; *The Signs of the Times*, 1901. július 10.)

3 *Mi a garancia arra, hogy valóban részesülhetünk a szövetség ígéreteiben és áldásaiban?*

2Kor 4,6 • „Mert az Isten, aki szólt: sötétségből világosság ragyogjon, Ő gyújtott világosságot a mi szívünkben az Isten dicsősége ismeretének Jézus Krisztus arcán való világotatása végett.”

Fil 1,6 • „Aki elkezdte bennetek a jó dolgot, elvégezi a Krisztus Jézus napjáig.”

.....
.....
„Az üdvösségre vezető hit nem alkalmi hit, nem pusztán értelemmel való belátás, hanem a szív mélyén gyökerezik, és személyes Megváltójaként ragadja meg Krisztust, mert Ő tud üdvözíteni mindenkit, aki Őáltala az Atyához jön. Nem valódi a hited, ha

azt gondolod, hogy Jézus másokat üdvözíthet, de téged nem. Valódi hit akkor nyilvánul meg, amikor a lélek az üdvösség egyedüli reményeként kapaszkodik Jézusba. Ez a hit arra készíti birtokosát, hogy lelkének minden szeretetét Krisztusra irányítsa. Értelme a Szentlélek irányítása alatt van, jelleme pedig az isteni hasonlatosság mintájára alakul. Hite nem holt, hanem szeretet által munkálkodó hit, ami arra indítja, hogy Krisztus szépségére tekintsen, és átalakuljon az isteni jellemre. Isten az, aki körülmetéli a szívet. Az egész munka az Úré, elejétől a végéig. A veszendő bűnös így szólhat: *Elveszett bűnös vagyok, de Krisztus eljött, hogy megkeresse és megmentse az elveszettet. Jézus Krisztus ezt mondja: »Nem azért jöttem, hogy igazakat, hanem hogy bűnösöket hívjak megtérésre.« (Mk 2,17) Bűnös vagyok, de Jézus meghalt a Golgota keresztnél, hogy megváltson. Egy percre sem kell immár szolgátságban élnem. Krisztus meghalt és feltámadt az én megigazulásomért, s ezért most megszabadít engem. Elfogadom megígért bűnbocsánatát.»*

„Vannak, akik érezték már Krisztus megbocsátó szeretetét, és őszintén Isten gyermekei kívánnak lenni, de ismerik jellemük fogyatékoságát és életük bűnös voltát, ezért kételkednek abban, hogy valóban megújította-e szívüket a Szentlélek. Őket szeretném biztatni: Ne ingadozzatok, ne essetek kétségbe! Gyakran kell még térdre borulnunk, gyakran fogunk még Krisztus lábainál sírni bűneink és fogyatkozásaink miatt, de nem szabad elcsüggednünk!” (Ellen G. White: Szemelvények, I., a Hit általi megigazulás c. fejj.; Jézushoz vezető út, A tanítványság próbaköve c. fejj.)

Sokan úgy gondolják, hogy a kísértés és a bűn legyőzéséhez először bizonyítékra van szükségük Istentől – a szívükben szeretnék érezni, hogy sokkal jobbak lettek, mint korábban. De nincs más bizonyíték, mint amit Isten Igéje ad. Ha hiszel benne, számodra az a bizonyíték. Hidd, hogy Isten Igéje igaz, még ha mindennap nehézségekkel találkozol is. Isten a teremtő, aki szavával világokat alkotott. Kijelentése ma is hatalom, éppúgy, mint akkor. Talán ma türelmes vagy, vagy legyőztél egy kísér-

tést, s ezért úgy érzed, ennek következtében minden rendben van. Ez nem hit – ez a tünetek és a tapasztalataid alapján megállapított diagnózis. Ha a magad tapasztalatára támaszkodsz, ha a megjavulásodban és saját magadban hiszel, biztosan kudarcot fogsz vallani. De ha szívből hiszel Isten Igéjében, és felismered, hogy olyan vagy, amilyennek Isten mond, akkor megtapasztalod az Úr kimeríthetetlen erejét, amely által minden olyan bűnt és kísértést le tudsz győzni, melyet korábban nem tudtál. Fel kell ismerned, hogy ezt nem te tetted, hanem Isten. A legsúlyosabb bűn az egész világon az, ha nem hiszünk Isten Igéjében. Ha még a test kívánsága van benned, az nem azt mutatja, hogy Krisztus még nem végezte el a munkáját, hanem azt jelenti, hogy nem vagy kész hinni benne. Ez a mi akaratunktól és az Isten Igéjébe vetett hitünktől függ.

4 *Mi a legfőbb ajándék, amelyben a bemejtkezés során részesülünk?*

Gal 3,26 • „Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által. Mert akik Krisztusba kereszttelkedtetek meg, Krisztust öltöttétek fel.”

Ap csel 2,38 • „Térjete meg és kereszttelkedjete meg mindnyájan a Jézus Krisztus nevében a bűnöknek bocsánatára, és veszite a Szentlélek ajándékát.”

Rm 8,14–15 • „Mert akiket Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai. Mert nem kaptatok szolgaság lelkét ismét a félelemre, hanem a fiúság Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: **Abbá, Atyám!**”

„A megigazulás jelentése: a lélek megmentése a kárhozattól, hogy eljusson a megszentelődésre, s a megszentelődés által a mennyei

életre. A megigazulás azt jelenti, hogy Isten a holt cselekedetektől megtisztított lelket oda helyezi, ahol a megszentelődés áldásaiban tud részesülni.”

„A mindenható és mindenütt jelen lévő Atya, Fiú és Szentlélek fogadja be azt, aki igazán szövetségre lép Istennel. Ők ott vannak minden keresztségen, és fogadják a megkeresztelteket, akik lemondtak a világról, s Krisztust fogadták be lelki templomukba.”

„Belülről munkálkodó erőre van szükség, felülről jövő új életre, mielőtt az ember a bűnből megszabadulva át tudna alakulni, hogy szent életet éljen. Ez az erő Krisztus. Egyedül az Ő kegyelme képes a lélek halott erőit életre kelteni, Istenhez és a szentséghez vonzani.”

„A vallásos tapasztalatból hiányzik Jézus Krisztus elfogadása, ahogyan ez az evangéliumban élénk van tárva. Sokan nem fogadták még el Krisztust. Elfogadták az igazság elméleti ismeretét, és megelégedtek e tapasztalattal... És milyen nehéz az értelmet meggyőzni a hit általi megigazulás szükségességéről!” (Ellen G. White: „A Te Igéd igazság”, 204., 172. o.; *The Faith I Live By* [A hit, amely által élek], 96. o.; *The Ellen G. White 1888 Materials* [Az 1888-as Ellen G. White-írások], 1987)

5 Milyen hitbéli valóságot fejez ki a bemelegítés?

Rm 6,1–5 • „Mit mondunk tehát? Megmaradjunk-e a bűnben, hogy a kegyelem annál nagyobb legyen? Távol legyen: akik meghaltunk a bűnnek, mi módon élnénk még abban? Avagy nem tudjátok-e, hogy akik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az Ő halálába keresztelkedtünk meg? Eltemettünk azért Ővele együtt a keresztség által a halálba: hogy amiképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk. Mert ha az Ő halálának hasonlatossága sze-

rint Vele egygé lettünk, bizonyára feltámadásáé szerint is azok leszünk.”

Gal 3,27 • „Mert akik Krisztusba keresztelkedtetek meg, Krisztust öltöztetek fel.”

Kol 2,12–13 • „Eltemettétvén Ővele együtt a keresztségben, akivel együtt fel is támasztattatok az Isten erejébe vetett hit által, aki feltámasztotta Őt a halálból. És titeket, kik holtak voltatok a bűnökben és a ti testetek körülmetelenségében, megelevenített együtt Ővele, megbocsátva minden bűnötöket.”

Rm 6,6–8, 11–12 • „Tudva azt, hogy a mi óemberünk Ővele megfeszítettett, hogy megerőtlenüljön a bűnnek teste, s ezután ne szolgáljunk a bűnnek: mert aki meghalt, felszabadult a bűn alól. Ha pedig meghaltunk Krisztussal, hiszszük, hogy élünk is Ővele. Így gondoljátok ti is, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek Istennek a mi Urunk Jézus Krisztusban. Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben, hogy engedjétek neki az ő kívánságaiban.”

.....

.....

„A keresztségkor tett fogadalmaink sok mindent tartalmaznak. Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében eltemetkezünk – Krisztus halálához hasonlóan – a keresztség által a hullámsírba, és feltámadunk – az Ő feltámadásához hasonlóan – egy új életre. Életünket össze kell kötnünk Krisztus életével, ezért a hívőnek egész életét Istennek, Krisztusnak és a Szentléleknek szentelje. Minden világi elgondolását másodrendűnek kell tekintenie ezen új kapcsolata mellett. Nyilvánosan kijelentette, hogy többé nem él a büszkeségnek és a kívánságainak. Többé nem élhet gondtalan, közömbös életet, mert szövetséget kötött Istennel. Meghalt a világ számára. Az Úrért kell élnie, hogy az Ő számára használja fel

minden reá bízott képességét. Sohase felejtse el, hogy Isten aláírását viseli magán, hogy Krisztus országának alattvalója, isteni természet részese. Alá kell rendelnie Istennek mindent, amivel bír, és minden adományt az Ő dicsőségére kell felhasználnia.” (Ellen G. White: *Tanácsok a gyülekezeteknek*, Keresztség c. fej., 336–337. o.)

A Biblia nem azt mondja, hogy harcaink során a távoli jövőben meg fogunk halni a bűnnek, hanem azt, hogy Krisztusban már meghaltunk a bűnnek. A Szentírás mint tényt közli, hogy Isten belefoglalt minket a keresztség által Fia halálába és feltámadásába is. Ha Krisztus meghalt a kereszten – márpedig meghalt –, Vele együtt mi is meghaltunk a bűnnek. Ha Krisztus feltámadt – márpedig feltámadt –, mi is feltámadtunk Vele egy új életre. Hitben támaszkodhatunk ezekre az ígéretekre. „Ovele együtt”, vagyis Krisztusban temettetünk el: a Szentlélek teszi ezt számunkra élő és ható valósággá. Ha a bűnrel való szembefordulás szándéka megvan, hitben támaszkodhatunk a keresztség jelére, amelyet Isten éppen e bizonyosság végett adott nekünk. Új élet van bennünk Krisztus jelenléte által. Jézus Krisztus a földi élete minden pillanatában győztes volt a bűn fölött, s ha most átengedjük neki önmagunkat, az életünket, ezután is győztes lesz bennünk, s mi Őáltala.

Nem a jövőtől és a magunk tetteitől kell várnunk ezt a meghalást, hanem Krisztus keresztségére és az Istennel való szövetségkötésünkre kell tekintenünk. Többre becsülöm Krisztus áldozatát, mint a bűn ideig-óraig való gyönyörűségét? Ha még mindig vonz az, amiről tudom, hogy Istentől idegen, akkor több időt kell töltenem a kereszt lábánál, be kell tekintenem az áldozat mélységes igazságaiba – mert ez értem történt, ha egyedül én lennék bűnös a földkerekségen, Krisztus akkor is megtette volna, hogy megmentsen.

Valamire azonban vigyáznunk kell, s ezen a ponton újra láthatjuk, mennyire pontosan fogalmaz a Biblia. Pál azt írta, hogy a mi óemberünk megfeszítettett, hogy megerőtlenüljön a „bűnnek teste”, vagyis a bennünk lakozó emberi természet.

Nem lesz tehát semmivé egyszer s mindenkorra? Az eredeti görög szövegben a „megerőtlenülés” azt jelenti, hogy valakit tétlenül hagyni, pihentetni – szabadabb fordításban pedig úgy mondhatnánk, hogy „munkanélkülivé lenni”. Az óember nem semmisül meg, csak hatástalanná lesz. Majd csak Krisztus visszajövelekor, a feltámadáskor kapunk olyan testet, amelyben nem lesz megromlott természetünk. Így tehát csak addig „munkanélküli” a bűn teste, amíg a rossz ellen döntünk, amint engedünk a csábításnak, tevékenyé tesszük az emberi természetünket, s így döntésünk által mintegy „felfüggesztjük” a Krisztusban való életünket.

Még mindig benned van a régi éned, de Krisztusban ott van a győzelem. Csak azonosulnod kell Vele. Ő a szőlőtő, és te a szőlővessző; Ő a fő, és te vagy a tag. Isten akaratából vagyunk Krisztusban. Krisztus a kereszten nemcsak megbocsátotta bűneinket és nekünk ajándékozta az örök életet, hanem keresztre szögezte ott a megromlott ént. Őbenne ez befejezett tény.

A bűnnek való igazi meghalás fenntartása pedig azt jelenti, hogy semmilyen módon sem bizakodunk a testünkben, természetünkben, saját jó képességeinkben.

6 *Milyen lelki alapállásra kell folytonosan törekedniük?*

Rm 6,12–13 • „Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testeitekben, hogy engedjetez neki az ő kívánságaiban. Se ne szánjátok oda a ti tagjaitokat hamisság fegyvereiül a bűnnek, hanem szánjátok oda magatokat az Istennek, mint akik a halálból életre keltetek, és a ti tagjaitokat igazság fegyvereiül az Istennek.”

Rm 6,8–11 • „Hogyha pedig meghaltunk Krisztussal, hiszszük, hogy élünk is Ővele. Tudva, hogy Krisztus, aki feltámadott a halálból, többé meg nem hal; a halál többé rajta

nem uralkodik, mert hogy meghalt, a bűnnek halt meg egyszer; hogy pedig él, az Istennek él. Így legyen része a gondolkodásoknak, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztusban.”*

Krisztus az Istennek él, miután meghalt a bűneinkért és a bűn miatt, s ha mi Vele élünk, mi is Istennek élünk, s halottak vagyunk a bűnnek. A keresztény élet folyamatos, döntő kérdése az odaszánásé. A bűn uralma a kívánságokon keresztül nyilvánul meg, általuk tart fogságban. Ha Krisztussal együtt megfeszítettem, ez pedig a kívánságok erejét oltja ki. Lehetetlen dolog a kívánságokkal együtt élni, ha Krisztussal együtt megfeszítettem. Vagy nem feszítettem meg a Krisztussal együtt, és semmibe veszem a Krisztus áldozatát – vagy meghalok a kívánságok számára. Ez „vagy-vagy” kérdés, köztes állapot nélkül. Nem lehetséges olyan helyzet, hogy én szeretem a Megváltómat, szeretem a Krisztust, de szeretem a bűnt is. Mert az egyiket szeretem, a másikat gyűlölöm. Az odaszánás nem más, mint átadni önmagunkat Istennek, az igazság cselekvésére. Korábban a bűn rabjai voltunk, most szabadon dönthetünk, és választhatjuk a jót vagy a rosszat – de miért választanánk a rosszat, ha szeretjük a Megváltónkat, és gyűlöljük azt, ami a halálát okozta?

Az önátadás tulajdonképpen készség a Lélek vezetésének elfogadására.

„Krisztus megígérte egyházának a Szentlélek adományát, és ez az ígéret ugyanúgy szól nekünk is, mint az akkori tanítványainak. De mint minden ígéret, ez is feltételhez kötött. Vannak, akik

* Pontosított fordítás szerint.

hiszik és vallják, hogy igényt tartanak az Úr ígéreteire, beszélnek is Krisztusról és a Szentlélekről, de kapcsolatuk nem gyümölcsöző. Nem rendelik alá lelküket a krisztusi vezetésnek és az égi követ ellenőrzésének. Mi nem használhatjuk a Szentlelket. Ő használ fel bennünket. Rajta keresztül munkálkodik az Úr gyermekeiben, és végzi »mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből«. De ennek sokan nem vetik alá magukat. Saját maguk akarják irányítani önmagukat. Ezért nem kaphatják meg a menny ajándékát.

Csak azok kaphatják meg a Szentlelket, akik alázattal várják az Urat, s kívánják az Ő kegyelmét és vezetését. Az Úr várakozik kérésükre és a befogadás készségére. A megígért áldás, ha hittel kéri, magával hozza Isten összes többi áldását is. Krisztus gazdag kegyelme nyújtja mindezt, és Ő kész ezzel mindnyájunkat betölteni, befogadóképeségünk szerint.

Amikor a Szentlélek birtokba veszi szívünket, át is alakítja egész életünket. Bűnös gondolatainkat messzire elűzi, gonosz cselekedeteinket elhagyjuk; szeretet, alázat és béke veszi át a harag, irigység és viszály helyét. Öröm lesz a szomorúság helyén, és tekintetünk a menny tisztaságát tükrözi. Senki sem látja azt a kezet, amely leemeli vállunkról a terhet, és senki sem veszi észre a mennyből leereszkedő fénysugarat. Az áldás akkor jön, amikor az ember hit által alárendeli akarátát Istennek. És az a hatalom, amely emberi szemmel nem látható, új lényt teremt bennünk Jézus képmására. Lelki életünk a Szentlélek által lélegzik. A Szentlélek elküldése Krisztus életének elküldése. A Lélek betölti az Őt befogadó lelket, és krisztusi jellemtulajdonságokkal ruházza fel.” (Ellen G. White: „A Szentlélek eljő reátok”, 298. o.)

Az e heti adomány az ingatlanalapot támogatja.

A MEGTISZTÍTÁS FOLYAMATA III.

A feltámadás ereje

|| *A megváltási terv mely eseménye van még döntő hatással a megigazulásunkra?*

1Kor 15,13–17 • „Mert ha nincsen halottak feltámadása, akkor Krisztus sem támadott fel. Ha pedig Krisztus fel nem támadott, akkor hiábavaló a mi prédikálásunk, de hiábavaló a ti hitetek is. Sőt az Isten hamis bizonyágtevőinek is találtatunk, mivelhogy az Isten felől bizonyágot tetünk, hogy feltámasztotta a Krisztust; akit nem támasztott fel, ha csakugyan nem támadnak fel a halottak. Mert ha a halottak fel nem támadnak, a Krisztus sem támadott fel. Ha pedig a Krisztus fel nem támadott, hiábavaló a ti hitetek, még bűneitekben vagytok.”

Rm 6,4–5 • „Eltemettünk azért Ővele együtt a keresztség által a halálba: hogy amiképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atya dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk. Mert ha az Ő halálának hasonlatossága szerint Vele egygé lettünk, bizonyosan feltámadásáé szerint is azok leszünk.”*

Rm 4,23–25 • „De nemcsak őérette íratott meg, hogy tulajdonított neki igazságot, hanem miérettünk is, akiknek majd tulajdonítatik, azoknak tudniillik, akik hisznek ab-

* Pontosított fordítás szerint.

ban, aki feltámasztotta a mi Urunkat, a Jézust a halálból, aki a mi bűneinkért halálra adatott, és feltámasztatott a mi megigazulásunkért.”

Miért hiábavaló a hit feltámadás nélkül? Ha Isten elfogadta volna Krisztus áldozatát, de nem támasztja fel, akkor is hiábavaló lenne a hitünk. Miért? Volna bűnbocsánat, Krisztushoz mehetek, bocsánatot nyerek – és azután? A bűnre hajló emberi természet bennünk van, ha csak jogi rendezés létezne, az még nem lenne igazi segítség számunkra. Újra és újra bünt követnénk el, újra és újra mennénk Jézushoz, de nem változhatnánk meg, mert a bűn törvényi erővel megvan mindannyiunkban.

Krisztus nemcsak feltámadt, hanem a mi megigazulásunkért, igaz életünkért támadt fel – ez is jelentős része a feltámadásnak. Pál a Rómabeliekhez írott levélben ezt mondja Jézusról: „*A mi bűneinkért halálra adatott, és feltámasztatott a mi megigazulásunkért.*” (Rm 4,25) Ha nincs feltámadás, hiábavaló a hitünk. A bűnnek való meghalásunk is Krisztussal együtt történik, és feltámadásunk az új életre is Ővele együtt. Nem vagyunk elválaszthatók az Úrtól. Olyan erőre van szükségünk, amely győzedelmeskedhet a „halálnak teste” felett, arra az erőre, amely kihozta az Urat a sziklasírból. Ez a teremtő, életadó erő egyedül Istené – s a feltámadás után ezt az erőt Krisztusban találjuk meg önmagunk számára.

2 *Mit fejezett ki Jézus Krisztus megkeresztelkedése, és mit fejez ki a miénk?*

Mt 3,13–14 • „Akkor eljött Jézus Galileából a Jordán mellé

Jánoshoz, hogy megkeresztelkedjék általa. János azonban visszatartotta Őt, ezt mondva: »Nekem kell általad megkeresztelkednem, és Te jössz énhozzám?« Jézus pedig fellevén, mondta neki: »Engedj most, mert így illik nekünk minden igazságot betöltenünk.« Ekkor engedett neki.”

2Kor 8,9 • „Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus jótéteményét, hogy gazdag volt, de szegénnyé lett érettetek, hogy ti az Ő szegénysége által meggazdagodjatok.”

Rm 6,3–4 • „Avagy nem tudjátok-e, hogy akik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az Ő halálába keresztelkedtünk meg? Eltemettettünk azért Ővele együtt a keresztség által a halálba: hogy miképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atya dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk.”

„Jézus keresztsége nem saját bűneinek megvállása volt. Azonosította magát a bűnösökkel, ugyanazt az utat járta, amelyet nekünk kell megtennünk, ugyanazt a munkát végezte, amely a mi feladatunk. Szenvedésekkel teli élete, türelmes állhatatossága keresztsége után szintén példaként áll előttünk... Azonosult velünk, hordoznia kellett bűneink, bajaink terhét. A Bűntelennek éreznie kellett a bűn szégyenét. A békesség kedvelőjének harcban kellett élnie: az igazságnak hamisság közepette, a tisztaságnak hitványsággal. Minden bűn, viszály, szennyes vágy, amit a törvényszegés magával vont, szenvedés volt Jézus lelkének. Egyedül járta az utat, egyedül hordozta a terhet. Tőle függött a világ megváltása. Letette saját dicsőségét, és magára vette az emberiség gyengeségeit. Mindezt tudta és érezte, de rendületlenül kitarzott célkitűzése mellett. Tőle függött az elbukott emberiség üdvössége, s Jézus kinyújtotta kezét, és megragadta a Mindenható Szeretet karját.”

„Felöltve az emberi természetet, Isten Fia leereszkedett azokhoz, akiket meg akart menteni. Benne nem találtatott alattomoság vagy bűn; mindig tiszta és szeplőtlen volt, annak ellenére, hogy fölvette bűnös természetünket. Az istenire felöltötte az emberi természetet, hogy egyesülhessen az elbukott emberrel, mert vissza kívánta szerezni az embernek és a világnak azt, amit Ádám az engedetlenségével elveszített.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Keresztység c. fejj.; *Review and Herald*, 1907. augusztus 22.)

Bemerítkezésével Jézus kifejezte, hogy egy velünk: egy volt az emberiség tagjai közül, ugyanolyan emberi természettel és ugyanazokkal a lehetőségekkel, amelyek előttünk is állnak. Isteni hatalmát, örök életét hozta magával – azt a természetet, amelyet nekünk is ad, ingyen ajándékol. Amikor bemerítkezünk, Vele azonosulunk: halálában, eltemetésében és feltámadásában. Krisztusban elnyerjük a bűnnek való meghalást és a feltámadás erejét.

7 Milyen különleges ajándékot kaphatunk Jézus feltámadása által?

Zsolt 40,8–9 • „Akkor azt mondtam: Íme jövök, a könyvtelercsben írva van felőlem, hogy teljesítsem a Te akarodat, ezt kedvelem, én Istenem, a Te törvényed keblem közepe van.”

Jn 7,37–38 • „Az ünnep utolsó nagy napján pedig felállt Jézus, és kiáltott: »Ha valaki szomjúhozik, jöjjön énhozzám, és igyon. Aki hisz énbenem, amint az Írás mondta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből.« Ezt pedig a Lélekről mondta, amelyet veendőek voltak az Őbenne hívők: mert még nem volt Szentlélek, mivelhogy Jézus még nem dicsőített meg.”

Isten törvénye Jézus szívébe volt írva. Az emberi történelemben először élt egy ember olyan kapcsolatban Istennel, hogy teljesen őszintén és igazán azt mondhatta: *„Hogy teljesítsem a Te akaratomat, ezt kedvelem, én Istenem.”* Sőt, az Atya is bizonyította ezt a tényt: *„Te vagy az én szeretett Fiam, benned gyönyörködöm.”* (Mk 1,11; Lk 3,22; Mt 3,17; 17,5) *„Szeretted az igazságot és gyűlölted a hamisságot: azért felkent téged az Isten, a te Istened, örömmel olajával a te társaid felett.”* (Zsid 1,9)

Emberi természetében Jézus tökéletességre vitte:

– *A gyűlöletet a bűnnel szemben.* Láta, mit tett az emberrel a bűn, s ellene állt a legvégső pontig, a kárhozat halálának elviseléséig is – ez sem bírhatta rá, hogy bármi rosszat tegyen szeretett mennyei Atyjával szemben. Ádám a legegyszerűbb próbatételben elbukott, Jézus a legvégső, lehető legnagyobb próbában sem engedett. Jézus, a büntelen ember átélte, mit jelent bűnné válni és ennek következményeképp kiszakadni az Atya jelenlétéből. Jézus bűnnel szembeni gyűlölete nem lehetett több és nagyobb.

– *Az igazság iránti szeretetet.* Isten és az igazság egy: az Isten iránti szeretet az igazság iránti szeretetet is jelenti. Aki a bűnt szereti, nem szeretheti Istent – és fordítva. Jézus szeretetből hozta meg az áldozatát, hogy bennünket megmenten és teljesítse az Atya megmentő tervét. Ezért a legvégsőig elment: az Atyától való elszakítottság, a kárhozat halálának vállalásáig. Bűnné lett értünk, s mivel Isten gyűlöli a bűnt, az Atya úgy tekintett Jézusra, mint a bűnre. Így tehát Jézus lemondott az Atya szeretetéről értünk, arról, ami az életet jelentette számára, hogy mi életet nyerhessünk. Az igazság iránti szeretete nem lehetett több és nagyobb.

Eddig a pontig Jézus cselekedete, hogy Isten törvényét a belsejébe rejtette, saját egyéni emberi voltára korlátozódott.

Módot kellett találni arra, hogy ebben az egész újszövetségi emberiség részesülhessen. Ezt kereszthalála és feltámadása vitte véghez.

Jézus Isten volt, mielőtt a Földre jött. Itt magára vette emberi természetünket, s feltámadása után is ember és Isten marad egy személyben: Ő az egyetlen kapocs Isten és az emberiség között. Feltámadása után, miután visszavette isteni hatalmát és mindenütt jelenvalóságát, az Istenség része lett valami, ami azelőtt nem volt: egy tökéletes emberi természet, jellem, belső világ. A Szentlélek által ez bárki számára elérhető, bárhol is tartózkodjon a Földön.

„A törvény megköveteli az igazságosságot – az igazságos életet, a tökéletes jellemet. Persze az emberek ezt nem tudják megadni a törvénynek. Nem tudunk eleget tenni Isten szent törvénye követelményeinek. Krisztus azonban, aki emberként jött el a Földre, szent életet élt és tökéletes jellemet fejlesztett ki, s ezeket ingyen, ajándékként ajánlja fel mindazoknak, akik meg akarják kapni. Élete kezeskedik az emberek életéért. Így Isten béketűrése útján miénk lesz a múltban elkövetett bűneink bocsánata. Sőt még több is ennél. Krisztus ugyanis átítat bennünket Isten tulajdonságaival. Az emberi jellemet az isteni jellem hasonlósága szerint építi fel, lelkierővel és szépséggel ruház fel minket. Így a törvény igazságossága beteljesedik a Krisztusban hívőkben. Érvényes Istennek az a szava, »hogy igaz legyen Ő és megigazítsa azt, aki a Jézus hitéből való« (Rm 3,26). A Krisztusban mint személyes Üdvözítőben való hit által formálódik ki az egység Krisztus és követői között. Ha a bűnös egyesíti gyengeségét Krisztus erejével, ürességét Krisztus teljességével, törekenységét Krisztus mindent elhordozó erejével, akkor egy értelemre jut Krisztussal. Krisztus emberi természete megérinti a mi ember voltunkat, és a mi emberi természetünk megérinti az istenséget. Így a Szentlélek bennünk végzett munkája által részeseivé válunk az isteni természetnek. »Megajándékozott«-ak leszünk »ama Szerelmesben« (Efész 1,6).» (Ellen G. White: Jézus élete, 670–671., 582. o.)

Gyengeség, üresség, törekenység: mindennek bővében vagyunk. Krisztusnak pedig éppen ezekre van szüksége ahhoz, hogy kinyilváníthassa bennünk önmagát. Jézusban minden erőforrás megvan, amire csak szükségünk lehet. Nincs külön erő, amelyet Krisztustól függetlenül használhatnánk: minden Őbenne van meg, s ha Jézust befogadtuk hitben, akkor van meg bennünk is. Isten nem adhatott többet ennél, nincs nagyobb segítség, amellyel ennél közelebb jöhetne hozzánk: embersége megérinti a mi ember voltunkat, mi pedig az istenséget.

„Ha csak kívánság marad a jóság és a szentség utáni vágyakozásunk, az semmit sem ér. Sokan, bár remélik és vágyakoznak arra, hogy Isten gyermekei legyenek, mégis elvesznek. Sohasem jutnak el odáig, hogy akarataikat alárendeljék Istennek. Nem döntenek most: keresztények akarunk lenni! Ha akarataid és kívánságaidat tettekké érleled, tökéletes átalakulás mehet végbe életedben. Ha akarataid teljesen alárendeled a Megváltónak, akkor minden erőt és uralmat felülmúló, magasztos hatalommal egyesülsz. Akkor az állhatatossághoz felülről nyersz erőt, és így, állandóan átadva magad Istennek, képes leszel új életet, a hit életét élni!” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Odaadás c. fej.)

4 *Mi hoz látható változást az életünkben?*

Fil 3,9–15 • „És találtassam Őbenne, mint akinek nincsen saját igazságom a törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való hit által, Istentől való igazságom a hit alapján: hogy [tapasztalatból] megismerjem Őt, és az Ő feltámadásának erejét, és az Ő szenvedéseiben való részesülésemet, hasonlónak lévén az Ő halálához; ha valami módon eljuthatnék a halottak feltámadására. Nem mondom, hogy már elértem, vagy hogy már tökéletes volnék;

hanem igyekszem, hogy el is érjem, amiért meg is ragadt engem a Krisztus Jézus. Atyámfiai, én önmagamról nem gondolom, hogy már elértem volna. De egyet cselekszem: azokat, amelyek hátam mögött vannak, elfelejtve, azoknak pedig, amelyek előttem vannak, nekik dőlve célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára. Valakik azért tökéletesek vagyunk, ilyen értelemben legyünk: és ha valamilyen másképpen értetek, az Isten azt is ki fogja jelenteni nektek.”

1Pt 1,2–4 • „Akik ki vannak választva az Atya Isten előre rendelése szerint, a Lélek megszentelésében, engedelmes-ségre és Jézus Krisztus vérével való meghintésre: kegyelem és békeség adassék nektek bőségesen. Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, aki az Ő nagy irgalmassága szerint újonnan szült minket élő reménységre Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által, romolhatatlan, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyekben van fenntartva számunkra.”

1Pt 3,21 • „Ami minket is megtart most képmás gyanánt, mint keresztség, ami nem a test szennyének lemosása, hanem jó lelkiismeret kérése Istentől, a Jézus Krisztus feltámadása által; aki Istennek jobbán van, felmenvén a mennybe; akinek alávettettek az angyalok, hatalmasságok és erők.”

.....

.....

Pál a tökéletességről nem önmagában beszél, ne ragadjuk ki a szövegkörnyezetből a 12. verssel kezdődő szakaszt, mert nem értjük meg, mit akar mondani. Hogyan találtathatunk Krisztusban? Előfeltétel, hogy ne a saját igazságunkat keressük a

törvényből, hanem magunkra mint kegyelmet kapott bűnösre tekintünk, minthogy azok is vagyunk.

Gyakorlatban, tapasztalatból kell megismernünk Krisztus „feltámadásának erejét” – az az erő, amely kihozta Krisztust a sírból, most bennünk munkálkodik. A görög szövegben az erő szó helyén a *dünamisz* áll (amelyből a *dinamit* szavunk is származik), s jelentése: „az ellenállás legyőzésére való képesség”. A feltámadás ereje minden ellenállást képes legyűrni, nincs olyan akadály, amit meg ne semmisíthetne.

Pál itt nem azt mondja, hogy a tökéletességet nem lehet elérni, vagy nem kell ezzel foglalkozni, hanem azt, hogy a feltámadás erejét még nem ismerte meg tökéletesen, nem merítette ki. Még nem jutott el teljesen a halottak feltámadására, mert van olyan területe az Isten erejének és hatalmának, amit még nem merített ki, nem jutott el annak határáig. Ebben az értelemben nem érte még el a tökéletességet. Egy célja van: elérni azt, amire Krisztus elhívta. Igyekszik teljesen részesülni a feltámadás erejében, az új életben, és el is fogja érni, ahogyan mi is elérhetjük, még akkor is, ha elkövetünk valamilyen bűnt vagy botlást.

Mivel a halottak feltámadásakor szabadulunk meg emberi természetunktől, az az értelmezés is helytálló, amely alapjaiban nem különbözik az előzőtől, tudniillik Pál is kijelenti, hogy még nem szabadult meg az emberi természetétől, a különböző élethelyzetekben érzi annak késztetéseit. De hátrahagyva a régi életét, szembefordulva önmagával, előre, Krisztusra tekint. Feladatainak „nekidőlve”, teljes erőbedobással halad a cél felé, a maga részét maradéktalanul igyekszik megtenni – minden pillanatban, folyamatosan igényelve Krisztus jelenlétét, erejét, Őreá támaszkodik.

„Krisztus kijelenti, hogy már most közöttük van a holtaknak életet adó erő, látniuk kell megnyilatkozását. Ugyanez a feltámasztó erő ad életet a »vétkében és bűneiben holt« (Eféz 2,1) léleknek. A Krisztus Jézusban való élet ama lelke, »az Ő feltáma-

dásának ereje» (Fil 3,10) megszabadítja az embert »a bűn és a halál törvényétől« (Rm 8,2). A gonosz hatalma megtört, s hit által az ember oltalomban részesül a bűn ellen. Aki megnyitja szívét Krisztus Lelkének, az Isten hatalmas erejének részesévé lesz, amely kihozza testét a sírból.» (Ellen G. White: Jézus élete, 167. o.)

A feltámadás által új életünk van Krisztusban. A Bibliára sokan úgy tekintenek, mint szabálygyűjteményre és törvénykönyvre: ilyenné kell válnunk, és meg kell változtatnunk a magatartásunkat, hogy Isten kívánalmi szerint élhessünk. Meg kell változnia a magatartásunknak? Kétséggkívül. Csakhogy a magatartás megváltozása következmény: az Istentől elnyert új élet megnyilvánulása. Ha nem részesülünk ebben az életben, alapvetően nem változik meg a magatartásunk, pusztán annyit érhetünk el, hogy kirívó, nagyobb bűnök igen ritkán, esetleg soha nem bukkannak fel az életünkben, viszont az „apraja” (megszólás, ingerlékenység, harag, büszkeség stb.) él és virul. Ellenben ha mássá lettünk, a magatartásunk is törvényszerűen más lesz. Isten „lélekátültetést” hajt végre, az emberi természet helyett a Szentlélek működik bennünk, a test cselekedeteit (Gal 5,19–21) felváltja a Lélek gyümölcse (Gal 5,22). Így a Biblia már nem szabálygyűjtemény lesz, hanem az élet könyve: felismerem belőle, hogy jó úton járok, lelkileg táplálkozom az élet kenyeréből, s az Istentől kapott világosság és az értelmem együttműködésével megmaradok az Úr útján. Felismerem, ha valamiben változtatnom kell, kész vagyok rá, és Istennel együtt ez a változás megtörténik, s haladok egyre tovább. Isten törvénye nem nyűg lesz már, hanem segítség és oltalom: útjelző az utam két oldalán.

„A lélek megszentelődése a Szentlélek munkálkodása által Krisztus természetének beültetése az emberi természetbe.”

„Isten öröme és akarata, hogy az emberekre árasztott áldás tökéletes legyen. Az Úr a Szentlélek által gondoskodott minden nehézség legyőzéséről. Így tervezte a keresztyén jellem tökéletességét. Isten azt akarja, hogy elméledjünk szeretetéről, ígérteréről,

amelyben bőkezűen részesíti az önmagukban érdemteleneket. Azt akarja, hogy hálásan és örvendezve támaszkodjunk a Krisztus nyújtotta igazságosságra, igaz életre és isteni jellemre. Aki a kijelölt úton járul Isten elé, azt nagylelkűen meghallgatja.” (Ellen G. White: *Szemelvények*, III., 198. o.; „A Te Igéd igazság”, 219. o.)

5 *Mi a szerepe az „én”-nek és az emberi akaratnak?*

Gal 2,20 • „Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta értem.”

Mt 19,16–17, 21 • „Hozzá jött egy ember, s mondta neki: »Jó mester, mi jót cselekedjem, hogy örök életet nyerjek?« Ő pedig mondta neki: »Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak egy, az Isten. Ha pedig be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat... Ha tökéletes akarsz lenni, eredj, add el vagyonodat, és oszd ki a szegényeknek; és kincsed lesz a mennyben; s jér és kövess engem.«”

Mt 23,37 • „Jeruzsálem, Jeruzsálem! Ki megöli a prófétákat és megkövezed azokat, akik tehozzád küldettek, hány-szor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk egybegyűjti kis csirkéit szárnya alá, és te nem akartad.”

Mk 8,34–35 • „A sokaságot pedig az Ő tanítványaival együtt magához szólítva, mondta nekik: Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, és vegye fel a keresztyét, és kövessen engem. Mert valaki meg akarja tartani az életét, elveszti azt; valaki pedig elveszti az életét értem és az evangéliumért, az megtalálja azt.”

2Kor 8,10 „Tanácsot is adok e dologban; mert hasznos az nektek, akik nemcsak a cselekvést, hanem az akarást is elkezdtétek tavaly óta.”

Sok keresztény számára nem világos, hogyan is illik (vagy nem illik) bele a megváltás és megszentelődés kérdéskörébe az „én”, illetve az emberi akarat. Pál apostol nevezetes kijelentése (Gal 2,20), összevetve a Biblia más igéivel, eligazíthat minket. Pál ezt mondja: élek már nem én (vagyis az önző én, az emberi természet által rabságban tartott akarat), hanem él bennem a Krisztus. Az „én”-em nemcsak az emberi természetemet, hanem sok mást is magában foglal: személyiségemet, jellememet, akaratomat stb. Az „én”-emből csak a rossz válik tehetetlenné Krisztus jelenléte által, a személyiségem, egyéniségem nem semmisül meg. Így tehát már amely életet én most e testben élek (jól, helyes módon), az Isten Fiába vetett hitben élelem, s a hit, Krisztus jelenléte megváltoztatta az életemet.

Mi az akarat? Ellen G. White ezt írja: *„Az akarat az ember lényének irányító ereje. Ha az akarat helyes irányba halad, az egész ember az irányítása alá kerül. Az akarat nem az ízlés vagy a kívánság, sokkal inkább döntőképesség, e királyi hatalom, amelynek segítségével az emberek maguk határozzák meg, hogy engedelmessé válnak Istennek, vagy engedetlenné lesznek iránta.”*

„Mindaddig veszélyben forogsz, amíg nem ismered az akarat igazi erejét. Hihetsz mindenben, meg is ígérhetsz mindent, de ígéreteid és hited mit sem ér, amíg akaratomat a hit és cselekvés oldalán nem veted latba. Ha teljes akaraterőddel vívód a hit harcát, akkor győzni fogsz... A te dolgod, hogy aláveds akaratodat Jézus Krisztus akaratának, s amikor ezt megtetted, Isten azonnal a magáénak tekint, s Ő műveli majd benned jókedve szerint a szándékot és a végrehajtást is (Fil 2,13). Akkor természeted mindenestől Krisztus uralma alá kerül. Még a gondolataid is Őneki lesznek alávetve. Nem tudsz uralkodni indulataidon és érzelmeiden úgy, mint szeretnéd, de uralkodni tudsz az akaratodon, s ez-

zel teljes változást hozhatsz az életedbe! Ha átengeded Krisztusnak az akarodat, életed el lesz rejtve Krisztus által Istenben, s olyan erővel szövetsz, amely minden fejedelemség és hatalmasság felett áll. Erőt nyersz majd Istentől, amely szorosán az Ő erejéhez rögzít, s új világosság, mégpedig az élő hit világossága válik elérhetővé számodra.” (Christian Temperance and Bible Hygiene, 147–148. o.; Bizonyágtételek, V., 374–375. o.)

Az akarat tehát egy cél megvalósítására irányuló beállítódás. A bűneset nyomán az „én” személyes világunk központjává, öncélúvá vált, elferdült, megromlott. Krisztus az „én”-t, a személyiséget, az akaratot a helyes vágányra állítja vissza: az önzés helyét mások szolgálata, a cselekvő szeretet váltja fel az ember belső világában. Az emberi természet megmarad, de képessé válunk akarni a jót, s azt Krisztussal együtt megvalósítani. A valódi szabadság csak a Krisztussal való egységben van meg: a Lélek világosságában meglátjuk, mi a helyes, s ha amellett döntünk, Istennel együtt lépve megvalósíthatjuk.

„Krisztus (...) eljött emberi alakban, és tökéletes engedelmes ségével bebizonyította, hogy az emberi az istenivel egyesülve a törvény minden egyes előírásának engedelmeskedni tud.”

„Sokan kérdezik: »Hogyan adhatom át magamat teljesen Istennek?« Át szeretnéd adni magad, de ahhoz, hogy ezt saját erődből elérd, gyenge és tehetetlen vagy, mert a kételkedés kötelekei és bűnös életed szokásai rabságban tartanak. Ígéreteid és elhatározásaid fővényre vannak építve; gondolataidat, szenvedélyeidet és érzelmeidet nem vagy képes uralni. Megszegett ígéreteid és be nem tartott fogadalmaid megingatják őszinteségedbe vetett hitedet, elcsüggedsz, és azt hiszed, hogy Isten nem fogadhat el. Azonban ne ess kétségbe! Az akarat tényleges erejét kell megértened. Ez az emberi természetet uraló erő, a döntés vagy a választás hatalma. Minden az akarat helyes irányú tevékenységétől függ. A választás képességét Isten megadta az embernek; tőled függ, hogy helyesen élj azzal. Bár a szívedet nem változtathatod meg, és saját erődből nem szeretheted Istent, mégis a szabad választásodtól

függ, hogy Őt szolgálod. Mihelyt átadod neki az akaratodat, Ő fogja benned munkálni az akarást és a cselekvést is. Ily módon egész lényedet Krisztus Lelke uralja, szereteted Isten Fiában összpontosul, s gondolataid összhangban lesznek Vele.” (Ellen G. White: Krisztus példázatai, 215. o.; Krisztushoz vezető lépések, Odaadás c. fej.)

6 *Üdvözítheti-e az ember önmagát akarata, törekvése és a törvény betartása által?*

Zsolt 89,49 • „Kicsoda oly erős, hogy éljen és ne lásson halált, s megszabadítsa magát a seol kezéből?”

Rm 7,18 • „Mert tudom, hogy nem lakik énbennem, azaz a testemben jó; mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom.”

Jn 1,16–17 • „És az Ő teljességéből vettünk mindnyájan kegyelmet is kegyelemért. Mert a törvény Mózes által adott, a kegyelem pedig és az igazság Jézus Krisztus által lett.”

Rm 8,11 • „De ha annak a Lelke lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halálból, ugyanaz, aki feltámasztotta Krisztus Jézust a halálból, megeleveníti a ti halandó testeiteket is az Ő tibennetek lakozó Lelke által.”

.....
.....

Az erőfeszítéseink mit sem érnek mindaddig, míg el nem nyertük a Krisztussal való közösség, a megigazulás ajándékát – nem pusztán a jogi rendezést, hanem az élő, teremtő hatalommal bíró üdvözítő Krisztus valóságos jelenlétét. Amíg nem vagy szabad a bűntől, rabláncaidat nem tudod magadról letépni, bárhogyan is próbálkozol és erőlködsz. Hitben kell

Krisztushoz kiáltanod szabadulásért, aki éppen ezért halt meg és támadt fel, s végzi a szolgálatát a mennyei szentélyben. Miután megszabadultál, Krisztussal együttműködve, Isten gyermekeként komoly munkát kell végezned, de ez Krisztussal együtt bizonyos értelemben könnyű lesz és gyümölcsöket is hoz. *„Mert az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könnyű.”* (Mt 11,30) Ami nehéz lesz benne, az rajtunk áll: a döntés a jó mellett, ha vonz a rossz, vigyázatlanságból vagy szándékosan barátkozni kezdtem a bűnnel, és láthatatlan szálaival már magához kezd kötni – ilyenkor bizony nagyon nehéz és keserves tud lenni a küzdelem, hogy odaadjam magamat Isten kezébe, lemondva énemről és kívánságáról.

„Aki be akar jutni Krisztus országába, tapasztalni fogja, hogy a bűnös természet minden ereje és szenvedélye – a sötétség birodalmának hatalmai által felszítva – összeesküdött ellene. Minden nap újólag oda kell szentelnie magát, és mindennap fel kell vennie a harcot a gonosszal. Régi szokások, rossz hajlamok harcolnak a felsőbbiségért, ezekkel állandóan küzdeni kell, hogy Krisztus erejében győzelmet arathassunk.

Az életszentség nem egy pillanat, egy óra, egy nap, hanem egy egész élet munkája. Nem a boldog elragadtatás érzete által érzük el, hanem annak eredménye, hogy állandóan meghalunk a bűnnek, és élünk Krisztusnak. Gyenge, időnkénti erőfeszítésekkel nem lehet jóvátenni az igazságtalanságokat, nem lehet munkálni a jellem átalakulását. Hosszas, kitartó erőfeszítések, szigorú önfegyelem és kemény küzdelmek árán érhetjük el a győzelmet. Soba sem tudhatjuk, milyen harc vár ránk holnap. Ameddig Sátán uralkodik, énünket meg kell aláznunk, fojtogató bűneinket le kell győznünk. Amíg életünk tart, nincs megállás, nincs olyan magaslát, melyre feljutva elmondhatnánk: »Már célba értem.« Az életszentség: az egész életen át tartó engedelmisség eredménye.” (Ellen G. White: Az apostolok története, Rómából írt levelek c. fejj.; 383. o.)

Küzdenem kell tehát, de ez nem érdem. Nem nyújthatom be a számlát Istennek, hogy küzdelmeim fejében járna nekem

valamilyen áldás, erő vagy lehetőség. Nem küzdelmünk és erőfeszítéseink által leszünk méltók az áldásokra.

„*Tanulnunk kell Krisztus iskolájában. Egyedül az Ő igazságossága jogosíthat fel minket a kegyelem szövetségének áldásaira. Régóta vágyunk és törekszünk elérni ezeket az áldásokat, de nem nyertük el őket, mert azt az elképzelést dédelgettük, hogy képesek vagyunk tenni valamit azért, hogy méltókká váljunk az áldásokra. Túlságosan önmagunkra tekintettünk, ahelyett, hogy elhittük volna: Jézus élő Megváltó. Ne gondoljuk, hogy saját kegyességünk és érdemeink megmenthetnek bennünket! Üdvösségünk egyedüli reménysége Krisztus kegyelmében van. Prófétaján keresztül az Úr azt ígéri: »Hagyja el a gonosz az ő útját, és a bűnös férfiú a gondolatait, és térjen az Úrhoz, és könnyörül rajta; a mi Istenünkhöz, mert bővelkedik a megbocsátásban.« Hinnünk kell a pusztá ígéretben, de nem szabad hitünk helyett az érzéseinknek engednünk. Amikor teljesen bízunk Istenben, és bízunk Jézusnak mint bűnbocsátó Megváltónak az érdemeiben, akkor mindazt a segítséget elnyerjük, amelyre vágyunk.»*

„*Isten csakis szeretett Fia által fogad el bennünket. A jó cselekedetek csupán az Ő bűnöket megbocsátó szeretetének gyümölcsei. Nem szereznek érdemeket számunkra, és semmit sem számítanak be nekünk jó cselekedeteinkért, amiért azt állíthatnánk, hogy részben ezeknek köszönhetjük lelkünk üdvösségét. A menny Isten ingyen ajándéka, amelyet egyedül Krisztus kedvéért adományoz a hívőnek. A nyugtalan lélek Krisztusba vetett hit által találhat nyugalmat. Békéje arányos lesz hitével és bizalmával. Nem állhat elő a jó cselekedeteivel, hogy ezek alapján igényli az üdvösséget.»*

„*Isten ereje az egyetlen, amely győzelmet arathat a világ, a test és az ördög felett. Az isteni tervvel összhangban követnünk kell minden Istentől származó fénysugarat. Az ember semmit sem tehet Isten nélkül, és Ő úgy alakította terveit, hogy az emberi és az isteni együttműködése nélkül semmit sem akar tenni az emberi nemzetség helyreállításáért. Az embertől elvárt rész mérhetetlenül*

kicsi, az Úr tervében mégis éppen erre a részre van szükség a sikeres munkához.” (Ellen G. White: Szemelvények, I., 322–323. o.; „A Te Igéd igazság”, 139. o.; God’s Amazing Grace, 319. o.)

Az e heti adomány az ingatlanalapot támogatja.

AMIKOR A HÍVŐ ÉLETE VÁLSÁGBA KERÜL

¶ *Elegendő-e, ha megismertük és elfogadtuk a megváltási terv nagy igazságait?*

Rm 7,18–24 • „Tudom, hogy nem lakik énbennem, azaz a testemben jó; mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom. Mert nem a jót cselekszem, amelyet akarok, hanem a gonoszt cselekszem, amelyet nem akarok. Ha pedig én azt cselekszem, amit nem akarok, nem én művelem már azt, hanem a bennem lakozó bűn. Megtalálom azért magamban, aki a jót akarom cselekedni, ezt a törvényt, hogy a bűn megvan bennem. Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint, de látok egy másik törvényt az én tagjaimban, mely ellenkezik az elmém törvényével, és engem rabul ad a bűn törvényének, amely van az én tagjaimban. Ó, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?”

Gal 5,17 • „Mert a test a lélek ellen törekedik, a lélek pedig a test ellen, ezek pedig egymással ellenkeznek, hogy ne azokat cselekedjétek, amiket akartok.”

.....
.....
A Római levél fejezetei a keresztény tapasztalatot mutatják

be. Pál a 4–6. fejezetben vázolja a keresztyény hit hatalmas igazságait, s a 7. végén azt látjuk, hogy ezek megértése, megismerése – noha bizonyos mértékű változást már elindítottak az életében: látja a jót, szeretné is cselekedni – még nem jelent teljes megoldást. Valami még hiányzik. Megosztottság van benne: látja, mi a helyes, mi a jó, szeretné is ezt véghezvinni, de mire a szándék megvalósul, azt látja, hogy a cselekedet már nem tökéletes, valahol megrontotta a bűn. E szakaszban nyilvánvalóan nem arról beszél Pál, hogy most már nem számít, mit teszek, hiszen nem én teszem, hanem a bennem lakó bűn – az apostol itt a kétségbeesését fejezi ki, mert látja: ha így marad, ez halált hoz számára. Ha bármilyen rossz tulajdonságunk ellen csak a magunk erejével küzdünk, azt fogjuk tapasztalni, hogy képtelenek vagyunk tökéletes győzelmet aratni. Aki indulatos, elmondhatja, hogy tudom, mi a jó, és ezután szelíd leszek – de ha Isten segítségét nem akarja vagy nem tudja igénybe venni, hamarosan újra elbukik.

Az ember akkor sem tud önmagától jó lenni, ha már látja, mit kellene tennie. Nem tud a helyes elvek szerint élni akkor sem, ha a belső világa már az igazsághoz és a szeretethez vonzódik. Amint Isten akarata szerint szeretnénk élni, szembeke-rülünk a „test” hatalmával. Az újonnan születés szükséges, de nem elégséges feltétele a győzelemnek. Látjuk az Isten szerinti élet szépségét, tisztában vagyunk Isten kívánalmaival és a lelkünk „ámen”-t mond rá – de ez még nem a győzelem.

Ha van emberi természetünk – márpedig ezt örököljük –, és ismerjük annak jellemzőit, akkor ki kell mondanunk, hogy e testben az Isten szerinti életet élni lehetetlen.

A bibliai keresztyénység rendkívül magas erkölcsi színvonalat kíván a hívőktől: tegyünk jót mindenkivel, az ellenségeinkkel is, sőt szeressük őket – de az életünk ne csak a tetteinkben legyen tiszta, hanem a gondolatainkban és az indítékainkban is. Jézus Hegyi beszéde szerint már a harag is a gyilkosság kategóriájába esik, sőt a Tízparancsolat kimondja, hogy mi min-

dent ne kívánjunk – ha mindezt átgondoljuk, tényleg kimondhatjuk, hogy a Biblia páratlanul magas mércét állít, a szív legmélyéig, lényünk legutolsó morzsáig tisztává kell lennünk. Az ember alkotta vallások (beleértve a keresztények mondotakat is) ezt a mércét nem alkalmazzák – amit ezekben meg kell tenni, az emberileg megvalósítható, még ha nem is könnyen, de véghezvihető. A Biblia vallása egészen más. Az embert vonzza a szépség, az igazság, és ez jó is – ám ha a magunk erejéből próbálkozunk, hamarosan be kell látnunk, hogy önrőből lehetetlen így élni.

„Nemcsak a szellemi, hanem a lelkierő is ott él minden szívben az igazság felismerésére és a jó vágyára. E nemes törekvések ellen azonban egy ellenerő is küzd. A jó és gonosz tudásának fájáról való evés következményét minden ember tapasztalja. Természetében megvan a rosszra való hajlam, egy olyan kényszer, amelynek segítség nélkül nem képes ellenállni.” (Ellen G. White: *Előtted az élet*, 26. o.)

2 Miért szükségszerű a tehetetlenség átélése?

Zsolt 109,22–23 • „Mert szegény és nyomorult vagyok én, még a szívem is megsebesítettett énbennem. Úgy hanyatlom el, mint az árnyék a megnyúlásakor; ide s tova hányattatom, mint a sáska.”

Rm 7,24 • „Ó, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?”

Lk 14,26 „Ha valaki énhozzám jön, és meg nem gyűlöli... még a maga lelkét is, nem lehet az én tanítványom.”

Zsolt 22,12 • „Ne légy messze tőlem, mert közel a nyomorúság, és nincs, aki segítsen!”

Jel 3,17 • „Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, és meggazdagodtam, és semmire nincs szükségem; és nem tudod,

hogy te vagy a nyomorult, nyavalyás, szegény, vak és mezítelen.”

Zak 13,9 • „És beviszem a harmadrészt a tűzbe, és megtisztítom őket, amint tisztítják az ezüstöt, és megpróbálom őket, amint próbálják az aranyat; ő segítségül hívja az én nevemet, és én felelni fogok neki, ezt mondom: Népem ő! Ő pedig ezt mondja: Az Úr az én Istenem!”

Nem csekély lelki megosztottságot, szenvedést jelent az őszinte hívó számára a Pál apostol által leírthoz hasonló állapot (Rm 7,24).

Minél jobban igyekszünk, annál inkább rá kell döbbernünk, hogy nincs emberi erő és segítség. A kétségbeesés és a tehetetlenség állapota a lelki életben is létezik, nemcsak a mi tapasztalatunkban, hanem – több más bibliai példa mellett – Pál apostolében is. Pál is látta az Isten szerinti élet szépségét, akarta volna, szerette volna megvalósítani, de mi történt? *„Megtalálom azért magamban, aki a jót akarom cselekedni, ezt a törvényt, hogy a bűn megvan bennem. Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint; de látok egy másik törvényt az én tagjaimban, amely ellenkezik az elmém törvényével, és engem rabul ad a bűn törvényének, mely van az én tagjaimban. Ó, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?”* (Rm 7,21–24) Ez a felkiáltás tényleg az emberi nyomorúság mélypontja. Nem művi, nem félig-meddig kétségbeesés és tehetetlenség, hanem a lét legmélyebb pontjáiig ható. Ezzel minden keresztény szembesült már, vagy szembesülni fog, ha valóban Isten akarata szerint kíván élni. Ezen a ponton úgy hisszük, hogy mindennek vége, nincs esély a keresztény eszmény megvalósítására – pedig ez lehet igazá-

ból mindennek a kezdete, ha tekintetünket és reménységünket Krisztusra tudjuk irányítani.

Miért kell megtapasztalnunk a kétségbeesés mélységeit? Nem pusztán a tantétel elméleti elfogadására van szükség, hanem a tehetetlenségnek átélésére, a lényünk legmélyéig. Miért?

Először, mert ebben az állapotban olyannak látjuk önmagunkat, amilyenek valójában vagyunk. Elveszettnek, tehetetlennek, jóra képtelennek... Isten mindezt tudta rólunk. Neki semmilyen titkos, ki nem mondott reménye nem volt felőlünk – „mert tudom, hogy nem lakik énbennem, azaz a testemben jó” (Rm 7,18).

Másodszor, ezen a ponton igazán megtapasztaljuk a bűn hatalmát, és van alkalmunk arra, hogy kellőképpen megutáljuk a rosszat. Jézust így jellemzi a Szentírás: *„Szeretted az igazságot és gyűlölted a hamisságot: azért felkent téged az Isten, a te Istened, örömmel olajával a te társaid felett.”* (Zsid 1,9) A Szentlélekkel való felkenetés, a Vele való közösség feltétele az, hogy szeressük az igazságot, olyasvalamiként, mint ami a legfontosabb – és ugyanezzel az intenzitással, csak negatív előjellel, gyűlöljük a hamisságot, a gonoszságot, mindent, ami Isten ügyéhez, Isten emberéhez méltatlan.

A legfontosabb az, hogy a kétségbeesés pontján lehetünk igazán tanítványyá. Jézus ezt mondta: *„Ha valaki énhozzám jön, és meg nem gyűlöli... még a maga lelkét is, nem lehet az én tanítványom.”* (Lk 14,26)

Meg kell találnunk a kulcsot, hogyan tudnánk többé nem vétkezni, különben a kereszténységünknek, de általában a kereszténységnek sincs semmi értelme a világon. Tulajdonképpen hálásnak kellene lennünk a kétségbeesés érzéséért. Isten nem engedi meg, hogy jól érezzük magunkat, ha valójában minden rossz, és nem engedi meg, hogy kellemes legyen az életünk távol az atyai háztól. Az ember veresége, nyugtalansága, teljes tehetetlenségérzete valójában Isten útja, amivel vissza akar hívni minket egy jobb életbe.

„A büszke szív ki akarja érdemelni az üdvösséget, ezzel szemben mind a mennyre való jogcímünk, mind alkalmasságunk Krisztus igazságában rejlik. Az Úr semmit sem tehet a megmentésünkért, amíg meg nem győződünk saját gyengeségünkről, el nem hagytuk minden önelégültségünket, s alá nem vetettük magunkat Isten irányításának. Ekkor kaphatjuk meg az ajándékot, amelyet Isten adni kíván. Ő semmit sem tart vissza az ínségét átérző lélektől. Az ilyen embernek szabad bejárása van Istenhez, akiben a teljesség lakozik.”

„Mi tehát a hit általi megigazulás? Isten műve, amely az ember minden dicsőségét porba dönti, és elvégzi az emberért azt, amit az embernek nem áll hatalmában megtenni önmagáért. Amikor az emberek belátják saját semmiségüket, akkor készültek el arra, hogy Krisztus életszentségét felöltözzék.” (Ellen G. White: Jézus élete, 245–246. o.; *Review and Herald*, 1902. szeptember 16.)

7 *Ha elméletben tudjuk is, hogy a saját erőnk semmit sem ér, mégis milyen hiba akadályozhatja meg Isten munkáját?*

Jer 17,5 • „Ezt mondja az Úr: Átkozott az a férfi, aki emberben bíz és testbe helyezi erejét, az Úrtól pedig eltávozott az ő szíve!”

Zsolt 60,13–14 • „Segíts ki minket a nyomorúságból, mert emberi segítség hiábavaló. Istennel győzedelmet nyerünk, s Ő tapodja el ellenségeinket.”

Fil 3,3 • „Mert mi vagyunk a körülmetélkedés, akik lélekben szolgálunk az Istennek, és a Krisztus Jézusban dicsekedünk, és nem a testben bizakodunk.”

.....
.....
Valljuk, hogy az emberi erő nem elég, mégis sokszor a magunk

elgondolásai szerint akarunk javítani a lelkünkön, különféle eszközökbe, megjavulási módszerekbe vetjük a bizalmunkat, ahelyett, hogy közvetlenül Istenhez fordulnánk.

„Isten felhívja a férfiak és nők figyelmét arra, hogy üzzék ki szívükből az »én«-t – akkor a Szentlélek akadálytalanul beléphet oda. Hagyj fel azzal, hogy magad próbáld elvégezni a munkát! Kérd Istent, hogy dolgozzék benned és általad, míg te is elmondhatod az apostol szavait: »Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.«»

„Lehetetlenség, hogy magunktól kimenekedjünk a bűn szakadékból, amelybe belezuhantunk! Szívünk gonosz, és mi nem tudjuk megváltoztatni. »Kicsoda adhat tisztát a tisztátalanból? Senki.« (Jób 14,4) »Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen, mivelhogy nem engedelmeskedik Isten törvényének, mert nem is teheti.« (Rm 8,7) A nevelésnek, a kultúrának, az akarat fegyelmzésének és az emberi erőfeszítéseknek megvan a maguk szerepe, de az említett változás megvalósításához erőtlenek. Lehetséges bizonyos korrektség a külső magatartást illetően, de nem tud megváltozni a szív, nem tud megtisztulni az élet forrása. Felülről származó, új életre van szükség ahhoz, hogy az ember a bűn állapotából a szentség állapotába jusson. Ez a hatalom: Krisztus. Kizárólag az Ő kegyelme elevenítheti meg a lélek holt erőit, egyedül Ő tudja Istenhez és a szentséghez vonzani a lelket.»

„Vannak, akik bűnbánat és bűnvallomás útján Istenhez jönnek ugyan, és hiszik is, hogy bűneik megbocsáttattak, mégsem folyamodnak Isten áldásaiért úgy, ahogyan kellene. Nem látják, hogy Jézus mindenkor jelen lévő Megváltó. Nem készek arra, hogy Őrá bízzák lelki vezetésüket, és bízzanak abban, hogy a szívükben megkezdett kegyelmi munkát tökéletesíti. Mialatt azt gondolják, hogy Istenre bízzák magukat, nagymértékben önmagukra támaszkodnak. Vannak olyan lelkiismeretes emberek is, akik részben Istenben, részben pedig magukban bíznak. Nem tekintenek Istenre, hogy az Úr ereje tartsa meg őket, hanem a kísértések elleni örködésre és bizonyos tettek végrehajtására támaszkodnak, hogy Isten-

nél ekképpen találjanak elfogadásra. Az efféle hitben nincsenek győzelmek. Az ilyen emberek cél nélkül fáradoznak. Lelkük szüntelen szolgaságban van, és mindaddig nem lelhetnek nyugalomra, amíg terhüket Jézus lába elé nem helyezik. Természetesen szükség van a szüntelen vigyázásra és az odaadó, szerető odaszánásra, de ezek maguktól jönnek, amikor Isten hatalma őrzi a lelket hit által. Semmit, a világon semmit nem tehetünk azért, hogy isteni pártfogásba ajánljuk magunkat. Nem szabad magunkban vagy a jó cselekedeteinkben bízunk. Amikor vétkező, bűnös embereként jövünk Krisztushoz, nyugalmat találhatunk szeretetében. Isten elfogadja mindazokat, akik teljesen bízva a megfeszített Megváltó érdemeiben, Őhöz jönnék. Ennek eredményeként szeretet árad a szívből. Bár nincsenek elragadott érzések, de van nyugalmas, békés bizalom. Így minden teher könnyű, mert a Krisztus által kijelölt iga nem nehéz. A kötelesség és az önfeláldozás örömmé válik. Az addig sötétnek tűnő ösvényt az Igazságosság Napjának sugarai világítják meg. Ez az, amikor úgy járunk a világosságban, ahogyan Krisztus is tette.” (Ellen G. White: *Manuscript Releases*, I., 366–367. o., idézi „A Szentlélek eljő reátok” c. gyűjtemény, 51. o.; *Krisztushoz vezető lépések*, A bűnösnek Krisztusra van szüksége c. feje; *Szemelvények*, I., Az 1883. évi témakör c. feje.)

„Ha lelki növekedésünket a jó cselekedeteinktől várjuk, az nemcsak hogy nem hozza meg a várt békességet, de kifejezetten ártalmunkra lesz. El nem ért céljaink és betöltetlen feladataink nyomasztják és vádolják a lelkiismeretünket, s azt eredményezik, hogy terhük alatt roskadozva yonszoljuk magunkat. Erre utalt Pál, amikor azt mondta: »Éppen az életre adott parancsolat (amit próbáltam megtartani) lett halálommá (mert nem tudtam megtartani).« (Rm 7,10) Annak, aki azt mondja: »hiszek az imában«, vagy »hiszek a bizonyágtétevésben«, vagy bármi egyébben, minden esetben pontosan azok a dolgok válnak átokká, melyekbe a bizodalmit vetette, hiszen előbb vagy utóbb törvényszerűen elbukik bennük...

Biztosan van, aki most azt gondolja, hogy mindez nem ma-

ga az Út, csupán elsegít Krisztushoz, az igazi Úthoz. Krisztushoz azonban nem vezet út, mert Ő maga az Út. Az Úthoz nincs szükség útra. Sokszor épp ez a vargabetű térít el minket az igazi Úttól... Mindig ott találhatjuk meg Őt, ahol éppen vagyunk, még ha életünk ima nélküli, hideg és kudarcokkal van is tele. Csak arra van szükség, hogy elismerjük valódi állapotunkat, s megbánjuk bűnünket, és Isten kegyelme azonnal ránk talál, bárhol legyünk is. Azonnal megtisztít és megigazít, s ezzel újra ráléptünk az Útra. Szívünk megtelik Isten szeretetével és dicséretével, s legfőbb vágyunk az lesz, hogy imádkozzunk és Bibliát olvassunk, és másoknak is beszélhessünk a megtalált kegyelemről. Ebből is látható, hogy sem az ima, sem a Biblia-tanulmányozás, sem pedig hitünk gyakorlásának egyéb formái nem jelentik a Krisztushoz vezető utat, de Krisztus – bárhol és bármilyen állapotunkban is találtuk meg Őt – azonnal az ezekhez vezető úttá válik...

Lehetséges, hogy oly sok éven át összekevertük a sorrendet, a kocsit fogtuk be a ló elé, és a következményt tekintettük kiváló oknak? Ahelyett, hogy a kegyelemnek adtunk volna teret, hiábavaló cselekedetekkel próbálkoztunk? Ez volt hát az oka annak, hogy olyan sok nehézség közepette jártuk az utat, amióta csak átléptük az Ajtó küszöbét! Cselekedeteink által akartunk élni, nem pedig Jézus által. Nem vettük észre, hogy Ő az Út.

Félreértés ne essék, rendszeres és elmélyült lelki kapcsolatot kell ápolnunk az Úrral, ami az imában és az Ő Igéjéből való táplálkozásban nyilvánul meg. Ha ez nem válik gyakorlattá az életünkben, lelkileg elhidegülünk és elveszítjük a kapcsolatot Istennel. Valószínűleg ez a legpontosabb mutatója annak, hogy lelkileg milyen állapotban vagyunk. Az általános vélekedéssel szemben nem az a megoldás ilyenkor, hogy többet imádkozunk, vagy rendszeresebben olvassuk a Bibliát, hanem az, hogy járuljunk közvetlenül az Úr Jézushoz, bánjuk meg szívünk hidegségét, és mindazt, ami ezt okozta, s hagyjuk, hogy újra megtisztítson bennünket. Ekkor az imádság és Isten Igéjének tanul-

mányozása ismét átítatódik az Ő jelenlétének dicsőségével, életünk újra megtelik örömmel, másoknak tett bizonyágtételünk pedig ismét természetes és magától értetődő lesz. Ez ilyen egyszerű. Ez a tapasztalat vezethet rá arra, hogy Jézus az Út, melyen át eljuthatunk hívő életünk napi gyakorlásához, nem pedig hitünk cselekedetei jelentik a Hozzá vezető utat. Természetesen kapcsolatunkat csak úgy rendezhetjük Vele, ha imádkozunk, Isten pedig Igéje által gyógyít minket. Hadd hangsúlyozzuk újra: az ima, a Biblia-tanulmányozás, a bizonyágtétel és a szent élet nem azonos a Jézushoz vezető úttal. Épp ellenkezőleg, Jézus – a bűnösök reménysége – az Út, amely mindezekhez elvezet; Ő, akit bárhol és bármilyen állapotunkban elérhetünk.”

(Roy Hession: *Jézus erőterében*)

4 *Önmagunk megüresítése mellett milyen lelki magatartásra van szükségünk?*

Zsid 10,38 • „Az igaz pedig hitből él. És aki meghátrál, abban nem gyönyörködik a lelkem.”

Mk 9,24 • „A gyermek atyja pedig azonnal kiáltván, könnyhullatással mondta: Hiszek, Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemnek!”

Sof 3,12–13 • „Marasztok közötted nyomorult és szegény népet, akik bíznak az Úr nevében. Izráel maradéka nem cselekszik hamisságot, nem szól hazugságot, és nem talál-tatik szájában álnokságnak nyelve, hanem legelésznek és lenyugodnak, s nem lesz, aki felrettentse őket.”

Zsolt 50,15 • „Hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítalak téged, és te dicsőítesz engem.”

Rm 10,13 • „Mert minden, aki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik.”

Zsid 4,15–16 • „Mert nem oly főpapunk van, aki nem tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem aki megkísértetett

mindenekben, hozzánk hasonlóan, de bünt nem követett el.* Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székhéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül.”

Lásd még: Zsolt 33,20; 40,18; 91,14–16

Pál ezt írta a már idézett igében: „*Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, akik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint. Mert a Jézus Krisztusban való élet lelkének törvénye megszabadított engem a bűn és a halál törvényétől.*” (Rm 8,1–2) Különleges dolog, hogy Pál itt múlt időben beszél. A 7. fejezetben jelen időben beszélt a küzdelemről, most pedig múlt időben szól. Meglátott valamit, ami nem a jövőben teljesül majd, hanem a múltban már megtörtént.

Ami minket illet, általában mindent a jövőtől várunk. Ha a saját tetteinkben bizakodunk, akkor azt várjuk, hogy ezután, ha több erőfeszítést teszünk, akkor győzni fogunk. Ha látjuk azt, hogy a bűnnek meghalás a megoldás, akkor azt várjuk, hogy egyszer majd meghalunk a bűnnek. Pál apostol így kiáltott fel: „*Ó, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?*” Ezután felnéz a mélységből, és ezt mondja: De hát Isten már megszabadított engem. Meghaltam a bűnnek, feltámadtam egy új életre a Krisztus Jézus által. Ez tény. Nincs más teendőm, mint hálát adni Istennek a szabadításért. „*Hálát adok Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus által. Azért jöllehet én az elmémmel az Isten törvényének, de testemmel a bűn törvényének szolgállok.*” (Rm 7,25)

Pál hálát ad, azután rámutat az újjászületett ember kettősségére: elmémmel, belső emberemmel Isten törvényének szolgállok, de a természetem romlott, a test a bűnnek szolgál, ezért

* Pontosított fordítás szerint.

lehetetlen véghezvinnem a jót önmagamban. Ezután következik a felismerése arról, hogy egy új törvény működik, mióta Istennel van közösségben: „Nincsen azért immár semmi kárhozzátásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, akik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint. Mert a Jézus Krisztusban való élet lelkének törvénye megszabadított engem a bűn és a halál törvényétől.” (Rm 8,1–2) Íme Isten csodálatos megoldása a bűn problémájára! Ha a jövőben lenne a megoldás, mindig csak várnánk rá, hogy egyszer majd talán elérjük, így azonban hittel támaszkodhatunk azokra a múltbeli tényekre, amelyekre Krisztussal való közösségünkben bátran alapozhatunk. Hisszük mindazt, amit Isten kijelent az Igéjében? Alapvetően mindig ez a nagy kérdés. A hit jelentése a Bibliában: bizalom.

„Isten bőséges kegyelmet biztosított, hogy a hívő lélek bűnöktől mentes lehessen. Az egész menny rendelkezésünkre áll határtalan forrásaival. Meríteniünk kell a megváltás kútjából! Krisztus a törvény vége [az idézett igében a görög telosz (rendeltetés, cél) értelmében] az igazságra minden hívő számára. Önmagunkban bűnösök vagyunk, de Krisztus által igazak. Miután Isten nekünk tulajdonítja Krisztus igazságát, igaznak jelent ki bennünket, és úgy bánik velünk, mint igazakkal. Szeretett gyermekeiként tekint ránk. Krisztus munkálkodik a bűn hatalma ellen, és ahol a bűn növekszik, a kegyelem megsokasul.

A hit az a feltétel, amelyet Isten megfelelőnek látott arra, hogy megbocsásson a bűnösnek. Ez nem azért van, mert valami olyan erény van a hitben, amely által az üdvösség kiérdemelhető, hanem mert megragadhatja Krisztus érdemeit, a bűnös orvosságát.” (Ellen G. White: Szemelvények, I., 361., 336. o.)

5 Mit jelent az önmegtágadás a gyakorlatban?

Ésa 55,6–8 • „Keressétek az Urat, amíg megtalálható, hívjá-

tok Őt segítségül, amíg közel van. Hagyja el a gonosz az ő útját, és a bűnös férfiú a gondolatait, térjen az Úrhoz, és könyörül rajta, a mi Istenünkhöz, mert bővelkedik a megbocsátásban. Mert nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti útjaitok az én útjaim, így szól az Úr!”

5Móz 30,19/b–20/a • „Válaszd azért az életet, hogy élhess mind te, mind a te magod, hogy szeresd az Urat, a te Istenedet, hallgass az Ő szavára, és ragaszkodj hozzá, mert Ő a te életed.”

Ésa 1,17 • „Tanuljatok jót tenni, törekedjete igazságra, vezessétek jóra az erőszakoskodót, pártoljátok az árvák és özvegyek ügyét.”

1Thess 5,15 • „Vigyázzatok, hogy senki senkinek rosszért rosszal ne fizessen; hanem mindenkor jóra törekedjetek úgy egymás iránt, mint mindenki iránt.”

1Pt 3,8–12 • „Mindnyájan legyetek egyértelműek, rokonérelműek, atyafiszeretők, irgalmasak, kegyesek: nem fizetve gonosszal a gonoszért, avagy szidalommal a szidalomért; sőt ellenkezőleg, áldást mondva, tudva, hogy arra hívatatok el, hogy áldást örököljete. Mert aki akarja az életet szeretni, jó napokat látni, tiltsa meg nyelvét a gonosztól, és ajkait, hogy ne szóljanak álnokságot: forduljon el a gonosztól, és cselekedjen jót; keresse a békességet, s kövesse azt. Mert az Úr szemei az igazakon vannak, és fülei azoknak könyörgésein, az Úr orcája pedig a gonoszt cselekvőkön.”

Mt 16,24 • „Ekkor mondta Jézus a tanítványainak: Ha valaki jönni akar énutánam, tagadja meg magát és vegye fel a keresztyét, és kövessen engem.”

Gal 5,24–26 • „Akik pedig Krisztuséi, a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt. Ha Lélek szerint élünk, Lélek szerint is járjunk. Ne legyünk hiú dicsőségkivánók, egymást ingerlők, egymásra irigykedők.”

Az élő hit gyakorlásával egy időben szükségünk van az önmegtagadás gyakorlására is. *„Az önmegtagadás azt jelenti, hogy akkor is uralkodunk magunkon, amikor a szenvedély akar felülkerekedni. Ellenállunk annak a kísértésnek, hogy gáncsokszózkodó és zsörtölődő, akadékoskodó szavakat szóljunk; türelmesek vagyunk azzal a gyermekkel, aki lassú felfogású, s akinek a viselkedése bántó és próbára tevő. Vállaljuk a felelőségeket, bármikor, bárhol is áll módunkban, amikor mások elbukhatnak, de nem a tapsért, nem valami célért, hanem a Mester kedvéért, aki munkát bízott ránk, hogy azt rendíthetetlen hűséggel végezzük. Hallgatunk, amikor dicsérhetnénk magunkat, s hagyjuk, hogy inkább más dicsérjen meg. Az önmegtagadás: jót tenni másokért, amikor hajlamaink arra indítanak, hogy magunkat szolgáljuk, a saját kedvünkre tegyünk.”*

„Kövessétek Krisztust, amikor barátjává válik a legnagyobb ínségben lévő és elhagyott embernek. Kövessétek Krisztust az önmagunkról való megfeledkezésben – bővelkedjétek a lemondó, önfeláldozó, másokért végzett tetteiben; amikor szidalmaznak, ne viszonzátok. Tanúsítatok szeretetet és szánalmat a bukott emberiség iránt.”

„A valódi megszentelődés... nem kevesebb, mint naponként meghalni az énné, és naponként alkalmazkodni Isten akaratahoz.” (Ellen G. White: Bizonyosságtételek, IV., 521. o.; II., 178. o.; Életünk és munkánk, 237. o.)

Önmagunk megtagadása, az énné halálba adása azt is jelenti, hogy tudatosan szembehelyezkedünk mindazzal, ami a megromlott „én”-ből, az önző természetből fakad. Az önvizsgálatot, a döntést Isten nem teheti és nem is teszi meg helyettünk, ez a mi részünk.

Amíg Isten világossága be nem világít a szívünkbe, nem is

látjuk, mennyi minden van bennünk, az életünkben, ami azon az emberi természetén alapul, amelyet a bűneset óta öröklünk. Ugyanazok a jellegzetességek bukkannak fel a mi életünkben is, csak sokkal rejtettebben, mint amelyek a bűnbe esett első emberpár torzulásaiban megfigyelhetők. Fel kell ismernünk az életünkben ezeket a sajátosságokat, és tudatosan szembe kell fordulnunk velük, hogy győzhessünk. Pál apostol arról beszél, hogy „megerőtlenül a bűn teste”, amit úgy is fordíthatunk, hogy „tétlenné válik” vagy „munkanélkülivé”. A felmondólevelet nekünk kell kiállítanunk a személyes döntésünkkel, de hogy a valóságban is „munkanélküli legyen” a „munkás”, ahhoz nagyobb hatalom kell, Isten Szentlelke, aki az elbocsátott munkás helyére áll, s így a kapun kívülre helyezi azt. Így hiába dörömböl már, csak akkor léphet be, ha újra beengedjük, akkor viszont „munkást cserélünk”, s majdnem ugyanott vagyunk, ahonnan elindultunk. Ha az „énünk” által akarunk cselekedni, Isten Szentlelke visszavonul – nem mintha nem lenne elég a hatalma, hanem mert mindig tiszteletben tartja a választásunkat.

A megnyilvánulásaink gyakran különösen egyezést mutatnak az első emberpár reakcióival, a bűneset által megromlott természet jellemzőivel (vö. *A bűneset és következményei* c. tanulmánnyal). Őszinték vagyunk-e Istennel, vagy még imádságainkban is takargatjuk magunkat saját igazságunkkal, mint ahogyan Ádám és Éva megpróbált magán segíteni? Elismerem-e, hogy teljesen Istenre vagyok utalva, vagy valamelyest bízom a saját jószágomban, képességeimben, eddigi tetteimben? Egy egész kereszténynek látszó életet le lehet élni úgy, hogy az ember soha, egyetlen pillanatig sem volt őszinte Istennel, nem volt őszinte önmagához. Menekülök-e, elbújok-e az Úr elől, akár még úgy is, hogy az érte végzett munkát teszem az Isten helyére? Sokan elhanyagolják a személyes kapcsolatukat Istennel, arra hivatkozva, hogy éppen az Úrért dolgoznak. Kell dolgoznunk Istenért, az emberekért? Természetesen. De ez sohasem mehet a lelki élet rovására, mert akkor éppen azt a tá-

mogatást veszítjük el, amely nélkül a szolgálat értéktelen. A Lélek jelenléte nélkül csak magunkra tudunk támaszkodni, így viszont Isten előtt a munkánk, áldozatunk nem lehet tiszta. Azt csak a Lélek által tudjuk Isten által is elfogadhatóan véghezvinni, különben okvetlenül megrontja az „én”.

Az első Ádám a rosszat választotta, a második Ádámról viszont ezt olvassuk: „*Szeretted az igazságot és gyűlölted a hamisságot: azért felkent téged az Isten, a te Istened, örömmel olajával a te társaid felett.*” (Zsid 1,9) Az igazság szeretete erkölcsi alapállás és döntés kérdése. De ezt is csak akkor tudjuk gyakorolni, ha önmagunkban, tehetetlenségünkben már kellően megutáltuk a rosszat, ha beláttuk, hogy az a halálba visz. Megengedek-e hamisságot, jogtalan előnyt vagy kényelmességet, vagy bármit a saját érdekemben? Vagy a gyülekezet érdekében? Vagy az egyház érdekében? És itt nem okvetlenül a szó hétköznapi értelmében vett csalásról van szó. Van egy elképzelésünk, ami jónak látszik, és nem hagyjuk magunkat zavartatni sem a valóságtól, a logikus következményektől, sem Isten szavától.

Ha azt mondjuk, hogy szeretjük az igazságot, de nem gyűlöljük a hamisságot, az igazságtalanságot, a manipulálást, a kétfelé sántikálást, akkor valójában nem is szeretjük az igazságot úgy, ahogyan szeretni kellene. Ha szeretjük az igazságot, akkor nem kérdés, hogy nyilvánvalóan meg kell tennünk a jót, akkor is, ha nem látunk mindent, ha nem tudunk grammra kiszámolni minden következményt. Isten ezt akarja, és ez elég. Legyen újra Isten akarata, vagyis az igazság követése az első helyen a lelkünkben.

A bűneset újabb következménye az, hogy míg előtte Ádám nem ismerte a félelmet, később azonban ez mint a tettek indítórugója általánossá vált az embereknél. Valójában ez áll az alkalmazkodás kísértése mögött is, amikor azért teszünk meg valamit, mert mások is azt teszik, azért fogadunk el dolgokat, mert az adott embercsoport felfogásával megegyezik – vagy a jól felfogott (e világi) érdekünkkel. „*Ami pedig hitből nincs,*

bűn az.” (Rm 14,23) Senki sem emelhet mást magasabbra annál, mint ahol ő maga van, nekünk pedig Krisztus jelleméig kell emelkednünk, s ehhez Krisztusnál kisebb valaki nem elegendő. Az emberi természet egyfelől erősen hajlamos az uralkodásra, az elnyomásra, másfelől a kényelemre, az alávetettségre. A végidőben élő keresztények számára is nagy feladat a „hagyományok lebontása”, hiszen a laodiceai levél nekünk és rólunk szól, amelyben éppen az élő hit, az igaz cselekedetek és a világos látás hiányát rója fel nekünk Krisztus (Jel 3,14–22). A „Laodicea” név jelenthet „ítélet népe”-t, „megítélt nép”-et, de elsődleges jelentése ez: „a hagyomány népe”, „a szokás népe”. Olyan népről van szó, amelyet általánosan jellemez a független meggondolás és az önállóság hiánya, olyan korszak ez, amelyben az Isten beszédének kutatása, megértése és alkalmazása helyett emberi elgondolások, hagyományok elfogadása, eltűrése vált általánossá.

6 *Mi az az eszköz, amely nélkül nincs győzelem? Miért van rá szükségünk?*

Zsid 5,7–9 • „Az Ő testének napjaiban könnyölgésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könnyhullatás közben járult ahhoz, aki képes megszabadítani Őt a halálból, és meghallgattatott az Ő istenfélelméért. Ámbár Fiú, megtanulta azokból, amiket szenvedett, az engedelmességet; és tökéletességre jutva, örök üdvösség szerzője lett mindazokra nézve, akik neki engedelmeskednek.”

Mk 14,38 • „Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne jussatok; a lélek ugyan kész, de a test erőtlen.”

Amikor hit által isteni természet részesévé leszünk, nekünk is két természetünk lesz: egyrészt az Úr által adott isteni természet, amely a Szentlélek bennünk lakozása által és annak arányában nyilvánul meg, másrészt a megromlott emberi természet az újjáteremtésig megmarad a tagjainkban.

„Ha ma mellőzzük a titkos imát és a Szentírás olvasását, holnap már kevésbé tiltakozik majd a lelkiismeretünk. Ezután mulasztások hosszú sora következik, s mindez a szív talajába vetett egyetlen mag miatt. Másrészt a világosság minden egyes megbecsült sugara meghozza a világosság aratását. Ha egyszer ellenállunk a kísértésnek, ez több erőt ad, hogy másodszor már sokkal határozottabban szegüljünk szembe vele. Minden kivívott győzelem egyengeti az utat a magasztosabb és nemesebb diadalok előtt. S minden győzelem magvetés az örök életre...”

„Őrizzétek féltő szívvel az ima, a Biblia-tanulmányozás és az önvizsgálat óráit. Minden napnak egy részét fordítsátok az Írás kutatására és az Istennel való érintkezésre, akkor lelkierőt nyertek Istentől, és növekedtek a kegyelemben.”

„Az ima a keresztény ereje. Ha egyedül van, akkor sincs egyedül. Tudja, hogy vele van, aki így szól: »Íme én veletek vagyok mindig...«”

„Ha Istennek tetsző jellemet akarunk fejleszteni, akkor helyes szokásokat kell kialakítanunk az életünkben. A mindennapi ima olyan szükséges a kegyelemben való növekedéshez, a lelki élethez, mint a táplálék a testi egészség fenntartásához.” (Ellen G. White: Bizonyásgátételek, V., 120. o.; I., 468. o.; Az evangélium szolgálói, 62. o.; Megszentelt élet, 71. o.)

Az igazi imádság Isten személyével hoz szoros kapcsolatba. Vannak, akik úgy képzelik, hogy az Istentől nyert élet: erő. Szerintük „az Úr a mi életünk” mindössze azt jelenti, hogy az Úrtól kell erőt nyerniük, hogy jó keresztények lehessenek és jót cselekedhessenek. Ám Krisztus, a mi életünk nem csupán erő – a mi életünk egy személy. Nem arról van szó, hogy önmagunkat jó cselekedetekben kifejezzük, és ehhez segítségül

használjuk fel Krisztust; elkezdjük és véghezvisszük a dolgot, Isten pedig az energiát adja hozzá – sokkal inkább arról, hogy maga Krisztus fejeződik ki rajtunk keresztül. Ez két alapvetően különböző dolog, s világosan és egyértelműen el kell választanunk egymástól. Sokan úgy képzelik, hogy kérünk erőt Istentől, aki ad is, aztán ezt az erőt tartalékolva elmegyünk Istentől, és fenntartjuk magunkat ezzel, amíg futja belőle. Aztán majd vissza kell mennünk az imádság helyére újabb erőadagért, s ismét bírjuk egy ideig. Ahogyan az aprópénzt bedobják egy automatába, olyan automatikusan várjuk Istentől az erőt a jó tetteink, az imádság és a Biblia-olvasás nyomán, s éppen az Ő személye marad ki valahogyan ebből az egész (csak elgondolásainkban létező) folyamatból. Meg kell értenünk: nincs Istentől független erő. Krisztusban van erő egyedül, és ha Ő élhet bennünk, akkor kinyilvánítja az erejét, de ennek az erőnek a forrása továbbra is Ő marad, és nem mi.

*Az e heti adomány
az ifjúsági és gyermekosztályt támogatja.*

PÉLDÁNK ÉS ÜDVÖZÍTŐNK: KRISZTUS

1 *Hozzánk hasonló természete volt-e Jézus Krisztusnak, amikor emberként élt a Földön? Miért fontos ez számunkra?*

Jn 1,14/a • „Az Ige testté lett, és lakozott miközöttünk.”

Rm 1,3 • „Dávid magyából lett test szerint.”

Rm 8,7 • „Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen; minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti.”

Gal 5,19–21 • „A test cselekedetei pedig nyilvánvalók, melyek ezek: házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás. Bálványimádás, varázslás, ellenségeskedések, versengések, gyűlölködések, harag, patvarkodások, visszavonások, pártütések, irigységek, gyilkosságok, részegségek, dobzódások és ezekhez hasonlók: melyekről előre mondom nektek, amiképpen már ezelőtt is mondtam, hogy akik ilyeneket cselekednek, Isten országának örökösei nem lesznek.”

Zsid 2,14 • „Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, Ő is hasonlatosképpen részese lett azoknak, hogy a halál által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt.”

Ádám és Éva bűnesete óta a Galata 5,19–21-ben jellemzett emberi természetet örököljük mindannyian, mintegy „beleírva a húsunkba”. A Szentírás átvitt értelemben „test”-nek is nevezi a megromlott természetet, megnyilvánulásait testies cselekvésnek, testies gondolkodásnak. Azért is nagyon szemléletes ez a kifejezés, mert a test javára, kényelmére, kényeztetésére vannak a kívánságok bennünk, amelyek a saját személyünk körül forognak. Ez a „test” olyan, hogy minden készletése a maga javát akarja szolgálni, vagyis ellentmond a szeretet elvének. *„Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen, mint-hogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti.”* (Rm 8,7)

A megromlott természet lényege az önzés. Alapelvében ellentétes Isten törvényével, ebből következően minden megnyilvánulásában is az. A „test” nem képes engedelmeskedni Isten törvényének, mert hogy ezt megtegye, meg kellene tagadnia önmagát, saját magából kiindulva önmagával tökéletesen ellentétes dolgot kellene tennie, amire természetszerűleg képtelen a természetünk. Mi ilyenek vagyunk – de milyen volt Krisztus?

Hogy Jézusnak emberi teste volt, nem igényel különösebb magyarázatot: elfáradt, éhes volt, éppúgy, mint bármely ember. Istensége csak a hit szemével volt látható: külsőleg aligha utalt erre bármi is, olyannyira, hogy éppen a körül dúltak a legnagyobb viták és harcok, hogy tényleg Isten-e, amint magáról állítja. János apostol pedig ezt írja az evangéliuma bevezetésében: *„Az Ige testté lett, és lakozott miközöttünk.”* (Jn 1,14/a) Ebben az igében ugyanaz a görög kifejezés van (sarx), amely a mi testünket jelöli, sőt ennél többet: átvitt értelemben a megromlott természetünket. Ha komolyan vesszük a Szent-

írást, ennek az egyetlen kijelentésnek is elégnek kellene lennie ahhoz, hogy meglássuk, milyen természetet vett magára Krisztus.

Meg kell jegyeznünk, hogy a hajlam nem egyenlő a bűnnel, nem olyasmi, ami önmagában Isten ítéletét vonná magára. Erőtlenségnek is nevezi a Szentírás, ami éppen Isten könyörületét és megmentő szeretetét váltja ki a bűn rabságában szenvedő ember iránt.

Krisztus testtételezéséről beszél a Zsidókhöz írt levél is. Világossá teszi, hogy Jézus nem törte meg az öröklés rendjét (2,14). Egyértelműen nem Ádámról beszél Pál apostol, hanem a gyermekekről, a leszármazottakról, akiknek a sorába lépett Krisztus, magára véve azt a testet, amely olyan, mint az övék, a miénk, beleértve az öröklés folytán átadott megromlott, erőtlen természetet is. Ezután ezt mondja az apostol: *„Mert nyilván nem angyalokat karolt fel, hanem az Ábrahám magvát karolta fel.”* (Zsid 2,16)

„Sokan azt mondják, hogy Jézus nem olyan volt, mint mi, nem úgy volt a világban, mint mi, Ő isteni volt, ezért mi nem győzhettünk hozzá hasonlóan. Ez nem igaz, mert Jézus Krisztus nem angyalok természetét vette magára, hanem Ábrahám magvának természetét... Maga is szenvedett megkísértetvén, ezért segíteni tud azoknak, akik megkísértettek. Krisztus tudja a bűnös megpróbáltatásait, ismeri kísértéseit. Ő magára vette a mi természetünket.” (Ellen G. White: *Krisztus megkísértetett, mint mi*, 1894, 3–4. o., idézi: *Bibliai dogmatika*, I., Sola Scriptura Lelkészképző és Teológiai Főiskola, 1999, 108. o.)

„Ha Jézus Krisztus nem ugyanolyan testből való volt, mint azok, akiknek a megmentéséért eljött, akkor egyáltalán nincs semmiféle haszna annak, hogy testté lett... Mert ha olyan emberi természetben jött el, amely különbözik attól az emberi természettől, amely ténylegesen létezik ebben a világban, akkor még ha e világban volt is, semmi gyakorlati jelentősége nem lehetett ennek arra nézve, hogy elérje az embert és segít-

sen rajta. Akkor Ő földi életében is olyan távol volt az embertől, és éppen annyira egy másik világ volt az emberrel szemben, mintha egyáltalán soha el sem jött volna e világba.” (A. T. Jones: *The Consecrated Way*, 35. o.)

Ha Krisztus nem a mi természetünkben jött el, akkor csak egy elérhetetlen eszménykép, s eljövételének semmilyen gyakorlati jelentősége nincs a hétköznapi életünkre nézve. Így a krisztusi élet elérhetetlen lenne az ember számára, s személye nem lehetne ténylegesen példakép, lehetetlen volna követnünk Őt. Akkor nincs sem példánk, sem reményünk a győzelemre – felhívása, hogy „Kövessetek engem!”, semmit nem jelenthet számunkra, hiszen lehetetlen Őt bármiben követnünk, ha annyira más volt, mint mi vagyunk.

Bár Krisztus a mi természetünkben jött el, soha nem követte el egyetlen bűnt sem. *„Az ember sorsában osztozott, mégis Isten ártatlan Fia maradt. Idegen és átutazó volt a Földön. A világban élt, de nem a világból való volt. Kísértéseknek és próbáknak volt kitéve, mint a mai férfiak és nők, de büntől szabadon élt.”*

„Erőtlenségeinkben Ő a mi testvérünk, de nem az a bűnös szenvedélyeinkben. Az emberi szívben Sátán mindig talál annyi helyet, hogy megvethesse a lábát... Krisztus azonban egyetlenegy-szer sem lépett Sátán területére, nem adott semmiféle lehetőséget Sátánnak... Gondolattal sem, az érzelmeinek egy árnyalatával sem válaszolt a kísértésekre... A kísértések árja ostromolta, de nem vehette rá, hogy Isten iránti hűségét megszegje... Ő bünt nem ismert, Ő a szeplőtelen Bárány... Ő szentsége tökéletességének arányában szenvedett... Szent természete finom érzékeinek kimondhatatlan fájdalmat okozott a gonosszal való érintkezés...”

„Levelek érkeztek hozzám, amelyek azt állítják, hogy Krisztusnak nem lehetett ugyanolyan természete, mint az embernek, mert akkor eleshetett volna a hasonló kísértésekben. Azonban ha nem volt emberi természete, akkor nem lehet a példaképünk. Ha nem volt részese a mi természetünknek, akkor nem kísértethetett meg úgy, mint mi, emberek. Ha lehetetlen volt számára, hogy enged-

jen a kísértésnek, akkor nem lehet a segítők. Valóság volt, hogy Krisztus eljött, hogy megharcolja a csatákat mint ember, az ember javára. Megkísértése és győzelme arról tesz bizonyosságot nekünk, hogy az emberiségnek pontosan követnie kell a mintát, isteni természet részesévé kell válnunk...” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, VIII., 286. o.; II., 508. o.; *Válogatott üzenetek*, I., 408–409. o.)

Jézus győzött, és nekünk is győznünk kell, ha valóban szeretnénk eljutni az örök életre. „Isten azt akarja, hogy követői is úgy éljenek, ahogy Jézus élt, amikor emberi természete volt. Isten erejével kell tiszta és nemes életet élnünk, amint az Údvözítő tette.”

„Jézus magára vette az emberi természetet erőtlenségeivel, hajlamaival és kísértéseivel... Nem használt fel a saját érdekében semmi olyan hatalmat, amellyel ne élhetne az ember is. Emberként találkozott a kísértésekkel, és Istentől nyert erővel győzött. Ő a tökéletes engedelmesség példaképe számunkra.”

„Gondoskodott arról, hogy mi isteni természet részesei lehessünk, és biztosít bennünket, hogy győzhetünk, amint Ő is győzött. Élete tanúsítja, hogy ugyanannak az isteni hatalomnak a segítségével, amelyet Ő kapott, lehetséges az ember számára is, hogy engedelmeskedjék Isten törvényének.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, VIII., 289. o.; 141. kézirat, 1901)

2 *Hogyan küzdött Krisztus, és mi volt győzelmének alapvető feltétele?*

Zsid 5,7 • „Testének napjaiban könyörgésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könnyhullatás közben járult ahhoz, aki képes megszabadítani Őt a halálból, és meghallgattott az Ő istenfélelméért.”

Gal 4,6–7 • „Mínthogy pedig fiak vagytok, kibocsátotta az Isten az Ő Fiának Lelkét a ti szíveitekbe, aki ezt kiáltja: »Abba, Atya!« Azért nem vagy többé szolga, hanem fiú; ha pedig fiú, Istennek örököse is Krisztus által.”

Jézusnak heves harcai voltak a „tagjaiba írt törvénnyel”. Beengedte saját testébe a halálos ellenséget, a megromlott emberi természetet. Azt a természetet, amely alapelvilleg ellentétes Isten, Jézus természetével és személyiségével. Magára vette az önzés természetét a szeretet és önzetlenség természete mellé, vagyis egy testben lakott az ellenséggel.

A 69. zsoltár tanúskodik arról, hogyan élte meg Jézus ezt a földi létet, az együtt lakozást a „testtel” – úgy, hogy semmilyen más eszközt nem használhatott, csak azt, ami minden embernek a rendelkezésére áll. *„Szabadíts meg engem, ó, Isten, mert a vizek lelkeimig hatottak. Mély sárba estem be, hol meg nem állhatok, feneketlen örvénybe jutottam, és az áradat elborít engem.”* (Zsolt 69,2–3)

Mi az elsődleges eszköz a győzelemhez? Mi talán túlbonyolítanánk. Kérni – de a szükségletünk teljes mélységéből, az erőtlenség teljes átérzésével kérni. Jézus ugyanúgy az Atyával való közösségre volt utalva, mint mi, ugyanúgy a Szentlélek erejére és vezetésére volt szüksége, mint nekünk. A Szentlélek a Fiúság lelke volt Krisztus számára is abban az értelemben, hogy ha megszakadt volna közössége a Lélekkel, elbukott volna. Számunkra is a Lélek a Fiúság Lelke (vö. Gal 4,6–7). A keresztény élet tehát elképzelhetetlen az imádság nélkül.

„Teljesen a mások javára szentelt életében a Megváltó szükségének ítélte, hogy visszavonuljon a forgalmas helyekről, és az Őt nap mint nap követő sokaságtól. El kellett fordulnia a szüntelen tevékenykedéstől, az emberi szükségletekkel való foglalkozástól, hogy nyugalomban, zavartalanul együtt lehessen Atyjával. Egy volt velünk, gyengeségeink, szükségleteink része, tökéletesen Istentől függött, s az imádság titkos helyén kereste az isteni erőt, hogy felvértezve indulhasson a szolgálatba, a próbákba. A bűn

világában Jézus lelki küzdelmeket, kínzásokat szenvedett el. Az Istennel való közösségben letehetette a nyomasztó bánat terhét, vigaszra, öröme lelt. Krisztusban az emberiség kiáltása a végtelen irgalmasság Atyjához jutott. Emberként folyamodott Isten trónjához, míg emberi természetét mennyei erő járta át, amely összekötötte az emberit az istenivel. Az Istennel való állandó közösségben életet kapott az Úrtól, hogy életet adhasson a világnak. Krisztus tapasztalatában nekünk is részesednünk kell.

Istent nem azért kell kérnünk, hogy bizonyítsa be: megtartja ígéreteit, hanem mert tudjuk, hogy beváltja azokat; és azért sem kell kérnünk, hogy bebizonyítsa: szeret minket – hanem azért, mert szeret. »Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni, mert aki Isten elé járul, hinnie kell, hogy Ő létezik, és megjutalmazza azokat, akik Őt keresik.« (Zsid 11,6) A hit azonban semmilyen téren nem hozható rokonságba az elbizakodottsággal. Csakis az lehet biztonságban az elbizakodottsággal szemben, akinek igazi hite van, mivel az elbizakodottság a hit hamisítványa. A hit igényli Isten ígéreteit, és az engedelmség gyümölcseit termi. Az elbizakodottság is igényli az ígéreteket, de úgy használja fel azokat, ahogyan Sátán: a törvényszegés mentegetésére.» (Ellen G. White: Jézus élete, 300., 97. o.)

Az emberi természet arra készítette Jézust, hogy önmagának kedvezzen. Isteni természete viszont arra készítette, hogy az igazság mellett döntsön, bármi legyen az ára. Ezzel a belső küzdelemmel az Atyához menekült, és az Ő jelenlétében győzte le ezt a megosztottságot a küzdő imádságban. Gyakran az egész éjszakát imában töltötte. Belekapaszkodott Isten erejébe, nem távozott az imádság helyéről, amíg ez a meghasonlás meg nem szűnt. Erős kiáltás és könnyhullatás közben kellett Istenhez járulnia. De valamit okvetlenül meg kell látnunk: Jézus „előre győzött” a kísértések felett, nem a késztetés pillanatában próbált meg emberi erejével ellenállni a rossznak. Az imaélete arra irányult, hogy teljes közösségre jusson a Szentlélekkel, az Atya akarata alá tudja rendelni önnön akaratát.

„Naponként kísértésektől körülvéve, állandóan a nép vezetőivel küzdve Krisztus tudta, hogy emberként ima által kell erőt nyernie. Azért hogy áldás lehessen az emberek számára, kapcsolatban kellett lennie Istennel, könyörögnie kellett tetterőért, kitartásért és állhatatosságért. Így mutatta be tanítványainak, mi-
ben rejlik az ereje. Az Istennel való naponkénti kapcsolat nélkül egyetlen ember sem nyerhet erőt a szolgálatra. Mindenkinek előjoga, hogy próbáival, kísértéseivel, aggodalmaival és csalódásai-
val együtt a szerető mennyei Atyára bízva magát. Senki sem esik az ellenség áldozatául, aki Istent teszi bizalmasává.”

„Krisztusban az isteni és az emberi természet összekapcsolódott. Az isteni nem alacsonyodott az emberihez, de az emberi természet – az istenivel egyesülve – kiállta a kísértés legtüzesebb próbáját a pusztában. Hosszú böjtje után, amikor megéhezett, e világ fejedelme Krisztushoz jött, és arra ösztönözte, változtassa a köveket kenyerekké. Isten megváltási terve alapján azonban Krisztusnak meg kellett ismernie az éhséget, a szegénységet és az emberi élet minden tapasztalatát. Az embernek is rendelkezésére álló erővel Krisztus kiállta a kísértést. Megragadta Isten kezét, és nincs az a férfi vagy nő, akinek ne lenne lehetősége ugyanerre a segítségre Istenbe vetett hit által. Az ember részesévé válhat az isteni természetnek. Nincs olyan ember, aki ne hívhatná segítségül a mennyet a kísértések és a próbák alkalmával. Krisztus eljött feltárni hatalmának forrását, hogy az ember soha ne támaszkod-
jék saját erőtlén képességeire. A győzedelmeseknek meg kell feszí-
teniük lényük minden erejét. Gyötrődve kell könyörögniük tér-
dükön Isten előtt az isteni hatalomért. Krisztus azért jött, hogy példaképünk legyen, és megismertesse velünk, hogy isteni természet részesévé válhatunk. Hogyan? Megszabadulván a romlástól, amely kívánság által van a világban. Sátán nem aratott győzelmet Krisztus felett. Noha megsebezte sarkát, fejét nem érintette. Krisztus saját példájával bebizonyította, hogy az ember képes bűn nélkül megállni. Az embernek lehet hatalma a gonosz megtagadására. Ezen a hatalmon sem a föld, sem a halál, sem a pokol

nem vehet diadalmat. Ez a hatalom a Krisztuséhoz hasonló győzelemre képesíti az embereket. Az isteni és az emberi természet egyesülhet bennük.” (Review and Herald, 1910. november 10.; Ellen G. White: Szemelvények, I., Hogyan szembesüljünk egy tantételtbeli vitaponttal? c. fejj.)

Hittel forduljunk az Úrhoz – Ő teremtette és tartja fenn az egész világegyetemet, a mi megtartásunk nem jelenthet gondot számára.

3 *Miért tudott Krisztus küzdeni és győzni földi élete során?*

Zsid 1,9 • „Szeretted az igazságot és gyűlölted a hamisságot: azért felkent téged az Isten, a te Istened, örömmel olajával a te társaid felett.”

Zsolt 11,7 • „Mert az Úr igaz, igazságot szeret, az igazak látják az Ő orcáját.”

2Thess 2,10 • „[Elvesznek azok, akik] nem fogadták be az igazság szeretetét az ő üdvösségükre.”

.....

Alapvető jelentőségű, hogyan viszonyulunk a bűnhöz: vonzó-dunk-e hozzá, vagy gyűlöljük. Amit gyűlölünk, arra jobban figyelünk, közeledését is messziről észrevesszük. Jézust az igazság szeretete és a bűn gyűlölése jellemezte. Életét szemlélve azt láthatjuk, hogy a küzdő imádság, a „könnyhullatás és erős kiáltás” háttérben az Atya iránti odaadása, szeretete, a bűn gyűlölete és saját tehetetlenségének átélése volt. Amíg alapállásunk nem hasonlít Jézuséhoz, nem tudunk hozzá hasonlóan imádkozni, küzdeni. Ha erősnek érezzük magunkat, elégedettek vagyunk önmagunkkal, vagy bármilyen bűnnel szemben vakok vagyunk a saját életünkben, a küzdő imádság-

nak csak valamilyen halvány és erőtlen utánzatát leszünk képesek produkálni, még ha egyébként fontosnak gondoljuk is annak gyakorlását.

A küzdő imádság nem az jelenti, hogy bár szükségét nem érzem, de úgy döntök, hogy elmegyek Isten elé szenvedni, pusztán azért, mert ez szükséges (bár a lelkemben nem érzem az Istenre utaltságomat), s miután az imát befejeztem, ugyanolyan nyomorult mivoltomban jövök el Tőle, ahogyan oda mentem.

4 Jézus önmagát nyilvánította-e ki földi életében? Mennyiben példa ez számunkra?

Jn 5,30 • „Én semmit sem cselekedhetem magamtól; amint hallok, úgy ítélek, és az én ítéletem igazságos, mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem, az Atyáét.”

Jn 10,37–38 • „Ha az én Atyám dolgait nem cselekszem, ne higgyetek nekem; ha pedig azokat cselekszem, ha nekem nem hisztek is, higgyetek a cselekedeteknek: hogy megtudjátok és elhiggyétek, hogy az Atya énbennem van, s én Őbenne vagyok.”

Jn 14,10–11 • „Nem hiszed-e, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van? A beszédeket, amelyeket én mondok nektek, nem magamtól mondom; hanem az Atya, aki énbennem lakik, Ő cselekszi e dolgokat. Higgyetek nekem, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van; ha pedig nem, magukért a cselekedetekért higgyetek nekem.”

Jn 8,28 • „Mondta azért nekik Jézus: Amikor felemelitek az embernek Fiát, akkor megismeritek, hogy én vagyok, és semmit sem cselekszem magamtól, hanem amint az Atya tanított engem, úgy szólok.”

Jézus megüresítette magát önnön énjétől, s ezáltal az Atya nyilvánult meg minden tettében, megnyilatkozásában. Nem saját magára támaszkodott, hanem az Atyára és a Szentlélek jelenlétére. Itt érthetjük meg annak a hitnek a lényegét, amelyet Ő gyakorolt, a tökéletes bizalom életét, amellyel példát mutatott számunkra. Pál apostol beszél arról, hogy a hívők harca milyen legyen, mire irányuljon: nem a megromlott természetből kell kierőltetni a jót, mivel ez nem lehetséges, hanem szoros közösségbe kell jutni Istennel, ahhoz hasonlóan, ahogyan Jézus is szoros közösségben volt az Atyával. *„Mert noha testben élünk, de nem test szerint vitézkedünk. Mert a mi vitézkedésünk fegyverei nem testiek, hanem erősek az Istennek, erősségek lerontására; lerontván okoskodásokat és minden magaslátot, amely Isten ismerete ellen emeltetett, és foglyul ejtvén minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak.”* (2Kor 10,3–5) Nem a bűneink ellen kell megfeszítenünk az erőnket, mert azokkal a megromlott emberi természet miatt nem boldogulunk, hanem erőfeszítéseinknek az Istennel való közösség megvalósulására és annak fenntartására kell irányulniuk, s ez megoldja a bűn problémáját is.

„Mit kíván Isten? Tökéletességet, és nem kevesebbet. De ha tökéletesek lennénk, nem volna szabad önmagunkban bízunk. Naponta megtanulhatjuk és megérthetjük, hogy önmagunkban nem bízhatunk. Erős hittel kell megragadnunk Isten ígéreteit. Szükségünk van arra, hogy kérjük a Szentlelket, annak teljes tudatában, hogy nem tudunk segíteni saját magunkon. S ha a Szentlélek munkálkodik bennünk, már nem dicsőítjük az énünket... Akkor a parancsolatot megtartó néppé leszünk...”

Az, hogy lelkünk megmentését rábízuk Istenre... azt jelenti,

hogy hit által kell élnünk és járnunk, nem az énünkben kell bízunk és azt dicsőítenünk, hanem hitünk szerzőjére és bevégzőjére, Közbenjárónkra, Jézusra kell tekintenünk. A Szentlélek a töredelmes szívben elvégzi munkáját, de sohasem tud dolgozni az önhitt, önelégült lélekben. Az ilyen ember saját okoskodásával akarja megjavítani önmagát. Belép saját lelke és a Szentlélek közé. A Szentlélek viszont akkor fog dolgozni, ha az »én« nem lép közbe.

Kitől függünk tehát? Hol a mi segítségünk? Isten Igéje elmondja nekünk: »Ama vigasztaló pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam nektek.« (Jn 14,26) A Szentlélek kész együttműködni mindenki vel, aki befogadja Őt és tanul Tőle. Mindazok, akik ragaszkodnak az igazsághoz, és megszenteltetnek általa, annyira eggyé válnak Krisztussal, hogy képesek lesznek szavaikkal és tetteikkel Őt képviselni.» (Ellen G. White: *Manuscript Releases*, XII., 52–53. o., idézi a „A Szentlélek eljő reátok” c. gyűjtemény, 93. o.)

5 *Hogyan győzött Jézus a kereszten? Át kell-e élnünk valaha ehhez hasonlót?*

Mt 27,46 • „Kilenc óra körül pedig nagy fennszóval kiáltott Jézus, mondván: »ELI, ELI! LAMA SABAKTÁNI?« Azaz:

»Én Istenem, én Istenem! Miért hagytál el engem?«”

Zsolt 22,2–16 • „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem? Távol van megtartásomtól jajgatásomnak szava. Én Istenem, kiáltok nappal, de nem hallgatsz meg; éjjel is, és nincs nyugodalmam. Pedig Te szent vagy, aki Izráel dicséretei között lakozol. Benned bíztak atyáink; bíztak, és Te megszabadítottad őket. Hozzád kiáltottak és megmenekültek, Benned bíztak, és nem szégyenültek meg. De én féreg vagyok s nem férfiú; embereknek csúfja és a nép utálatosa. Akik engem látnak, mind csúfolkodnak rajtam, félre-

húzzák ajkaikat és hajtogatják fejüket: Az Úrra bízta magát, mentse meg Őt; szabadítsa meg Őt, hiszen gyönyörködött benne! Mert Te hoztál ki engem az anyám méhéből, és biztattál engem anyámnak emlőin. Születésem óta a Te gondod voltam, anyám méhétől fogva Te voltál Istenem. Ne légy messze tőlem, mert közel a nyomorúság, és nincs, aki segítsen. Tulkok sokasága kerített be engem, körülfogtak engem Básán bikái. Feltátották rám szájukat, mint a ragadozó és ordító oroszlán. Mint a víz, úgy kiöntettem; csontjaim mind széthullottak, szívem olyan lett, mint a viasz, megolvadt belső részeim között. Erőm kiszáradt, mint cserép, nyelvem ínyemhez tapadt, és a halál porába fektetsz engemet.”

Lk 23,46 • „És kiáltván Jézus nagy szóval, mondta: »Atyám, a Te kezeidbe teszem le az én lelkemet!« És ezeket mondván, meghalt.”

Zsolt 49,16 • „Csak Isten válthatja ki lelkemet a seol kezéből, mikor az megragad engem.”

Zsolt 31,2–6 • „Tebenned bíztam, Uram! Ne szégyenüljek meg soha; igazságoddal szabadíts meg engem. Hajtsd hozzáam füledet, hamar szabadíts meg, légy nekem erős kőszálam, erődített házam, hogy megtarts engem. Mert kösziklám és védőváram vagy Te, vezess hát engem a Te nevedért, és vezérelj engemet. Ments ki engem a hálóból, amelyet titkon vetettek nekem, hiszen Te vagy az én erősségem. Kezedre bízom lelkemet, Te váltasz meg engemet, ó, Uram, hűséges Isten!”

„A szörnyű sötétség közepette, Istentől nyilvánvalóan elhagyatva, Krisztus teljesen kiűrtette az emberi szenvedés poharát. Azokban

a félelmetes órákban arra a korábban kapott ígéretre támaszkodott, hogy az Atya elfogadja Őt. Krisztus ismerte mennyei Atyja jellemét; igazságszolgáltatását, irgalmát és nagy szeretetét is megértette. Hittel megnyugodott Istenben, mert az Atya iránti engedelmesség mindig örömet okozott Neki. Amikor alázatos hódolattal és engedelmességgel rábízta magát Istenre, akkor lassanként eltűnt szívéből az az érzés, hogy az Atya elhagyta Őt. Krisztus hit által győzött.” (Ellen G. White: Jézus élete, 664. o.)

Krisztus a kereszten olyan megpróbáltatást élt át, amely egyedülálló az üdvtörténetben. Senkinek sem kell átélnie az Istentől való teljes elhagyatottságot földi élete folyamán. E tapasztalatot majd csak a kárhozandók ismerik meg, amikor Isten az utolsó ítéletben elfordul tőlük, és megsemmisíti őket. De ekkor már nem lehetséges számukra a hitbéli győzelem, ennek lehetőségét már jóval korábban eljátszották; végleges alkalmatlanságuk kizárja őket az örök életből.

Krisztust elhagyta az Atya és a Szentlélek jelenléte, s magára maradvra kellett győznie. Győzelme a kereszten a megváltásunk alapja volt, amihez hozzátartozott a helyettesítés, a kárhozat megtapasztalása. Krisztus áldozata tökéletes volt, elegendő az igazságos bűnrendezéshez. Nekünk soha nem kell Krisztus áldozatához hasonlót átélnünk. Ebben nem követhetjük és nem is kell követnünk Őt. Legyenek bármilyen nagy próbáink, a Szentlélek mindig velünk marad – ha akarjuk. Az Igében kifejezett ígéretet kaptunk erre nézve: *„Szeretteim, ne rémüljete meg attól a tűztől, amely próbáltatás végett támadt köztetek, mint-ha valami rémületes dolog történne veletek; sőt, amennyiben részetek van a Krisztus szenvedéseiben, örüljete, hogy az Ő dicsőségének megjelenésekor is vigadozva örvendezhessete. Boldogok vagytok, ha Krisztus nevéért gyaláznak titeket, mert megnyugszik rajtatok a dicsőségnek és az Istennek Lelke, amit amazok káromolnak ugyan, de ti dicsőítete azt.” (1Pt 4,12–14)*

Bár jelentős különbség van Jézusnak a kereszten elszenvetett megpróbáltatása és a mi próbáink között, ez a győzelem

mégis útmutatást ad nekünk, hogyan győzhetünk mi is hitben minden próbánkban. A hit a győzelem kulcsa, éppúgy, mint Jézus esetében.

A hit meghatározása pedig így hangzik: *„A hit a reménylett dolgok valósága és a nem látott dolgokról való meggyőződés.”* (Zsid 11,1) Krisztus hitben túllépve az érzékelhető tapasztalaton – hogy az Atya elhagyta Őt –, képes volt győzni. Ismerte az Atya szeretetét, jellemét. Visszaemlékezett arra, hogy Ő mindig gyermeki örömmel és engedelmességgel vitte véghez az Atya akaratát. Mindent letett mennyei Atyja kezébe, és teljességgel rábízta magát még élete e legsötétebb órájában is. Visszaemlékezett az ígéretekre, amelyeket kapott, és kételkedés nélkül bízott ezekben, mert tudta, hogy teljesítette a feltevéleket, amint a menny kívánta Tőle. Jézus nem az érzéseire figyelt, nem engedett helyet a kételkedésnek: bizalom, alázat jellemezte mindvégig.

Jézushoz hasonlóan mi is győzhetünk a megpróbáltatásainkban. Rendeznünk kell minden bűnünket, és hitben támaszkodnunk kell Isten ígéretére: *„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól.”* (1Jn 1,9) El kell érünk oda, hogy Isten akaratát gyermeki örömmel és engedelmességgel vigyük véghez mindenkor. Bármilyen nagy is legyen a külső és belső szorongatás, Isten szeretetének, jellemének ismeretében mindig megnyugvást találhatunk. Ígéretei biztosak: amit ígért, be is tudja váltani, sőt bizonyosan be is váltja. Érzéseink mit sem számítanak, mert nagyobb az, aki az ígéretet tette: *„Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened. Megerősítelek, sőt megsegítlek, és igazságom jobbával támogatlak.”* (Ésa 41,10) *„És most, ó, Jákób, így szól az Úr, a te Teremtőd, és a te alkotód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívatalak téged, enyém vagy! Mikor vízen mégy át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok el nem borítanak, ha tűzben jársz, nem égsz meg, és a láng meg nem perzsel téged.”* (Ésa 43,1–2)

6 Személyesen az én számomra mit jelent Jézus Krisztus földi élete és győzelme?

Zsid 2,10, 14–18 • „Isten teremtett mindent a világon, és minden az Ő dicsőségére szolgál. Mivel Isten sok fiát akarja bevezetni a dicsőségbe, ezért Jézust szenvedései által tette tökéletessé. Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, Ő is ugyanolyan testben járt a földön, hogy a halál által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt, és megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt teljes életükben rabok voltak. Mert nyilvánvaló, hogy nem az angyaloknak nyújtott segítő kezet, hanem Ábrahám utódainak. Ezért kellett Jézusnak minden tekintetben hasonlónak lennie testvéreire. Csak így lehetett könyörülő és hűséges főpap az Isten előtt való dolgokban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért. Jézus megtapasztalt minden kísértést és szenvedést, ezért most valóságosan tud segíteni azoknak, akik megkísértettek.”*

1Kor 15,45 • „Így is van megírva: Lett az első ember, Ádám, élő lélekké, az utolsó Ádám megelevenítő szellemmé.”

.....

.....

.....

.....

Jézus földi életének megismerése, szemlélése is tanulságos. A hétköznapiakban, akár a legkisebb ügyekben tanúsított magatartása (például gondosan összehajtogatva halotti leplet)

* Pontosított fordítás szerint.

példaadás számunkra. Ha tudjuk, hogy Jézust is szenvedések által tette tökéletessé az Atya, akkor más szemmel tekintünk saját próbáinkra és kísértéseinkre is. De természetesen Jézus sokkal többet ad, mint példát, bár ez sem lebecsülendő dolog.

*„A Krisztusban mint személyes Üdvözítőben való hit által formálódik ki az egység Krisztus és követői között. Ha a bűnös egyesíti gyengeségét Krisztus erejével, ürességét Krisztus teljességével, törekenységét Krisztus mindent elhordozó erejével, akkor egy értelemre jut az Üdvözítővel. Krisztus emberi természete megérinti embervoltunkat, és a mi emberi természetünk megérinti az istenséget. Így a Szentlélek bennünk végzett munkája által részeseivé válunk az isteni természetnek. »Megajándékozott«-ak leszünk »ama Szerelmesben« (Eféz 1,6).» (Ellen G. White: *Jézus élete*, 582. o)*

Nagyon pontos leírása ez Isten szabadításának, bennünk végzett munkájának. Mi lesz az eredmény, ha elvégezzük az „egyesítést”, az összeadást? Gyengeség + erő = **erő**. Üresség + teljesség = **teljesség**. Törekenység + szilárd elhordozó erő = **szilárdság**. Igen jó hír, hogy Krisztus a gyengeségünkre, törekenységünkre és ürességünkre tart igényt – ezekből több is van nekünk, mint szeretnénk.

Krisztusnak milyen emberi természete érinti meg a mi emberi természetünket? A miénk gyenge, gyámoltalan és vesztes. Krisztus embersége győzelmes, tökéletes és erős. Fogyatékoságainkat Krisztus kipótolja, de ez még mindig az emberi oldal, ez még mindig kevés – emberi természetünk megérinti az Istenséget, a hatalom és erő kiapadhatatlan forrását.

Így még világosabb, mit is jelent az, hogy Krisztus személyes Üdvözítő – nemcsak annyit, hogy jogilag engem is felment, hanem a bennem lakozása által, a Lélek jelenléte által tart meg. Ha odaszánjuk magunkat Krisztusnak, akaratumkat alárendeljük Neki, és készek vagyunk megtagadni magunkat mindennap, akkor hit által egy értelemre jutunk Krisztussal. Belső világunk helyreáll, ha hitben befogadjuk Őt, és megmentő munkájára támaszkodunk. Indítékaink megtisztulnak,

erkölcsi gyengeségünk erkölcsi erővé alakul át Krisztus jelenléte által.

A Zsidókhöz írt levélben ezt olvassuk: „*Mert nyilván nem angyalokat karolt fel, hanem az Ábrahám magvát karolta fel.*”^{*} (2,16) Ez a mondat így is fordítható: „Jézus nem az angyaloknak nyújtott segítő kezét, hanem Ábrahám utódainak” – vagyis nekünk.

A Korinthusiakhoz írt I. levélben pedig ez olvasható: „*Lett az első ember, Ádám, élő lélekké; az utolsó Ádám megelevenítő szellemmé.*” (15,45) Pál apostol itt párhuzamot von az ember teremtése és a mi új emberré válásunk között: mindkettőt a teremtő hatalommal bíró Isten vitte és viszi véghez.

Az ember teremtése így történt: „*És formálta az Úr Isten az embert a föld porából, és lehelte az orrába az élet leheletét. Így lett az ember élő lélekké.*” (1Móz 2,7) A képlet tehát: test + élet lehelete = ember. Ehhez hasonlóan van új életünk Krisztus által: „test” (én) + „megelevenítő szellem” (Krisztus) = új ember. „*Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, íme, újjá lett minden.*” (2Kor 5,17) „*Ha annak a Lelke lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halálból, ugyanaz, aki feltámasztotta Krisztus Jézust a halálból, megeleveníti a ti halandó testeteket is az Ő tibennetek lakozó Lelke által. Azért atyámfiai, nem vagyunk adósok a testnek, hogy test szerint éljünk.*” (Rm 8,11–12)

*Az e heti adomány
az ifjúsági és gyermekosztályt támogatja.*

^{*} A *felkarolni* szó a görögben *epilambano*, amely ezt a jelentést hordozza: valamit megfog, megragad, hatalmába kerít, pártját fogja, gondját viseli valakinek.

A SZENVEDÉS OKAI

I *Lehet-e általában nyugalom és békesség ezen a világon?*

Préd 4,1 • „Viszont láttam én mind a nyomorgatásokat, amelyek a nap alatt történnek, és íme, nyilván van azoknak, akik nyomorgattatnak, könnyhullatások, és vigasztalójuk nincs nekik; és az őket nyomorgatóknak kezekből erőszaktételt szenvednek, és vigasztalójuk nincs nekik.”

Préd 5,8 • „Ha a szegényeknek nyomoríttatását, és a törvénynek és igazságnak elfordíttatását látod a tartományban: ne csodálkozzál e dolgon, mert egyik felsőrendű vigyáz a másik felsőrendűre, és ezek felett még felsőbbrendűek vannak.”

Préd 5,10 • „Aki szereti a pénzt, nem telik be pénzzel, és aki szereti a sokaságot, nem telik be jövedelemmel. Ez is hiábavalóság.”

Zsolt 14,1–3 • „Azt mondja a balgatag a szívében: »Nincs Isten.« Megromlottak, utálatosságot cselekedtek, nincs, aki jót cselekedjék. Az Úr letekintett a mennyből az emberek fiaira, hogy meglássa, ha van-e értelmes, Istent kereső? Mindnyájan elhajlottak, egyetemben elromlottak, nincs, aki jót cselekedjék, nincsen csak egy sem.”

Jer 6,29 • „Megégett a fűvő a tűztől, elfogyott az ón, hiába olvaszt az olvasztó, mert gonoszok, meg nem tisztíthatók.”

Ésa 57,20 • „És a hitetlenek olyanok, mint egy háborgó ten-

ger, amely nem nyughat, és amelynek vize iszapot és sarat hány ki.”

2Pt 3,13 • „De új eget és új földet várunk az Ő ígérete szerint, amelyekben igazság lakozik.”

.....

.....

.....

Az emberek vágyakoznak a nyugalomra, a békességre, a biztonságra – csak hogy ebben a bűn és az önzés uralta világban ez sajnos lehetetlen. A kizsákmányolás és a zsarnokság jellemzi világunkat, bár rejtetten próbál működni, hogy ne ébressze fel az ellenállást. A világ szelleme a nyomorúság forrása. Nem szabad irigyelnünk azokat, akik ennek csúcsain vannak – az ésaiai íge szerint ők sem lehetnek gondtalanok és nyugodtak.

Ahogy a Prédikátor mondja, nem kell csodálkoznunk azon, ami történik – ebben a világban sajnos természetes dolog a szegények nyomorgatása (nem mintha helyes lenne, vagy Isten ezt elfogadná). A hatalommal való visszaélés alapvető jellemzője az emberi világnak a kezdetektől fogva mindaddig, amíg Isten le nem zárja történelmünket. Akinek sok pénze van, még többet akar, a milliomos milliárdokat, a milliárdos százmilliárdokat. Feneketlen zsák ez, s hozzájárul az elnyomás fenntartásához és fokozásához is. Ebben a világban gyorsan meggazdagodni, vagy gyorsan növelni a vagyont (nagyon ritka kivételtől eltekintve) csak mások kizsákmányolása által lehet, s az idézett törvényszerűség arra mutat: az elnyomottak nem számíthatnak arra, hogy a felettük levők egyszer csak megelégednek az eddig összeharácsolt javaikkal, s ezáltal könnyebb lesz a szegények sorsa. Általános alapelvként kimondhatjuk, hogy a bűn világában nincs tartós békesség.

2 *Mi a legfőbb oka annak, hogy a keresztények sem élhetnek nyugalomban a jelenvaló világon?*

Jn 15,18–20 • „Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt nálatoknál. Ha e világból volnátok, a világ szeretné azt, ami az övé; de mivelhogy nem vagytok e világból, hanem én választottalak ki magamnak titeket e világból, azért gyűlöl titeket a világ. Emlékezzetek meg ama beszédekről, melyeket én mondtam nektek: Nem nagyobb a szolga az ő uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd; ha az én beszédemet megtartották, a tiéteket is megtartják majd.”

Jel 12,12/b • „Jaj a föld és a tenger lakosainak, mert leszállott az ördög tihozzátok, nagy haraggal teljes, úgymint aki tudja, hogy kevés ideje van.”

Eféz 6,12 • „Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világhatalmai ellen, a gonoszág lelkei ellen, melyek a magasságban vannak.”

2Tim 2,3 • „Te azért a munkának terhét hordozzad, mint a Jézus Krisztus jó vitéze.”

.....
.....

Kibékíthetetlen ellentét van a világosság és a sötétség, Krisztus és Sátán között. Egyik ország győzelme a másik ország megsemmisülését jelenti. Sátán ugyan nem fog győzni Krisztus ellen, de a mi szívünkben, az emberi szívekben sajnos győzhet a rossz, ha azt választjuk. Nagy küzdelem és szakadatlan harc zajlik Krisztus és Sátán között a lelkekért. Aki az egyikkel tart, a másikat gyűlöli, és fordítva. A lelkünkért folytatott harcban Sátán bűnbe akar vinni, míg Krisztus meg akar

óvni ettől. Nem kis dolog a bűn, nemcsak önmagában nézve, hanem abban a tekintetben is, hogy valahányszor bünt követünk el, Sátán ujjong, s mint a maga igazának bizonyítékát mutatja fel a bűnünket. A bűneinkkel hátráltatjuk Jézus munkáját, míg engedelmisségünkkel Ő előbbre viszi az ügyét. Nem nézők vagyunk ebben a küzdelemben, hanem aktív szereplők, nemcsak rajtunk kívül zajlik a harc, hanem miértünk és miáltalunk is. Egy háború vége felé élünk, amikor a vesztesnek már semmi sem drága, s újabb és újabb harcba kell elegyednünk a sötétség erőivel. Az ellenség arra törekszik, hogy vagy a maga oldalára állítson, vagy megsemmisítsen – hogyan is élhetnénk itt teljes nyugalomban, amíg be nem köszönt a béke, el nem jön Krisztus? Ha a bűn oldalára állunk, ha megengedünk bármit az életünkben, ami földi, „testies”, ami méltatlan Isten személyéhez és ügyéhez, Sátánnak teszünk szívességet és szolgálatot.

Egy katonának sokat kell túrnie, fáradoznia, nélkülöznie, nehézségeket és szenvedéseket elviselnie, erejét megfeszítve küzdenie, míg elnyeri a győzelmet. Ha felkészületlen, ha hiányos a fegyverzete, okvetlenül alulmarad a küzdelemben – ez a való életben a halált jelentené. Krisztus fel akar készíteni bennünket a mennyre – aki oda beléphet, az itt is képes megállni bármely nehézségben, kísértésben, próbában.

7 *Milyen eszköze marad Istennek, ha nem éri el célját ajándékaival és áldásaival?*

Jer 29,11 • „Mert én tudom az én gondolataimat, amelyeket felőletek gondolok, azt mondja az Úr, békességnek, és nem háborúságnak gondolata, hogy kívánatos véget adjak nektek.”

Zsolt 66,10 • „Mert megpróbáltál minket, ó, Isten, megtisztítottál, amint tisztítják az ezüstöt.”

Zsid 2,10/b „Mert illendő volt, hogy... az ő üdvösségük fejdelmét szenvedések által tegye tökéletessé.”

Jób 22,15–18/a • „Az ősvilág ösvényét követed-e, amelyen az álnok emberek jártak, akik időnap előtt ragadtattak el, és alapjukat elmosta a víz?! Akik azt mondták Istennek: Távozzál el tőlünk! És mit cselekedett velük a Mindenható? Ő pedig megtöltötte házaikat jóval.”

.....

.....

.....

Ha Jézust szenvedések által tette tökéletessé az Atya, mennyivel inkább kell bennünket nevelnie? Sajnos, mi nagyon nehezen formálható lények vagyunk, s ha a jólét és Isten ajándékai nem érik el céljukat az életünkben, Istennek más eszközökhöz kell folyamodnia, hogy magunkhoz térítsen bennünket. Az özönvíz előtti emberiség hiába kapott ajándékokat, az ajándékozóról nem akartak tudni. Amit a jólét napjaiban nem tanulunk meg, azt a szenvedés idején kell bepótolnunk. Több és nehezebben elhordozható próbát kell kiállnunk mindaddig, amíg teljesen meg nem tisztulunk, mind egyénileg, mind közösségileg.

„A szenvedések és az üldözések által Isten dicsőséges jelleme nyilvánul meg kiválasztottaiban. Istennek a világ által gyűlölt és üldözött népe Krisztus iskolájában nevelkedik. Noha e Földön a keskeny úton halad, a nyomor tüzes kemencéjében tisztul meg; de nehéz küzdelmek, keserű tapasztalatok és önmegtágadás között is követi Urát. Mindezek által megtanulja gyűlölni bűnt, amely a nyomort és a szenvedéseket okozza. Részt vesz Krisztus szenvedéseiben, s részesedik majd az Ő dicsőségében is.” (Ellen G. White: Gondolatok a Hegyi beszédről, 32. o.)

4 Elkerülhetnénk-e a szenvedések egy részét?

Jer 4,14 • „Jeruzsálem, tisztítsd meg szívedet a gonoszságtól, hogy megtartassál! Meddig maradnak még benned a te bűnös gondolataid?”

Jel 2,4–5 • „De az a mondanom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad. Emlékezzél meg azért, honnét estél ki, és térj meg, és az előbbi cselekedeteket cselekedd; ha pedig nem, hamar eljövök hozzád, és a te gyertyatartódat megmozgatom,* ha meg nem térsz.”

1Kor 5,7 • „Tisztítsátok el azért a régi kovászt, hogy legyetek új tésztává, aminthogy kovász nélkül valók vagytok; mert hiszen a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, megáldoztatott értünk.”

2Kor 7,1 • „Mivelhogy azért ilyen ígéreteink vannak, szereteteim, tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki tisztátalanságtól, Isten félelmében vivén véghez a mi megszentelésünket.”

Préd 7,26 • „És találtam egy dolgot, amely keservesebb a halálnál; tudniillik az olyan asszonyt, akinek szíve olyan, mint a tör és a háló, kezei pedig olyanok, mint a kötelek. Aki Isten előtt kedves, megszabadul attól; a bűnös pedig megfogattatik attól.”

Préd 8,5 • „Aki megtartja a parancsolatot, nem ismer nyomorúságot, és a bölcsnek elméje megért mind időt, mind ítéletet.”

* Pontosított fordítás szerint.

Ha nem hajlunk Isten tanítására, nem szívleljük meg feddéseit, akkor Krisztus „megmozgatja a gyertyatartónkat”: szenvedéseket kell megengednie azért, hogy világítani tudjunk, betölthessük feladatunkat.

„Alázatosan Isten fenyítése alatt maradvá lehetővé tesszük, hogy fegyelmezése az Ő képére formáljon bennünket. Ha megpróbáljuk lerövidíteni a szenvedést, esetleg hosszabb ideig kell bennünket tanítania, hatásosabb és következőképpen nehezebb módszereket alkalmazva. Isten iskolájában osztályok vannak, és csak akkor léphetünk feljebb, ha a leckéinket megtanultuk.” (William MacDonald: *Újszövetségi kommentár*)

Salamon szerint a bölcs elméje „megért mind időt, mind ítéletet”, a megfontoltság, a türelem és az engedelmesség hozzásegít a dolgok helyes értékeléséhez, képes feltárni az ok-okozati összefüggéseket is. Ha értünk valamit, könnyebben viseljük – a lelki teher könnyebben hordozható, ha Isten bölcsességét kutatjuk Igéjéből. „Mind időt, mind ítéletet” megért az Istennel járó bölcs ember, sok mindent megérthet a saját életéből és a másokéból is, ami azok előtt rejtve marad, akik a saját balgatagságuk után mennek. „Ítéletet” is megért – azaz Isten fenyítését is felismerheti az élet tényeiben, a balgatagság természetes következményeit úgyszintén.

„Isten azt akarta, hogy dicsérjék és magasztalják népét, Izráelt. Mindent megadott nekik, ami lelkileg a javukat szolgálhatta. Minden lehetőséget megteremtett arra, hogy jellemük olyanná formálódjék, amellyel képviselhetik Őt. Isten törvénye iránti engedelmességük nyomán fakadó jólétüket a világ népei csodálták volna. Aki minden mestermunkához bölcsességet és ügyességet tudott nekik adni, továbbra is tanítani akarta őket, és törvényei iránti engedelmességük nemessé és emelkedetté tette volna a jellemüket. Engedelmisségük megóvta volna őket a más népeket sújtó betegségektől. Nagyszerű értelmi képességeket kaptak volna. Jólétükkel Isten dicsőségét és hatalmának magasztos voltát kellett volna megmutatniuk. Isten papok és fejedelmek birodalmává

akarta tenni Izráelt. Mindent megadott ahhoz, hogy a Föld legnagyobb népévé váljék. Mózes által Krisztus félreérthetetlenül feltárta népe előtt Isten szándékát, és világosan meghatározta a jólét feltételeit: »Az Úrnak, a te Istenednek szent népe vagy te; téged választott az Úr, a te Istened, hogy saját népe légy neki, minden nép közül e Föld színén... És hogy megtudd, hogy az Úr, a te Istened, Ő az Isten, a hívséges Isten, aki megtartja a szövetséget és az irgalmasságot ezerízíglén azok iránt, akik Őt szeretik, és az Ő parancsolatait megtartják... Tartsd meg azért a parancsolatot, a rendeléseket és végzéseket, amelyeket én e mai napon parancsolok neked, hogy azokat cselekedd. Ha pedig engedelmeskedtek e végzésnek, megtartjátok és teljesítitek azokat: az Úr, a te Istened is megtartja neked a szövetséget és irgalmasságot, amely felől megesküdt a te atyáidnak. És szeretni fog téged, és megáld téged, megsokasít téged, megáldja a te méhednek gyümölcsét, a te földed gyümölcsét: gabonádat, mustodat és olajodat, teheneid fajzását és juhaid ellését azon a földön, amely felől megesküdt a te atyáidnak, hogy neked adja azt. Áldottabb lesz minden népnél... És távol tart az Úr tőled minden betegséget, és Egyiptom minden gonosz nyavalyáját, amelyeket ismersz, nem veti azokat tereád.« (5Móz 7,6; 9,11–15)» (Ellen G. White: Krisztus példázatai, Az Úr szőlőskertje c. fej.)

5 Hol kezd igazán veszélyessé válni a kísértés?

Jak 1,13–18 • „Senki se mondja, amikor kísértetik: »Az Istentől kísértetem.« Mert az Isten gonosszággal nem kísérthető, Ő maga pedig senkit sem kísért. Hanem mindenki kísértetik, amikor vonja és édesgeti a tulajdon kívánsága. Azután a kívánság megfogván, bűnt szül; a bűn pedig teljességre jutván halált nemz. Ne tévelyegjetelek, szeretett atyámfiai! Minden jó adomány és minden

tökéletes ajándék felülről való, és a világosságok Atyjától száll alá, akinél nincs változás vagy változásnak árnyéka. Az Ő akarata szült minket az igazság igéje által, hogy az Ő teremtményeinek valami zsengeje legyünk.”

Efész 5,8 • „Mert voltatok régen sötétség, most pedig világosság az Úrban: mint világosságnak fiai, úgy járjatok.”

1Thess 5,5 • „Ti mindnyájan világosság fiai vagytok és nappal fiai; nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé! Ne is aludjunk azért, mint egyebek, hanem legyünk éberek és józanok.”

.....
.....

Az általános vélekedés szerint Isten viszi kísértésbe az embert. De mi lehet egy kísértő célja? Hogy bűnt kövessünk el. Istennek bizonyosan nem az a szándéka, hogy bűnbe vigyen bárkit, ez teljességgel képtelen gondolat. Jakab világossá teszi, hogy Isten a gonosztól nem kísérthető. Istenben nincs semmi olyan, amit a gonosz arra használhatna, hogy Őt megkísértse. Ő szó szerint „megkísérthetetlen”, és Ő sem kísért senkit. Isten gyakran próbára tesz, de sohasem kísért. Ráadásul Jakab még csak meg sem említi azt a személyt, akire mi gyakran hivatkozunk, ti. hogy „Sátán kísértett meg”. A legnagyobb problémánk nem Sátán, hanem mi magunk. Hogy egy körülményt Sátán teremt meg, vagy nem, ez a lényeg szempontjából közömbös. Istennek nincs szüksége arra, hogy bármilyen célból kísértésbe vigye az embert, bőségesen elegendő, ha a már meglévőt megengedi, és felhasználja a céljaira, ha szükséges. A kísértés forrása az ember belsejéből ered; saját kívánságától vonzva és csalogatva esik kísértésbe. Itt a görög szövegben a horgászat képét alkalmazza az apostol. A belső vágyakozás kihúzza az embert a „rejtekhelyéről”, az Istennel való kö-

zösségből, miután ráharapott a csalira, szóba állt a rosszal és vágyakozva vizsgálgatta a bűn gondolatát, s így horogra akadt. Tehát az ember készíti saját csaliját, és rá is harap.

A következőkben Jakab egy leszármazási sort, nemzetség-táblázatot vázol: a kívánság megfogon, és ebből a foganásból születik a bűn. Ez után e torz gyermek, a bűn, nagykorúvá válik, és létrehozza saját leszármazottját, a halált. Ez a folyamat így megy végbe a maga természete szerint, s a vége halál és pusztulás. Ezért még idejében szembe kell vele fordulni, megbánni a bűnt, és Isten segítségét kérni. Amíg a bűn „nem jut teljességre”, azaz nem keményít meg teljesen, van lehetőség a megmenekülésre. Nincs semmilyen indok, amiért Isten gyermekének meg kellene adnia magát a kísértésnek. Meg kell tanulnia ellenállni a naponkénti kísértésnek, vagy sohasem fogja elérni azt a lelki nagykorúságot, amelyet Isten a világosság gyermekeinek szeretne adni.

6 *Van-e különbség a kísértések és a próbák között?*

Jób 7,17–18 • „Micsoda az ember, hogy őt ily nagyra becsüld, és hogy figyelmedet fordítod reá? Meglátogatod őt minden reggel, és minden szempillantásban próbálsz őt.”

Zsolt 17,3 • „Megpróbáltad az én szívemet, meglátogattál éjjel, próbáltál engem, nem találtál semmi rosszat; ha tán gondoltam is, nem jött ki a számon.”

1Thess 3,5 • „Azért én is, mivelhogy tovább már nem várhattam, elküldtem [Timótheust], hogy megismerjem a ti hiteteket, ha nem kísértett-e meg valami módon titeket a kísértő, és nem lett-e hiábavaló a mi fáradságunk?”

2Pt 2,9 • „Meg tudja szabadítani az Úr a kegyeseket a kísértésekből, a gonoszokat pedig az ítélet napjára büntetésre fenntartani.”

Gyakran szoktunk különbséget tenni a Sátántól (és a természetünkől) eredő kísértések és az Istentől származó próbák között, mondván, hogy a kísértés Sátántól jön az elbuktatásunkra, a próba pedig Istentől, a megerősítésünkre. Van némi alapja ennek, de nincs igazán szükség arra, hogy ezzel különösebben foglalkozunk, ha bármilyen bajba kerülünk. Akár próba, akár kísértés, Sátán vagy angyalai mindenképp jelen vannak, hogy megpróbálják a saját hasznukra fordítani a helyzetet. Mindkét esetben jelen vannak az emberi természetünk késztetései. Akár egyik, akár másik helyzet áll fenn, csakis hit által, Istenbe kapaszkodva győzhetünk. Ha elbukunk, a bűneinket szaporítjuk – ha győzünk, erősödik a hitünk, tisztul a jellemünk, és Isten nevének hozunk dicsőséget. Nem szabad azon tűnődnünk, hogy mennyivel jobb lenne, ha most próbában lennénk, nem kísértésben, vagy arra várni, hogy most ugyan nem győzök, de ha majd próba lesz, akkor összeszedem magam.

„Gondolkodjunk el drága Megváltónk életén és értünk átélт szenvedésein! Figyeljünk arra, hogy ha nem vagyunk hajlandók kitarítani a próbában, a nehézségekben és a konfliktusokban, ha nem vagyunk hajlandók részt vállalni Krisztus szenvedéseiben, akkor nem találhat majd méltónak arra sem, hogy az Ő trónján ülhessünk! Minden szükséges készen áll ahhoz, hogy megvívjuk a csatát hatalmas ellenségünkkel, és hogy egyetlen pillanatra se engedjünk kísértéseinek. Tudjuk, hogy saját erőnk nem elég a győzelemhez. Krisztus azonban megalázta magát és magára vette természetünket, ismerte szükségleteinket, és elviselte a legnehezebb kísértéseket, amelyeket embernek valaha is el kellett viselnie; s ezzel legyőzte az ellenséget, visszautasította a Kísértő szavait,

hogy az ember megtanulja Tőle, hogyan kell győznie. Olyan tettet öltött magára, amilyen a miénk, és minden tekintetben elszenvedte, amit embernek el kell szenvednie, sőt még annál többet is. Soha nem szenvedhetünk annyit, mint Krisztus, mert Ő nem egy ember bűnét, hanem az egész világ bűneit hordozta. Elviselte a megaláztatást, a gúnyt, a szenvedést és a halált, hogy mi – példáját követve – örökölhessünk mindent, aminek Ő a mennyben részese volt. Krisztus a mi példaképünk, a tökéletes és szent példakép, akit követnünk kell. Soha nem lehetünk azonosak a példaképpel, de képességünk szerint követhetjük Őt, és hasonlóvá válhatunk hozzá. Ha gyámoltalanul elbukunk, szenvedünk a felismeréstől, hogy bűnösök vagyunk, ha megalázzuk magunkat Isten előtt, ha lesújtott lélekkel, őszinte bűnbánattal és töredelemmel jövünk Hozzá; ha buzgó imánkat ajánljuk fel Istennek Krisztus nevében, akkor olyan biztosak lehetünk abban, hogy az Atya elfogad minket, amilyen őszinte volt lelkünk átadása Istennek. Legbenszünkben el kell ismernünk, hogy saját erőfeszítéseink bár szükségesek, de teljesen haszontalanok, mert csak a Győztes nevében és erejével szerezhetünk diadalt.” (Ellen G. White: „A Szentlélek eljő reátok”, 369. o.)

Az e heti adomány a szociális osztályt támogatja.

MEGÁLLNI A SZENVEDÉSBEN

I Isten óvó szeretete érvényesül-e a bennünket érő próbákban, szenvedésekben?

1Kor 10,13/b • „Hű az Isten, aki nem hagy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek; sőt a kísértéssel együtt a kimenekülést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek.”

A megpróbáltatások legtöbbször váratlanul érnek bennünket, és sajnos sokszor készületlenül is. Megvannak a magunk elgondolásai, s egy váratlan esemény keresztülhúzza ezeket. Előfordulhat, hogy annyira másként gondolkodunk, mint az Úr, hogy valamiféle depresszióba is belesodródunk. Ha sok nehézségünk van, ha rosszak a körülményeink, gyakran nem tudunk ezen túllátni. Felmerülhet bennünk a gondolat, hogy miért engedi meg ezeket Isten? Hát Ő nem látja mindezeket? Hol van a gondviselés? Roskadozunk a terheink alatt: a munkahely, a magánélet, a kapcsolataink mind-mind talajai lehetnek a megpróbáltatásoknak. Észre kell vennünk, hogy ilyenkor magunk körül forgunk, és azért keseredünk el, mert azt látjuk, hogy a saját erőnkől nem tudunk megbirkózni a gondokkal. Úgy vagyunk, mintha odakötöznénk a kezünket egy jó nagy ládához, azután panaszkodnánk, hogy nehéz. Hát

nincs Isten az égben, akinek gondja van ránk? Miért nem fordulunk Őhöz? Isten azt szeretné, ha ezt a nagy ládát ott hagynánk Őelőtte. Sokszor imádságainkban csak megemlítjük Istennek, hogy vannak bajaink, de nem hagyjuk ott Nála ezeket. Eljövünk Tőle, mielőtt át tudnánk adni a terheinket. Egy keresztény írótól származik az a megragadó gondolat, hogy mi sokszor szeretnénk, ha Isten tenne valamit, amikor nem teszi – máskor azt szeretnénk, hogy ne törődjön velünk, mégis megteszi.

„Mi azt kívánjuk, hogy imáink haladéktalanul és közvetlenül meghallgatásra találjanak, és elbátortalanodunk, ha a válasz késik, vagy más formában jelentkezik, mint vártuk. Isten azonban olyan bölcs és jóságos, hogy imáinkat éppen abban az időben és olyan módon teljesíti, ahogyan igazán kívánjuk. Ő a kívánságainknál többet és jobbat akar cselekedni értünk. És mert bölcsességében és szeretetében bízhatunk, ezért ne azt kérjük, hogy saját akarataink szerint adjon nekünk, hanem igyekezzünk kikutatni és teljesíteni szándékát. Kívánságaink és törekvéseink az Ő akaratában olvadjanak fel.” (Ellen G. White: *Az evangélium szolgálói*, 137. o.)

Isten nem hagy feljebb kísérteni, mint amennyire azt el tudnánk hordozni, és ott, ahol mi egy utat sem látunk, Istennek száz lehetősége is van a megsegítésünkre – s a segítség meg is érkezik, mihelyt a próba elérte célját.

2 *Milyen reménységgel fogadjuk a próbákat, szenvedéseket az életünkben?*

Rm 5,3–6 • „Örülünk a külső és belső megpróbáltatásoknak is, amelyeket ki kell állnunk. Tudjuk, hogy ezek türelmes kitartást* fejlesztenek ki bennünk. A türelmesség eredmé-

* Szó szerint: a teher alatt maradást.

nye a kipróbált jellem, abból pedig reménység származik. Ez a reménység pedig soha nem fog csalódást okozni. Hiszen Isten szeretete betöltötte a szívünket a Szentlélek által, aki Isten ajándéka számunkra.”*

Rm 8,28 • „Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden együtt munkálkodik a jóra, mint akik az Ő végzése szerint hivatalosak.”**

1Pt 5,10 • „A minden kegyelemnek Istene pedig, aki az Ő örök dicsőségére hívott el minket a Krisztus Jézusban, titeket, akik rövid ideig szenvedtetek, Ő maga tegyen tökéletessé, erőssé, szilárddá és állhatatossá.”

Pál így ír a Római levélben: *„Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által, aki által van a menetelünk is hitben ahhoz a kegyelemhez, amelyben állunk; és dicsekedünk az Isten dicsőségének reménységében.”*

(Rm 5,1–2) A megigazulás, az Istennel való közösség gyümölcse a háborúságokban való „dicsekvés”. Ismerjük Istent és ígéreteit, már olyan ajándékokat kaptunk Tőle, amelyek valódi örömmel töltenek el minket, s így tudjuk, hogy ki kell tartanunk a háborúságokban. Nem esünk kétségbe, ha valami ér, mert élő reménységünk van arra, *„hogya ha e mi földi sátorházunk elbomol, épületünk van Istentől, nem kézzel csinált, örökévaló házunk a mennyben”* (2Kor 5,1). Az állhatatosság, a reménység alapja és záloga a Szentlélek, akit kaptunk.

Olyan még nem történt, és nem is történhet, hogy ha egy hívő ember Istenre bízta magát, akkor Isten ne győzelemre

* Pontosított fordítás szerint.

** Pontosított fordítás szerint.

fordítaná az eseményeket. Lehet, hogy földi szemmel az nem győzelem, de a menny szemében igen, és meg is termi a gyümölcsseit. Isten dicsőségének reménységét nem veszítjük el a próbatételek között sem, mert a hit gyakorlásának eredményeképpen a jellemünk formálódik,* változik, és ez azt a reménységet növeli bennünk, hogy Isten meg tud tartani és fel tud készíteni az örök életre. Meg tud tisztítani az Istenbe vetett hit által, s ha Őreá támaszkodunk, át is formál.

Minden próba annak a tervnek a része, amely által Isten üdvözít majd engem, ha nem fordulok szembe Vele. Pál azt írja, hogy a megigazult hívő szívét betölti az Isten szeretete. Tudom, hogy Ő szeret, bármi is történjen, és én is szeretem Őt – ez a Lélek ajándéka.

Az Isten iránti szeretet olyan mozgatórugója a hitéletünknek, olyan energiát ad az Isten iránti engedelmséghez, amely minden nehézségen át tudja segíteni az embert – s ez legyen szolgálatunk indítóoka is. Nehéz-e engednünk annak, akit teljes szívünkben szeretünk? A szeretet gyökere a Szentlélek szívünkben végzett munkája. A legnagyobb ajándék, amelyet az igazzá nyilvánítás eredményeként kaphattunk, az, hogy a Lélek kitöltetett a szívünkbe. Ez a kifejezés a görögben befejezett múlt időben van, ami azt jelenti, hogy készen van, befejezett tény: Isten a maga részéről elküldte a Szentlelket. A Lélek nem erőszakolja ránk a jelenlétét, de visszavonás nélkül, bőséggel áll az ember rendelkezésére, hogy segítsen rajta. Azért nem érvényesül a Lélek munkája, mert az emberek nem értékelik, nem támaszkodnak rá. Ha mi igényeljük Őt, akkor e pillanattól kezdve bármikor Isten Lelkének az ereje társulhat az életünkhöz. Krisztus legelső közbenjárói munkája az volt, hogy a megígért Szentlelket kitöltötte. A Szentlélek isteni hatalommal rendelkezik, s ezután nem a magunk erejére vagyunk kárhozthatva.

* A Bibliában a dicsőség a jellemet jelenti elsősorban, vö. 2Móz 33,22 és 34,5–7.

3 *Hogyan formálja jellemünket a megpróbáltatás?*

Zak 13,9 • „És beviszem a harmadrészt a tűzbe, és megtisztítom őket, amint tisztítják az ezüstöt, és megpróbálom őket, amint próbálják az aranyat; ő segítségül hívja az én nevemet, és én felelni fogok neki, ezt mondom: Népem ő! Ő pedig ezt mondja: Az Úr az én Istenem!”

Préd 7,3–4 • „Jobb a szomorúság a nevetésnél, mert az orca szomorúsága által jobbá lesz a szív. A bölcseknek elméje a siralmas házban van, a bolondoknak pedig elméje a vigaság házában.”

Zsid 12,5–11 • „És elfeledkeztetek-e az intésről, amely nektek mint fiaknak szól: Fiam, ne vesd meg az Úrnak fenyítését, se meg ne lankadj, ha Ő dorgál téged; mert akit szeret az Úr, megdorgálja, megostoroz pedig mindenkit, akit fiává fogad. Ha a fenyítést elszenveditek, akkor veletek úgy bánik az Isten, mint fiaival; mert melyik fiú az, akit meg nem fenyít az apa? Ha pedig fenyítés nélkül valók vagytok, amelyben mindenki részesül, korcsok vagytok, és nem fiak. Aztán a mi testi apáink fenyítették minket, és becsültük őket, avagy nem sokkal inkább engedelmessédkünk-e a lelkek Atyjának, és élünk! Mert ám azok kevés ideig, tetszésük szerint fenyítették, Ő pedig javunkra, hogy szentségében részesüljünk. Bármely fenyítés ugyan jelenleg nem látszik örvendetesnek, hanem keservesnek, ámde utóbb az igazság békességes gyümölcisével fizet azoknak, akik általa gyakoroltatnak.”

.....
.....
Bennünket sokszor jobban leköt az áldás, az ajándék, mint az,

aki adja. Pedig Isten gyermekei vagyunk, s Atyánkat nem azért kell szeretnünk, mert gazdag, és nem addig kell szeretnünk, amíg ad. Ez pusztán önzés lenne részünkről.

„Miért jönnek a hívő életében üldözések, megpróbáltatások, nyomorúságok, betegségek, fájdalmak, szomorúságok és problémák? Ezek Isten haragjának vagy nemtetszésének jelei? Véletlenül történnek? Hogyan reagáljunk rájuk?... Az ilyen dolgok részét képezik Isten nevelő folyamatának gyermekei életében. Noha ezek nem Istentől jönnek, Ő engedi meg azokat, azután az Ő dicsőségére, a mi javunkra és mások áldására fordítja. Semmi sem történik a keresztyén emberrel véletlenül. A tragédiák áldások álruhában, és Isten felhasználja a csalódásokat. Munkába fogja az élet ellenséges körülményeit, hogy átforgalmazzon minket Krisztus képére...

Amikor azokat a szavakat olvassuk, hogy *dorgálás* vagy *megostorozás*, hajlamosak vagyunk verésre gondolni. De itt a szó a gyermek fenyítését vagy nevelését jelenti. Magában foglal tanítást, fegyelmezést, helyreigazítást és figyelmeztetést. Mind arra van szánva, hogy fejlessze a keresztyén erényeket, és kiűzze a rosszat. Ezen az ígehelyen a megostorozás nem a bűn miatti büntetést, hanem az üldöztetés általi nevelést jelenti. A Példabeszédekben lévő ígehely határozottan azt állítja, hogy Isten fenyítése szeretetének bizonyítéka, és egyetlen fia sem kerül el a megostorozást... Amikor tehát megpróbáltatások érnek bennünket, értsük meg, hogy Isten úgy bánik velünk, mint fiaival. Bármilyen normál apa-fiú viszonyban az apa azért fenyíti a fiát, mert szereti, és a legjobbat akarja neki. Isten túlságosan szeret bennünket ahhoz, hogy hagyjon magunktól fejlődni... A legtöbben fenyítést kaptunk földi apánktól. Ezt nem gyűlölete jelének tartottuk. Megértettük, hogy a javunkra tette, és becsültük őt... Isten fenyítése mindig tökéletes. Szeretete végtelen, és bölcsessége csalhatatlan. Fenyítése sohasem szeszély eredménye, hanem mindig a hasznunkra van. Célja az, hogy szentségében részesüljünk. Istenfélelem nem

alakul ki Isten iskolája nélkül.” (William MacDonald: *Újszövetségi kommentár*)

„Félek, hogy mindaz a kegyelem, amelyet kényelmes és könnyű időszakaimból, valamint boldog óráimból merítettem, alig ér egy fillért. De az a jó, amelyet szomorúságaimból, fájdalmaimból és keserőségeimből nyertem, egyszerűen felmérhetetlen. Nem tartozom-e köszönettel a kalapácsnak és az üllőnek, a tűznek és a reszelőnek? Házam berendezésének legjobb darabja a szenvedés.” (C. H. Spurgeon: *Válogatott szemelvények naptára*)

Sok esetben a nevelésünk érdekében engedi meg az Úr a rosszat az életünkben. Egy nagyon fontos igazságot mond ki a Szentírás: „*A kékek és a sebek távoztatják el a gonoszt, és a belső részekig ható csapások.*” (Péld 20,30) Péter apostol ezt a gondolatot így fejezi ki: „*Mint hogy azért Krisztus testileg szenvedett, fegyverkezzetek fel ti is azzal a gondolattal, hogy aki testileg szenved, megszűnik a büntől.*” (1Pt 4,1)

A nyomorúságnak külsőleg is fékező ereje van, azokat a bűnöket nem követjük el, amelyeket a jólétben, a gondtalanságban talán elkövetnénk. Emlékezzünk Dávid király példájára: amikor üldözést szenvedett, amikor nyomorúságban volt, erősen kapaszkodott Istenbe. Amikor a kényelmet kereste, világi szemmel nézve sikerei csúcsán állt, vigyázatlansága miatt kísértésbe, majd a lehető legsúlyosabb bűnökbe esett: paráznaságba és gyilkosságba. A külső körülmények fékező ereje nyilván nem elegendő önmagában. Az, hogy kevesebb a lehetőség a bűnre, kevés: itt a Szentírás a belső megváltozásról beszél. Isten ezt mondja: „*Aki győz, oszloppá teszem azt az én Istenem templomában.*” (Jel 3,12) Hogyan készítenek egy kőoszlopot? A nagy sziklát kivesszük a helyéből, azután durván körbedarabolják. Később vésővel verik le róla a felesleget, és csak a végén jöhet a finomabb munka, a kisebb egyenetlenségek eltüntetése, végül a polírozás és az oszlop beállítása az épületbe. Egyre finomabb eszközöket használ az oszlop ké-

szítóje, de egyik munkafázist sem kerülheti el. Isten is ehhez hasonlóan dolgozik a jellemünkön: meg kell engednie a kékeket, a sebeket, a belső részekig ható csapásokat, hogy Őfelé forduljunk, és törekedjünk a jellemünk megtisztítására. Isten nem gyönyörködik a nyomorúságban és a szenvedésben: mindig csak annyit enged meg, amennyi szükséges – amit viszont megenged, az biztosan szükséges.

S csak a megpróbáltatás az, ami igazán együtt érző és szerető szívű emberré tud tenni bennünket – ha Istenhez fordulunk. Ha Isten meg tud vigasztalni bennünket, ha hallgatunk az Ő beszédére, s ha a nyomorúságokat az életünkben nem elkeseredetten, Isten verésének és rosszállásának jeleként fogjuk fel, akkor Ő meg tud erősíteni bennünket. Végül meg is fog szabadítani. Ha a siralom völgyén mi is keresztülmegyünk, akkor leszünk képesek arra, hogy más embereket erősítsünk, vigasztaljunk és felemeljünk.

Pál apostolnak igazán nem volt nyugalmas az élete, sok szenvedésen és megpróbáltatáson ment keresztül, amit a megtérésekor Krisztus meg is jelentett neki. Igazán kijutott neki minden nyomorúságból, ennek ellenére így ír erről és a hívők szerepéről: *„Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, az irgalmasság atyja és minden vigasztalásnak Istene, aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk bármely nyomorúságba esteket azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket.”* (2Kor 1,3–4)

„Isten olyan úton vezeti gyermekeit, amelyet nem ismernek, de Ő nem felejt és nem taszítja el azokat, akik Benne bíznak. Engedte, hogy szenvedés sújtsa Jóbot, de nem hagyta el őt... Isten megenged próbákat népe életében, hogy hűségük és engedelmisségük által ők maguk is gazdagodjanak lelkileg, és példájukból mások is erőt merítsenek. »Mert én tudom az én gondolataimat, amelyeket felőletek gondolok, azt mondja az Úr, békességnek és nem háborúságnak gondolata.« (Jer 29,11) Azok a próbák, amelyek a legjobban próbára teszik a hitűnket, és azt a látszatot kel-

tik, hogy Isten elhagyott bennünket, azok visznek közelebb Krisztushoz, hogy minden terhünket az Ő lábához tegyük le, és megismerjük azt a békét, amelyet Ő ad cserébe.” (Ellen G. White: Pátriárkák és próféták, 97.o.)

4 Milyen hatással van a hitünkre a próba és a szenvedés?

1Pt 1,5–9 • „Akiket Isten hatalmas őríz hit által az üdvösségre, amely készen van, hogy az utolsó időben nyilvánvalóvá legyen. Amelyben örvendeztek, noha most kissé, ha meg kell lenni, szomorkodtok különféle kísértések között, hogy a ti kipróbált hitetek, ami sokkal becsesebb a veszendő, de tűz által kipróbált aragnál, dicsőre, tisztességre és dicsőségre méltónak találtsaon a Jézus Krisztus megjelenésekor; akit, noha nem láttatok, szerettek; akiben, noha most nem látjátok, de hiszték benne, kibeszélhetetlen és dicsőült örömmel örvendeztek: elérvén hitetek célját, a lélek üdvösségét.”

.....

Az eddig elmondottakon túl a háborúság azt munkálja a hívő ember életében, hogy gyakorolja hitét. A hit csak gyakorlás által növekszik, gyakorolni pedig csak a nyomorúságokban lehet. A próbáknak fontos szerepük van abban, hogy felmérhesük hitbéli állapotunkat. Vajon a nyomorúságban Istent keressem? Elfogadtam az Úr kezéből azt, amit rám mért? Vagy inkább elcsüggedtem és zúgolódtam? Példabeszédek 24,10 ezt mondja: „Ha lágyan viseltd magadat a nyomorúság idején: szűk a te erőd.” A nyugalomban talán azt gondoljuk, hogy erősek

vagyunk: a válságokban láthatjuk meg önmagunkat igazán. Tudjuk, mi felé halad a világ: az egyre mélyülő válság és egyre fokozódó nyomorúság felé. Jeremiás próféta által ezt kérdezi az Úr: *„Hogyha gyalogokkal futsz, és elfárasztanak téged: mi módon versenyezhetnél a lovakkal? És ha csak békességes földön vagy bátorságban: ugyan mit cselekednél a Jordán hullámai között?”* (Jer 12,5)

Sokszor arra gondolunk, hogy gyenge a hitünk, és talán így is van, de ahogyan már volt szó róla, a hit csakis gyakorlással növekszik. A jólétben, a problémamentes időben nem növekedhet a hitünk, hiszen ha a saját erőnk elégnék látszik mindenhez, akkor nincs szükség a hitre. A hit elsődleges jelentése bizalom: ha az Úr keresztülvisz a tűzön és a vízen, de megment minden kilátástalannak tűnő helyzetből, erősödik a bizalmunk az Ő szeretetében és gondviselésében. Ez a hit növekedésének az útja. Nem csupán az igazságokban való elméleti hitre van szükség, hanem a megélt, a megtapasztalt hitre is, hogy ne legyünk „féloldalas” keresztények, akiket az első szelöcske felborít.

Az igaz ember hitből él, ahogyan az Írás mondja, s ha a próbákban az Urat keressük, bízunk az ígéreteiben, és lelkünkben készek vagyunk zúgolódás nélkül tűrni, amíg a szabadítás megérkezik, akkor erősödik a hitünk.

Ha zúgolódunk, azzal eláruljuk a hitetlenségünket, és ha kétségbeesünk, láthatjuk, hogy nem bízunk Isten gondviselésében. Pedig Ő soha nem hagy magunkra bennünket. *„Hát elfeledkezhetik-e az anya gyermekéről, hogy ne könyörüljön méhe fián? És ha elfeledkeznének is ezek: én terölad el nem feledkezem.”* (Ésa 49,15)

Ha szeretnénk közelebb kerülni Istenhez, akkor úgy kell fogadnunk a megpróbáltatásokat, mint alkalmakat erre. Furcsának tűnhet a gondolat, hogy örülnünk kellene a megpróbáltatásnak, a Biblia mégis erre biztat. Nem önmagáért a megpróbáltatásért, mert ugyan ki örül annak, ha bántják, ha fájdal-

mai vannak, ha megalázzák – hanem azért, amire ezt Isten fel tudja használni. Örülni előre annak, amit majd eredményez, ha a megpróbáltatásokban megállunk. *„Nemcsak pedig, hanem dicsekedünk a háborúságokban is, tudván, hogy a háborúság békességes tűrést nemz, a békességes tűrés pedig próbatételt, a próbatétel pedig reménységet, a reménység pedig nem szégyenít meg; mert az Istennek szerelme kitöltetett a mi szívünkbe a Szent Lélek által, aki adatott nekünk.”* (Rm 5,3–5) Jakab apostol pedig így fogalmazott: *„Teljes örömmel tartásotok, atyámfiaim, amikor különféle kísértésekbe estek, tudván, hogy a ti hitetek megpróbáltatása kitartást szerez. A kitartásban pedig tökéletes cselekedet legyen, hogy tökéletesek és épek legyetek, minden fogyatkozás nélkül.”* (Jak 1,2–4) Bízunk kell Isten kijelentésében, hogy azoknak az életében, akik Őt szeretik, minden együtt munkálkodik a jóra. Ezért lehet örömmel tartani a próbát, a nyomorúságot. Ma még ugyan nem örvendek a szenvedésnek, de tudom, hogy általa közelebb kerülhetek Istenhez.

Ahogy már említettük, egy háború kellős közepén élünk. Sátán mindenáron be akarja bizonyítani, hogy nem a szeretet, hanem az önzés törvénye az igazi. A bukott angyalok minden egyes ember ellen küzdenek, hogy bűnbe vigyék. Minden jó kezdeményezésnél ott vannak, hogy megghiúsítsák. Becsapják az embereket, kényszeríteni próbálják a rosszra. Sátán körmönfont ravaszkodással el akarja csábítani a hívőket Isten iránti hűségüktől. Soha nem adja fel, soha nem hagy nyugtot senkinek. Illetve nem egészen így van: azokat, akik a hatalmában vannak, nem nagyon bántja. Tehát ha nincs harc az életünkben, ha az ördög békén hagy, akkor vagyunk igazán nagy bajban. A szenvedés, a megpróbáltatás ebben a világban a kisebb baj. A nagyobb probléma az, ha nincs küzdelem az életünkben.

„Amikor Jézust felkeltették a viharban, tökéletesen nyugodt volt. Szavaiban, tekintetében nyoma sem volt a félelemnek, mivel szívében nem lakozott félelem. Ám nem a mindenható erő

birtokában pihent. Nem mint az »ég, föld s tenger Ura« nyugodt csendben. Ezt a hatalmat letette, és így szólta: »Én semmit sem cselekedhetem magamtól.« (Jn 5,30) Az Atya hatalmában bízott. Jézus hitben pihent – hitt Isten szeretetében, gondviselésében –, a vihart lecsendesítő szó hatalma pedig Isten hatalma volt. Ahogyan Jézus hittelt pihent Atyja gondviselésében, úgy kell nekünk megpihennünk Megváltónk gondoskodásában. Ha a tanítványok bíztak volna Benne, békében maradtak volna. A veszedelemben tanúsított félelmük megmutatta hitetlenségüket. Abbeli erőfeszítésükben, hogy megmeneküljenek, megfélemedtek Jézusról, s csak akkor fordultak hozzá, aki segíthet rajtuk, amikor magukban már nem bízhattak. Milyen gyakran szerzünk a tanítványokéhoz hasonló tapasztalatot! Amikor a kísértés vihara eljön, rettenetes villámok cikáznak, a hullámok átcsapnak rajtunk, mi egyedül küszködünk a viharral, mert elfelejtjük, hogy Valaki segíthet. Saját erőnkben bízunk, míg reményünk porba hull, s már-már elveszünk. Akkor eszünkbe jut Jézus, s ha Őt hívjuk, hogy mentsen meg, nem kiáltunk hiába. Bár szomorúan megrója hitetlenségünket és önbizalmunkat, sohasem tagadja meg a szükséges segítséget. Legyünk szárazföldön vagy vízen, ha Megváltónk a szívünkben él, nem kell félnünk. Élő hitünk az Üdvözítőben lecsendesíti az élet tengerét, s Ő olyan módon szabadít meg a vészből, ahogyan azt a legjobbnak ítéli.”

„Erényeinket és hitünket a szenvedések próbálják meg. Nyomorúságunk idején érezzük át legmélyebben Krisztus igazi értékét. Lesz alkalmatok, hogy azt mondhassátok: »Noha megöl engem, mégis bízom benne.« (Jób 13,15 – a King James-féle Biblia-fordítás szerint) Olyan jó arra gondolni, hogy lehetőségeket kapunk hitünk megvallására a veszély, a bánat, a betegség, a fájdalom és a halál idején!... Minden azon múlik, hogyan fogadjuk az Úr rendeléseit. Lelkünk állapota határozza meg jövőbeli életünk és jellemünk erkölcsi minőségét. Minden egyes embernek győzelmet kell aratnia és meg kell értenie, hogy nem történhet minden a saját elgondolása szerint. Alaposan meg kell vizsgál-

nunk minden leckét, amit az Krisztus életén és tanításain keresztül adott. Krisztus nem rombol. Bármibe kezd, mindig csak épít.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, „Hallgass, némulj el” c. fejj., 278. o.; *Szemelvények*, I., Gyülekezeti ébredés c. fejj.)

5 *Hogyan lehetünk felkészültek?*

Efész 6,10–18 • „Végezetre, atyámfiai, legyetek erősek az Űrban, és az Ő hatalmas erejében. Öltözzétek föl az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördög minden ravaszágával szemben. Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak. Azért vegyétek föl az Istennek minden fegyverét, hogy ellenállhassatok ama gonosz napon, és mindeneket elvégezvén, megállhassatok. Álljatok hát elő, körülövezvén derekatokat igazlelkűséggel, és felöltözvén az igazság mellvasába, s felsaruzva lábaitokat a békesség evangéliumának készségével. Mindezekhez fölvegyétek a hitnek pajzsát, amellyel ama gonosznak minden tüzes nyilát megolthatjátok; az üdvösség sisakját is fölvegyétek, és a Lélek kardját, amely az Isten beszéde. Minden imádsággal és könyörgéssel imádkozván minden időben a Lélek által, és ugyanezen dologban vigyázva minden állhatatossággal és könyörgéssel minden szentekért.”

2Kor 10,3–6 • „Mert noha testben élünk, de nem test szerint vitézkedünk. Mert a mi vitézkedésünk fegyverei nem testiek, hanem erősek az Istennek, erősségek lerontására, lerontván okoskodásokat és minden magaslatot, amely Isten ismerete ellen emeltetett, és foglyul ejtve minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak, ss készen

állva megbüntetni minden engedetlenséget, mihelyt teljessé lesz a ti engedelmisségetek.”

Pál apostol ezzel kezdi a keresztény fegyverzetről szóló leírását: legyünk erősek az Úrban és az Ő hatalmas (szilárd, ellenálló) erejében, hatalmában – tehát nem a magunkéban! Szükség is van erre, mert nem akárkivel állunk szemben. Nem lehet félig-meddig vívni a harcot, nem lehet egy-két dologban felvenni a küzdelmet, a többiben nem. Ez a harc vagy mindent kiterjed, vagy kudarcra van ítélve. Pál apostol a korabeli római katona és római fegyverzet képét használja hasonlatához. A besorozott katona nem otthonról hozta a felszerelését, hanem a hadseregtől kapta, ami akkoriban teljesen egyedülálló dolog volt. Állj elő, mondja Pál, s ha Krisztus oldalán akarsz állni, megkapod és vedd is fel a felszerelésedet.

Az első felszerelési tárgy az igazlelkűség öve.* Az öv tartott mindent, ez volt a felszerelés központi eleme. Az igazlelkűség azt jelenti, hogy az életünket egészen más irányba fordította Isten. Azt az életet, amely eddig csak rejtőzés és hazugság, öngigazolás, magyarázkodás volt, most már egy más vágányra állítja. Az igazlelkű ember nyílt, egyenes, és nem ámítja sem magát, sem a környezetét. Nagylelkű, igazmondó, őszinte, szereti az igazságot, és követi azt. Ha ez az alapállás nincs meg, nincs, ami tartsa a „keresztény fegyverzet” többi részét.

A következő darab: az igazság mellvasa.** Történelmi filmekben láthattuk a római császárokat fényes mellvértben – a ka-

* A görögben: *aléteia*. Jelentése: igazság, igazmondás, őszinteség, egyenesség, valóság.

* A görögben: *dikaioszüné*. Jelentése: igazságosság, igazságérzet, az igazságosság gyakorlása, bíraskodás.

tonaké nem ilyen volt akkoriban, de még csak nem is az a szegmentált lemezes páncél, amit a birodalmi korszak vége felé használtak. A mellvas láncing volt Pál korában, amely rásimult a viselőjére, felvette a katona alakját. A mellvas védte a szívet, az életet, s a szív a Bibliában az ember teljes belső világa. Ami megvéd, az az igazság, az igaz voltom. Hogyan vehetem ezt fel? A mellvas a páncél, az igazság páncélja. Mi a különbség igazlelkűség és igazság között? Az igazlelkűség beállítottságot jelent; az igazság pedig azt, hogy nincs semmi a rovásomon. Honnan szerezzük be ezt az igazságot? Hogyan igazulhatok meg Isten előtt? Csakis Krisztus által. Valamiben benne vagyok, ami megvéd, az igazságban – a Biblia gyakran használja azt a kifejezést, hogy Krisztusban lenni, nagyjából tízszer annyiszor, mint azt, hogy Krisztus bennünk van.

Kortörténeti érdekesség, de lelki jelentést hordoz az, hogy a felszerelés egységes volt, mindenki egyforma méretű láncinget kapott, de a katonák nem voltak egyformák, ezért ezt az inget méretre kellett „szabni”, amiben a raj (6 fő) segített az újoncnak, nehéz munka volt, különleges szerszámmal kellett végezni. Nekünk is segítenünk kell egymásnak, hogy mindannyian felölthessük Krisztus igazságát.

A következő felszerelési tárgy a saru. A katonai lábbeli más volt, mint amit általában ismerünk. Ez csak a boka fölé ért, és két centiméter vastag bőrtalpa volt, ebből ujjnyi vastag rövid vasszögek álltak ki, hasonló volt a mai stoplis futballcipőkhöz. Szilárdan meg tudott állni, aki ilyet használt. Volt is egy olyan mondás, hogy ahová a római bakancs lép, ott kő kövön nem marad. A katona nem magától megy valahová, hanem küldik. Ahová pedig a rómaiak mentek, onnan nem jöttek vissza, nem hátráltak meg. A Római Birodalom bukásáig nem volt olyan, hogy valahonnan kiűzték volna őket, ahová egyszer bementek. Ehhez hasonlónak kellene lennie a keresztyénségnek: ha a keresztyéneket Jézus valahová elküldi, ott mindennek meg kellene változnia. De a békesség evangéliumát kell hirdetni! A béke

jelenti a bűn és az én feletti győzelem eredményeként megszülető nyugalmat. Ez a szó a kapcsolatra vonatkozik – az Isten és az ember közötti békesség kapcsolatára (Rm 5,1), valamint az emberek, különösen a hívők közösségének összetartására. Isten tehát azt várja a keresztényektől, hogy mindig a békességet munkálják (2Tim 2,22; 1Pt 3,11). A kereszténységünk forog veszélyben, és kitesszük magunkat Sátán kísértéseinek, ha elidegenedünk akár Istentől, akár a többi embertől. Csak azt a békességet tudjuk hirdetni, amelyet mi átéltünk és átélünk: hogy Isten békességet adott, megmentett, és ez a békesség, amely mindennél többet ér számunkra, mindenkié lehet Isten ingyen, szeretetből adott ajándékként. A szeretetet csak szeretet által lehet hirdetni úgy, hogy valóban elérje a szíveket.

A felszerelés következő darabja a hit pajzsa. Csaknem ember nagyságú, íves, négyszögletű pajzsot használtak általában, ami hosszában és keresztben összeragasztott farostokból állt. Nagyon szilárd, rugalmas, ugyanakkor könnyű volt, nagyjából kilenc kilót nyomott. A közepén egy kidudorodás volt. Külsejét bivalybőr fedte, ezért lehetett kioltani vele a tüzes nyilakat, ugyanis a bőrt nem lehet felgyújtani.

A bőr először a bűnesetnél jelenik meg, ebből készített ruhát Isten Ádámnak és Évának, s az első áldozat Krisztusra mutatott előre. Emlékezzünk arra is, hogy a bárány mellett tulkot is áldoztak Istennek az ószövetségi áldozati rendszerben. Tehát milyen hitpajzsral lehet a tüzes nyilakat eloltani? Hiszek Krisztusban, aki meghalt értem, az Ő áldozata által nem a magamé vagyok, és nem teszem azt, amit a természetem szerint akarnék. Krisztus fogja fel a tüzes nyilakat, nekem mögé kell bújnom. „*Mert nap és pajzs az Úr Isten.*” (Zsolt 84,12/a) Ő már győzött, és ez a győzelem az enyém lehet.

A következő az üdvösség sisakja. Az akkoriban használt sisak védte a nyakat, a fület, a pofacsontokat, a száját – elöl volt rajta lyuk, előre és felfelé lehetett benne nézni, nem nagyon lehetett látni, hogy mit csinál a szomszédos katona, vagy éppen

milyen csapásokat szenved el. Az üdvösség bizonyosságának sisakja az, amiben csak előre és csak fölfelé lehet nézni. „*Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel, és emeljétek fel a ti fejetekeket, mert elközelget a ti váltságtok.*” (Lk 21,28)

A következő fegyver a kard. Erre szokták mondani, hogy az egyetlen támadó fegyver, de ez csak részben igaz. A kétélű kard kb. negyven centi hosszú volt mindössze, önállóan nem igazán, csak a pajzsral lehetett használni. A támadó fegyver a dárda volt, minden legionáriusnak három volt belőle, de ezeket Pál nem említi. Támadó fegyverek tehát jóformán nincsenek. A kardod csak akkor ér valamit, ha pajzsod is van. Az Ige hit nélkül hiába van nálad, csak akkor tudod használni szükség esetén, ha a pajzsod is nálad van, és az őv tartja.

Ha védekezni vagy támadni kellett, a pajzsot és a kardot együtt használták. A pajzs közepén levő dudorral bevitték egy ütést az ellenségnek, és jöhetett a rövid kard. Kétélű kard volt, de vágásra nem lehetett használni, csak döfésre volt alkalmas. Előbb a hit, amely megállítja az ellenséget, azután egy jól elhelyezett ige – ez a helyes harcmódor. Emlékezzünk Jézus megkísértésére – hit, majd az ige: „Meg van írva...” Sátánnak nem volt több érve, tehetetlen volt Jézussal szemben.

A kardot, az Igét nem mások ellen kell használni, semmiképpen sem úgy, hogy „jól beledöfünk egy bibliai igét a pogányba (a testvérembe), hadd fájjon neki”. Sátán kísértései ellen kell használni elsősorban, és magam ellen (vö. Zsid 4,12), s mások védelmében ugyancsak Sátán ellen.

S végül, egy harcos sem harcolhat anélkül, hogy kapcsolatban ne lenne a parancsnokkal. Pál apostol azt mondja, hogy ez a kapcsolattartás az imádság, a könyörgés. „*Minden imádsággal és könyörgéssel imádkozván minden időben a Lélek által, vigyáztván minden állhatatossággal és könyörgéssel mindenkiért.*” Ha a parancsnokkal a kapcsolattartás az, hogy szól az ige által, akkor a miénk az, hogy imádkozzunk. Pál apostol azonban hozzáteszi: a Lélek által. Az imádság arra is való, hogy kérdez-

zek: Uram, mi a Te akaratod? Mit tegyek, merre menjek? Mire figyeljek? Az imádság nem arra való, hogy Istent próbáljuk irányítani, ragaszkodva saját elgondolásainkhoz, hanem hogy általa olyanokká váljunk, akik a rendelkezésére állnak. A katonának nem parancsot ad, hanem parancsot teljesít. Hűséges, és bármikor kész a szolgálatra vagy a halálra. A parancsot bármilyen nehézség, s ha kell, az élete árán is teljesíti. Nekünk nem ember a parancsnokunk, hanem Krisztus, aki az életét adta értünk, szeretetből. Ma nincs vértanúság, s még a szolgálatra is érthetetlenül nehezen mozdulunk.

6 *Mi az összefüggés szenvedéseink és Isten dicsősége között?*

1Pt 4,12–13 • „Szeretteim, ne rémüljete meg attól a tűztől, amely próbáltatás végett támadt köztetek, mintha valami rémületes dolog történne veletek; sőt, amennyiben részetek van a Krisztus szenvedéseiben, örüljete, hogy az Ő dicsőségének megjelenésekor is vigadozva örvendezhettek.”

1Pt 2,19–21 • „Mert az kedves dolog, ha valaki Istenről való meggyőződéséért tűr keserűségeket, méltatlanul szenvedve. Mert micsoda dicsőség az, ha vétkezve és arcul veretve túrtök? De ha jót cselekedve és mégis szenvedve túrtök, ez kedves dolog Istennél. Mert arra hívatatok el; hiszen Krisztus is szenvedett értetek, nektek példát hagyva, hogy az Ő nyomdokait kövessétek.”

Jak 1,1–2 • „Jakab, Istennek és az Úr Jézus Krisztusnak szolgálója, az elszórtan levő tizenkét nemzetségnek, üdvözlétemet küldöm. Teljes örömmel tartásatok, atyámfiai, mikor különféle kísértésekbe estek...”

A Jézus és Sátán között zajló nagy háború kellős közepén élünk, és a próbák lehetőséget adnak arra, hogy Isten nevét megdicsőítsük a hitünkkel és kitartásunkkal. Emlékezzünk arra, mit üzent Isten Áronnak: „*Akik hozzám közel vannak, azokban kell megszenteltetnem, és az egész nép előtt megdicsőítetnem.*” (3Móz 10,3/b)

Sátán az önzetlenségnek és a szeretetnek a létét is tagadja. Isten igazolni akarja a mi magatartásunkkal az egész világegyetem előtt, hogy van önzetlenség, van igaz szeretet – de csak akkor lehetséges ez, ha van hitünk, ha bízunk az Úrban.

Nagyon jó lenne, ha a mi életünkben is megszűnne az énközpontú kereszténység. Nem csak az én életem, az én kereszténységem, az én üdvösségem a fontos! Sokszor e gondolatok körül forgunk. Jó lenne belátnunk, hogy a legfontosabb az, ha Isten neve megdicsőíttetik. A Miatyánk első kérése is az, hogy Isten neve megszenteltessen a Földön, ez pedig csak úgy lehetséges, ha mi, hívők úgy viselkedünk, olyan jellemről teszünk tanúbizonyságot, ami az Ő nevét megdicsőíti. Isten miáltalunk is építeni akarja országát. Jézus Krisztus jó vitézeivé kell válnunk, és bizony egy katonának kijut a szenvedésből a győzelemig. Nélkülözések, nehézségek juthatnak nekünk is osztályrészül, de Isten dicsőségessé teszi nevét a Földön. Krisztus már győzött Sátán felett, győzött a bűn felett, és mi is győzhetünk Krisztus által.

Péter apostol nagyon fontos dolgot mond ki a szenvedésről: „...*mert arra hívattatok el.*” Elhívásunk része a szenvedés. Ez talán rossz hírnek tűnik az ember számára, mert hiszen mi menekülni szeretnénk a szenvedéstől, s az a titkos remény él a szívünkben, hogy előbb-utóbb azért helyreállnak a dolgok

az életünk minden területén. Az apostol felhívja a figyelmünket arra, hogy ha Krisztusnak szenvednie kellett, szenvednünk kell nekünk is. Mert bizony Krisztus élete sem olyan volt, amit a sikerközpontú szemlélet elvárhatna. Az Ő élete is csupa szenvedés volt. Szükségszerű is ez, mert ebben a világban, ha bármi jót szeretne tenni valaki, okvetlenül szenvednie kell. Ezt a világot a bűn uralja, és minden jó kezdeményezés harcot és szenvedést eredményez. Minél nagyobb a jó, annál nagyobb. A megváltás pedig Jézusnak olyan szenvedésébe került, amit fel sem bírunk fogni.

Bármilyen legyen is a helyzetünk, éppúgy betölthetjük Isten akaratát, mint József.

„József nem panaszkodott a sorsa miatt, sem nem kérdezte, miért engedte meg az Úr, hogy az igazságosságaért szenvedjen. Nem engedte meg, hogy a csüggedés egy fellege is szívére telepedjen. Hitt Istenben, és türelmesen várt a szabadításra. Elhatározta, hogy ennek a szenvedésnek egy lehetőségnek kell lennie Isten dicsőítésére és embertársai javára. Nem csökkent igyekezete jelleme tökéletesítésében. Miközben mások szenvedésének enyhítésére törekedett, elfeledte saját szenvedését, és a foglyok látták, hogy az Úr Józseffel volt. Amint kiállta a tűzpróbát, az Úr kihozta a sötét cellából, és magas tisztségre emelte. Akik Istent tisztelik, azokat Ő is megtiszteli. Ha József habozott volna és elbukik az első próbában, nem lett volna elég ereje a második próbához. Fontos, hogy ne tegyünk rossz lépést egy irányba sem.” (Ellen G. White: *Peter's Counsel to Parents*, 17. o.)

Az e heti adomány a szociális osztályt támogatja.

VIGASZTALÁS

Hogyan bátoríthatjuk a megpróbáltatásban levőket?

II *Miért kell figyelmet fordítanunk egymás vigasztalására?*

1Kor 12,26–27 • „Akár szenved egy tag, vele együtt szenvednek a tagok mind; akár tisztességgel illetetik egy tag, vele együtt örülnek a tagok mind. Ti pedig a Krisztus teste vagytok, és tagjai rész szerint.”

Jn 13,34 • „Új parancsolatot adok nektek, hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.”

Gal 6,2 • „Egymás terhére hordozzátok, és úgy töltsétek be a Krisztus törvényét.”

.....
.....

A testvéri szeretet természetes megnyilvánulása az, hogy érdeklődünk egymás iránt, szívből viseljük mások sorsát, és készen állunk arra, hogy olyan segítséget nyújtsunk, amilyenre az adott helyzetben szükség van: vigasztalást, erősítést, vagy ha anyagi segítség kell, akkor lehetőségeink szerint azt is.

„Nem kell azonban elmennünk Názáretbe, Kapernaumba vagy Bethániába csak azért, hogy Jézus nyomdokaiban járhasunk. Megtalálhatjuk Jézus lábnyomait minden betegágy mellett, a szegénység viskóiban, a zsúfolt nagyvárosok sikátoraiban, és minden helyen, ahol az emberek szíve vigasztalás után vágyakozik. Valahányszor úgy cselekszünk, ahogy Jézus cselekedett, amikor itt élt a Földön, mindannyiszor az Ő nyomdokaiban járunk.”

„Ahhoz, hogy betöltsük a törvényt, teljesítenünk kell az arany-szabályt: úgy cselekedjünk másokkal, ahogy szeretnénk, ha mások is cselekednének velünk. Befolyásunknak Isten Szentlelke által kell megszentelődnie, hogy az emberiség áldására válhasson... Csak egy nap a miénk, és ezalatt Istenért kell élnünk, Krisztus igazságosságába vetett hit által szépítve meg jellemünket. Ezen a napon ünnepélyes szolgálattal minden célunkat és tervünket Krisztus kezébe kell helyeznünk, hogy Ő irányítsa azokat... Késznek kell lennünk rokonszenvvel és szeretettel telt szívből jövő, kedves szavakat szólani. Türelmet kell tanúsítanunk, kinyilatkoztatva ezzel a világ számára, hogy mit jelent az Ige gyakorlati cselekvőjének lenni...”

„Amit adunk, azt kapjuk vissza. Amit adunk, a szükség idején gyakran megnégyszereződve tér vissza. Ezenkívül a jó cselekedeteket már ebben az életben is megfizeti az Úr, szeretetének nagyobb mértékű kiárasztása által, amely a menny minden dicsőségének és kincsének összegzése.” (Ellen G. White: Jézus élete, 70. o.; *The Signs of the Times*, 1892. július 11.; *Welfare Ministry* [Jóléti szolgálat], 312. o.)

2 Mi a feltétele, hogy könnyíteni tudjunk mások terhein?

Ésa 50,4 • „Az Úr Isten bölcs nyelvet adott énnekem, hogy tudjam erősíteni a megfáradtat beszéddel, fölserkenti minden reggel, fölserkenti fülemet, hogy hallgassak, miként a tanítványok.”

2Kor 1,3–5 • „Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, az irgalmasságnak atyja és minden vigasztalásnak Istene, aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk bármely nyomorúságba esetteket azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket. Mert amint bőséggel kijutott nekünk a Krisztus szenvedéseiből, úgy bőséges a mi vigasztalásunk is Krisztus által.”

„És mindnyájan Istentől tanítottak lesznek.» (Jn 6,45) Isten gyújt fényt az emberi szívekben. Megjegyzitek-e, szolgáló testvéreim, mennyire létfontosságú az, hogy felismerjétek: erőnk forrása Isten és a Vigasztaló Szentlélek? Hogy Isten olyan keveset tud tenni értünk, annak legfőbb oka az, hogy elfelejtjük: élő és ható erőnk csak a Szentlélekkel való együttműködésünkéből származhat.”

„Krisztus a hatalmas központ, minden erő forrása. Tanítványai Tőle kapják, amire szükségük van. A legértelmesebb, lelki gondolkodású ember is csak annyit használhat fel, amennyit kap. Magától nem töltheti be a lelki szükségleteket. Csak azt oszthatjuk szét, amit Krisztustól kapunk, s csak aszerint kaphatunk, ahogyan másoknak adunk. Ha szüntelen adunk, szüntelen kapunk is, és minél többet adunk, annál többet kapunk. Így állandóan hihetünk, bízhatunk, kaphatunk és adhatunk.” (Ellen G. White: „A Szentlélek eljő reátok”, 178. o.; Jézus élete, 39. o.)

3 Hogyan segíthetünk a nehézségben lévőknek?

Rm 15,4 • „Mert amelyek régen megírtak, a mi tanulságunkra írtak meg: hogy békességes tűrés által és az írók vigasztalása által reménységünk legyen.”

1Thess 4,18 • „Azért vigasztaljátok egymást e beszédekkel.”
Kor 14,3 • „Aki pedig prófétál, embereknek beszél épülésre,
intésre és vigasztalásra.”

Mt 10,42 • „És aki inni ad egynek e kicsinyek közül, csak egy
pohár hideg vizet tanítvány nevében, bizony mondom
nektek, el nem vesztheti jutalmát.”

Mt 25,35–40 • „Mert éheztem, és ennem adtatok; szomjú-
hoztam, és innom adtatok; jövevény voltam, és befogadta-
tok engem; mezítelen voltam, és felruháztatok; beteg vol-
tam, és meglátogattatok; fogoly voltam, és eljöttetek hoz-
zám. Akkor felelnek majd neki az igazak, mondván:
»Uram, mikor láttuk, hogy éheztél, és tápláltunk volna,
vagy szomjúhoztál, és innod adtunk volna? És mikor lát-
tuk, hogy jövevény voltál, és befogadtunk volna, vagy mezí-
telen voltál, és felruháztunk volna? Mikor láttuk, hogy
beteg vagy fogoly voltál, és hozzád mentünk volna?« És
felelvén a király, azt mondja majd nekik: »Bizony mon-
dom nektek, amennyiben megcselekedtétek eggyel az én
legkisebb atyámfiai közül, énvelem cselekedtétek meg.«”

Jak 2,15–16 • „Ha pedig az atyafiak, férfiak vagy nők, mezí-
telenek, és szűkölködnek mindennapi eledel nélkül, és azt
mondja nekik valaki tiközületek: »Menjetek el békesség-
gel, melegedjete meg és lakjatok jól«, de nem adjátok
meg nekik, amikre szüksége van a testnek, mi annak a
haszna?”

.....
.....
Jelenések könyve ismeretében talán azt váránk, hogy Krisz-
tus a hármasszoros üzenet elfogadását és megélését kéri szá-
mon az emberektől, vagy a Tízparancsolat megszegését. De Ő
ezt mondja: „Éheztem, és nem adtatok ennem; szomjúhoztam, és

nem adtatok innom; jövevény voltam, és nem fogadtatok be engem; mezítelen voltam, és nem ruháztatok fel engem; beteg és fogoly voltam, és nem látogattatok meg engem.” Általában úgy értelmezzük ezt az igeszakaszt, hogy itt Jézus mindössze az irgalmasság testi cselekedeteiről szól. Részben helyénvaló ez az értelmezés is. De ahogyan a Tízparancsolat betöltése sokkal több, mint a betű szerinti megtartása, ennek a felhívásnak is rendkívül fontos a lelki értelmezése. Ne felejtjük el, itt egy példázattal állunk szemben, és mint jelképeket is tudjuk azonosítani Jézus szavait. Lesznek, akiket már a testi cselekedetek hiánya is megítél, mint ahogy másokat a Tízparancsolat „Ne ölj!” vagy „Ne lopj!” parancsolatának durva, nyilvánvaló áthágása. Ezek az emberek nem értenék meg a lelki többletet, a lelki lényeket, de nincs is rá szükség, mivel már ezen a szinten nyilvánvalók lesznek a törvényszegéseik. Láttuk a korábbi példázatokban, hogy a balgák nem váltják tettekre a hitüket, nem végzik a Krisztus által rájuk bízott munkát. Mit jelent tehát lelki értelemben, amit Jézus mondott? Éheztem az igazságot, de nem hirdettétek az Igét, a mennyből alászállott élő kenyeret. Szomjúhoztam az igazságot, de nem vezettetek az élő vizek forrásához, Krisztushoz. Jövevény voltam, Isten országát kerestem, de ti a keményszívűségetekkel vagy a viselkedéseitekkel elriasztottatok, nem fogadtatok be engem. Mezítelen voltam, kerestem a jellem tisztaságát, az igaz életet, de ti nem segítettetek, nem mutattatok utat nekem. A bűn foglya voltam, de nem kerestetek, nem látogattatok meg, és nem mutattatok meg a kiutat.

Ha így teszünk, nem azzal foglalkozunk, ami Jézusnak a legfontosabb volt: megkeresni és megtartani, aki elveszett. Ha ezt a legkisebbel nem tesszük meg, amikor megtehetnénk, nem szolgálunk Krisztusnak, és ezzel megtagadtuk Őt. Nem arról van szó, hogy nem kell szó szerint is érteni Jézus felhívását – azt is meg kell tenni, és emezt sem elhagyni.

„Az egyházi szolgálat nem csak prédikálásból áll. Azok is szol-

gálnak, akik megkönnyítik a betegek és szenvedők helyzetét; akik segítséget nyújtanak a szükségben levőknek; akik a vigasztalás szavait mondják az elcsüggedteknek és a kishitűeknek. Közel és távol egyaránt vannak olyan lelkek, akikre nyomasztólag hat a bűntudatuk. Nem a nehézség, a robotmunka vagy a szegénység az, ami lealjasítja az embert, hanem a vétek és a bűnös cselekedet. Ez tesz bennünket nyugtalanná és elégedetlenné. Krisztusnak olyan szolgálókra van szüksége, akik megpróbálnak segíteni a bűntől megbetegedett embereken.”

„Amiképpen fizikai életünket az élelem tartja fenn, azonképpen lelki életünket Isten Igéje élteti. Minden léleknek Isten Igéjéből kell életet merítenie saját maga számára. Ahogyan magunknak kell táplálkoznunk testi erőnk fenntartása érdekében, úgy kell magunkhoz venni az Igét is. Ne pusztán másvalaki értelmének a közvetítésével jussunk hozzá. Gondosan tanulmányozzuk a Bibliát, kérjük Istentől a Szentlélek segítségét, hogy megérthessük Igéjét. Vegyünk egy igeverset, és összpontosítsunk a feladatra, hogy megbizonyosodjunk a gondolatról, amelyet Isten abba az igébe helyezett számunkra. Addig időzzünk a gondolatnál, míg a sajátunkká válik, s megismerjük, »mit szól az Úr«. Ígéreteiben és figyelmeztetéseiben Jézus engem tart szem előtt. Isten úgy szeretete a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy ha hiszek Őbenne, el ne vesszek, hanem örök életem legyen. Az Isten Igéjében feljegyzett tapasztalatok az enyéme. Enyém az ima és az ígéret, a parancs és a figyelmeztetés. »Krisztussal együtt megfeszítettem. Élelem pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus, amely életet pedig most testben élelem, az Isten Fiában való hitben élelem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.« (Gal 2,20) Amint a hit magába fogadja az igazság alapelveit, azok a személyiség részévé és éltető erővé válnak. A lélek által befogadott isteni Ige formálja a gondolatokat, megindítja a jellem fejlődését. Ha hitszeműnket szilárdan Jézusra szegezzük, megerősödünk. Isten a legdrágább kijelentésekkel ajándékozza meg éhező, szomjazó népét. Krisztust személyes Megváltónknak ismerjük meg. Amikor Igéjé-

vel táplálkozunk, rájövünk, hogy az lélek és élet. Az Ige lerombolja a természetes, földi alapvonásokat, és új életet ad Krisztus Jézusban. A Szentlélek Vigasztalóként hat a lélekre. Kegyelmének átalakító ereje által Isten képmása formálódik ki a tanítványban: új teremtés lesz. Szeretet veszi át a gyűlölet helyét, a szív isteni hasonlatosságot nyer. Ezt jelenti élni »minden igével, amely Isten szájából származik« (Jn 4,4). Így táplálkozunk a mennyből alászállt Kenyérrel.» (Ellen G. White: Jézus élete, 86., 325–326. o.)

4 *Hogyan viszonyult Jézus azokhoz, akik nehéz helyzetbe kerültek?*

Ésa 42,3 • „Megrepedt nádat nem tör el, a pislogó gyertyabetet nem oltja ki, a törvényt igazán jelenti meg.”

Mt 9,2 • „És íme hoztak hozzá egy ágyban fekvő gutaütött embert. És látva Jézus azoknak hitét, mondta a gutaütötteknek: »Bízzál, fiam! Megbocsáttattak neked a te bűneid.«”

Zsolt 94,19 • „Mikor megsokasodtak bennem az én aggódásaim: a Te vigasztalásaid megvidámították lelkemet.”

.....

.....

„Üdvözítőnk számára öröm volt az elesettek fölemeléséért és megváltásáért tevékenykedni, ezért a saját élete sem volt drága számára, hanem elszenvedte a keresztet, nem törődve a gyalázzattal (Zsid 12,2). Az angyalok is szüntelenül mások boldogságáért fáradoznak, ez az örömük. Önző emberek megalázó feladatnak tekintenek, hogy olyanoknak szolgáljanak, akik elesettek, nyomorultak, minden tekintetben gyengébb jelleműek és alacsonyabb rangúak. A büntelen angyalok szolgálata azonban éppen ebben áll. Az egész mennyet ugyanaz a szellem hatja át, amely

Krisztus önfeláldozó szeretetében is megnyilatkozik, ebben rejlik a menny boldogsága. Ez a lelkület uralja Krisztus követőit is, ezért ők is ugyanazt a munkát végzik, amit Krisztus és az angyalok. Ha Krisztus szeretete költözik egy ember szívébe, akkor ezt éppúgy nem lehet elrejteni, mint ahogy a szétáradó édes illatot sem lehet visszatartani vagy eltitkolni. Megszentelő befolyást áraszt ez a szeretet mindazokra, akik csak kapcsolatba kerülnek vele. Ha Krisztus lelkülete egy emberi szívbe plántáltatik, akkor olyan lesz, mint a forrás a pusztában, amely mindent felfrissít. Még a halálra szántakban is felébreszti a vágyat, hogy igyanak az élet vizéből. A Jézus iránti szeretet abban a vágyban jut kifejezésre, hogy mi is dolgozni akarunk az emberiség javáért, felemelkedéséért úgy, ahogy Ő dolgozott. Szeretetet, tapintatos törődést és együttérzést tanúsítunk majd mennyei Atyánk mindazon teremtményei iránt, akikre az Ő gondviselése kiterjed.”

„Krisztus megkereste az embereket mindenütt, ahol csak voltak, majd eléjük tárta országának nagy igazságait. Mialatt helyről helyre haladt, megvizgáltatta a szenvedőket, gyógyította a betegeket. Ez a mi feladatunk is. Isten azt akarja, hogy enyhítsünk az ínségben lévők nyomorán. Amiért az Úr nem nyilatkoztatta ki hatalmát nagyobb mértékben, annak oka az, hogy igen kevés a lelkiség az igazság hitvallói között.”

„Bármilyen nehézségek között dolgozunk, bármilyen teher alatt roskadozik is testünk és lelkünk, Ő szabadulást kínál. Ő, aki magára vette az emberi természetet, tudja, hogyan fejezze ki, hogy együtt érez az emberrel szenvedéseiben. Krisztus nem csak ismer minden egyes embert, sajátos szükségleteivel és próbáival együtt, de ismeri azokat a körülményeket is, amelyek bántják és megzavarják lelkét. Megértő szeretettel fordul minden szenvedő gyermeke felé. Aki nagyon szenved, azt nagyon szánja, és mélyesen együtt érez vele. Megindul gyengeségünkön, és szeretné, ha kétségeinket, bajainkat letennénk lábaihoz, és ott is hagynánk. Nem bölcs dolog önmagunkat figyelni és az érzéseinket elemezgetni. Ha ezt tesszük, az ellenség olyan nehézségeket és kísértése-

ket támaszt, amelyek gyengítik hitünket, és elbátortalanítanak bennünket. Érzelmünk vizsgálásával és szabadjára engedéssel kaput tárunk a kétely előtt, és elveszítjük tisztánlátásunkat. Ne önmagunkra tekintsünk, hanem Jézusra!...

Sokszor fájdalom felhője borul a lelkedre. Ilyenkor ne tépelődj! Azt tudod, hogy Jézus szeret. Megérti gyengeségedet. Akaratát cselekedheted már azzal is, ha csupán megpihensz karjában. Lényünk törvénye az, hogy gondolataink és érzéseink elmélyülnek és nagyobb súlyt kapnak, ha kifejezzük őket. Míg a szavak gondolatokat fejeznek ki, a gondolatokat szavak követik. Ha többet beszélünk a hitünkről, ha jobban örülnénk a nyilvánvalóan minket érintő áldásoknak – Isten nagy kegyelmének és szeretetének –, akkor mélyebben hinnénk és boldogabbak lennénk.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Életfeladatunk c. fejez.; *Bizonyásgátételek a prédikátoroknak*, 200. o.; *A nagy Orvos lábnyomán*, Test és lélek kölcsönhatása c. fejez.)

5 Miért nevezi Jézus a harmadik isteni személyt Vigasztalónak?

Jn 14,16–17 • „Kérem az Atyát, és más vigasztalót ad nektek, hogy veletek maradjon mindörökké. Az igazságnak ama Lelkét: akit a világ be nem fogadhat, mert nem látja Őt és nem ismeri Őt, de ti ismeritek Őt, mert nálatok lakik, és bennetek marad.”

„A vigasztalót Jézus »az igazság Lelkének« (Jn 16,13) nevezi. A Vigasztaló feladata az, hogy meghatározza és őrizze az igazságot. Mindenekelőtt az igazság Lelkeként lakozik a szívünkben, és így

lesz a Vigasztalónk. Az igazságban vigasztalás és békesség van, de a hamisságban nem találhatunk sem igazi vigasztalást, sem igazi békességet. Sátán hamis elméletek és hagyományok útján tesz szert hatalomra elménk felett, s miközben az embereket a tévedések útjára vezeti, eltorzítja jellemüket. A Szentlélek a Szentírás útján szól az elménkhez, és az igazságot ülteti el a szívünkben. Így tárja fel a tévedésünket és űzi ki azt a lelkünkéből. Krisztus az igazság Lelkével, aki Isten szava által munkálkodik, von bennünket, az Ő választott népét, oltalma alá. Miközben Jézus változta tanítványai számára a Szentlélek feladatát, igyekezett eltölteni őket azzal az örömmel és reménységgel, amely az Ő szívét is eltöltötte. Öröme telt abban, hogy bőséges segítséget adhat egyháznak. Az összes ajándék közül a Szentlélek volt a legmagasabb rendű ajándék, akiért az Atyához népe felemelése érdekében könyörgött. Krisztus azért adta nekünk Lelkét, hogy megújító erőforrásunk legyen.” (Ellen G. White: Jézus élete, 73. o.)

6 Milyen hibákat követhetünk el mások vigasztalása során?

Jób 6,14 • „A szerencsétlent barátjától részvét illeti meg, még ha elhagyja is a Mindenhatónak félelmét.”

Jób 6,25–26/a • „Ó, mily hathatósak az igaz beszédek! De mit ostoroz a ti ostorozásotok? Szavak ostorozására készültök-e?”

Jób 12,5 • „A szerencsétlen megvetni való, gondolja, aki boldog; ez vár azokra, akiknek lábuk roskadoz.”

Jób 13,13/a • „Hallgassatok, ne bántsatok!”

Mt 25,45 • „Akkor felel majd nekik, mondván: Bizony mondom nektek, amennyiben nem cselekedtétek meg eggyel eme legkisebbek közül, énvelem sem cselekedtétek meg.”

Nagyon óvakodjunk az „egymondatos lelkigondozástól” és az előfeltevésektől, még akkor is, ha a látszat egyértelműnek tűnik. Bölcsen és szeretettel tájékozódjunk az érintettől, szeretünk és segíteni akarásunk érződjék a szavainkon. Ne mások elgondolása szerint ítéljük valakiről, mert igen nagy hibákat követhetünk el. Egyszer egy testvér mindössze ennyit mondott egy ismerkedőnek: „Ugye tudod, hogy elkárhozol, ha megmaradsz abban, amiben vagy?” Honnan ismernénk az illető belső küzdelmeit, ha nem beszélünk vele? Az ilyesmivel megsebezzük a lelkét, s kiderülhet (ez esetben is kiderült), hogy a valóság jóval összetettebb, és más, mint ami a felszínen látszik. Ha nincs egy óránk a beszélgetésre, bele se fogjunk semmilyen útmutatásba. A felületesség az ilyen ügyekben szégyent hoz Istenre, és lelki kárt okoz még akkor is, ha egyébként jó a szándéka valakinek.

Jób 6,14-ben ezt olvassuk: *„A szerencsétlent barátjától részvét illeti meg, még ha elhagyja is a Mindenhatónak félelmét.”* Ezt a magatartást várja egy hívőtől Isten. Semmiképpen ne vádoljuk, kárhoztassuk a bajba jutottat, hanem szeretettel és részvétellel közeledjünk hozzá, próbáljunk neki segíteni. Lehet, hogy rá kell mutatnunk a bűnre, de ezt ne kemény ítélkezéssel és felsőbbrendűségi érzéstől elteve tegyük. Én is bűnös vagyok, akiért Krisztus eljött, a másik ember is az, és őt Krisztus ugyanúgy szereti. Még ha a legrosszabbat követi is el valaki, ha elhagyja Istent, ha fellázad ellene, akkor is részvét illeti meg.

„Ha másokat meg akarunk jobbitani vagy életük megváltoztatására bírni, szavainkban igen elővigyázatosak legyünk, mert azok az élet illata az életre, vagy halál illata a halálra. Sokan, ha feddenek vagy tanácsot adnak, oly éles, szigorú szavakkal teszik, amelyek nem használnak a megsebezett lélek gyógyulásának. A

rosszul választott kifejezések miatt az emberek ingerültté válnak és ellenszegülnek.”

„Jób barátai nyomorult vigasztalók voltak, mert csak még jobban elkeserítették, még elviselhetetlenebbé tették az életét. Jób pedig nem volt bűnös, mint ahogyan feltételezték. Akik a gonosztetteik miatt gyötrődnek és szenvednek, és Sátán a kétségbeesésbe akarja taszítani őket, azok szorulnak leginkább segítségre. A Sátán által legyőzött embernek mélységes a gyötrelme, a lelki tusája, mert érzi, hogy vesztes és tehetetlen – mégis milyen kevés megértést tapasztalhat részünkről, akiknek gyengéd részvétellel kellene viseltetnünk a tévelygőkkel szemben!

„Akit az önvád marcangol, annak állapota a legszánandóbb, olyan, mint a szédült, tántorog, s a porba hull. Sokan, akik magukat igaznak vélik, nyomorult vigasztalóknak bizonyulnak, nyersen, gorombán bánnak ezekkel az emberekkel. Miközben megmutatkozik szívük keménysége, mert sértenek és elnyomnak, éppen azt művelik, amiben Sátán gyönyörködik. A megkísértett, megpróbált lélek semmit sem lát világosan. Elméje zavart, nem tudja, mit tegyen. Ne ejtsünk ki tehát olyan szavakat, amelyek csak fokozzák a szenvedéseit.”

„Vannak emberek sötétségben, telve önváddal, gyötrellemmel és aggodalommal, de érzik, hogy Isten igazságos és jó. Az Úr életben tartja bennük a remény szikráját. A szegény, elsötétedett lélek érzi, hogy ha Isten elé járulhatna, az Úr könyörülne rajta Krisztusért. Megszabadulna szörnyű félelmétől és gyötrelmétől. Próbálkozott, hogy emberekkel beszéljen, de állítólagos barátai nyersen visszautasították, megrótták, kigúnyolták. A szemrehányások néha majdnem kioltották a remény utolsó szikráját is. Aki tudatában van saját őszinte és becsületes szándékainak, rájön, hogy Istentől nem kell úgy félnie, mint a keményszívű emberektől. A gyötrődő lélek elfordul olyan emberek téves ítéletétől és kárhözátatásától, akik nem olvasnak a szívben, de vállalkoznak embertársaik megítélésére. Hozzá fordul tehát, akinél nincs a félreértésnek még árnyéka sem. Hozzá, aki ismeri a szív indulatait, a kí-

sértések erejét. Isten ismeri a múlt minden tényét, ám a tusakodó lélek Istenre bízta ügyét, mert tudja, hogy Ő az irgalom és részvét Istene.” (Ellen G. White: *Az evangélium szolgálói*, 75. o.; *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 164., 166. o.)

A juhok és a kecskék példázatában Jézus kijelentette, hogy a szerint ítéel meg minket, ahogyan a legkisebbekkel cselekedtünk. Nagyon meg kell szívlelnünk ezt a figyelmeztetést. Kikről beszél itt Jézus, kikre kell odafigyelnünk leginkább? Nem az a legkisebb, akit általában a világ annak tart, sem az, akit mások lenéznek. A legkisebb az, akit én magam tartok a legkevesebbre, legyen az bárki: akár bűnös, testvér vagy szomszéd, rokon, egyetértő vagy ellenszegülő velem szemben. Isten az ilyen emberrel szembeni bánásmódomon méri le, hogy keresztény vagyok-e – s valóban itt látszik a legjobban. Krisztus senkivel szemben nem volt lekezelő, igazságtalan vagy fölületes, s nagy kérdés, az üdvösséggel összefüggő kérdés, hogy én ezt megengedem-e magamnak akár a legkisebbel szemben is?

Az e heti adomány az egészségügyi osztályt támogatja.

AZ EGÉSZSÉGES ÉLETMÓD MINT ISTEN AJÁNDÉKA ÉS KÍVÁNALMA

¶ *Milyen területre terjed még ki az Úr megtisztító munkája a lelki élet mellett?*

2Kor 6,16/b–7,1 • „Ti az élő Istennek temploma vagytok, amint az Isten mondta: Lakozom bennük és közöttük járok, leszek nékik Istenük, és ők én népem lesznek. Azért menjetek ki közülük, és szakadjatok el, azt mondja az Úr, és tisztátalant ne illessetek; s én magamhoz fogadlak titeket, leszek nektek Atyátok, s ti lesztek fiaimmá és leányaimmá, azt mondja a mindenható Úr. Mivelhogy azért ilyen ígéreteink vannak, szerettem, tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki tisztátalanságtól, Isten félelmében vivén véghez a mi megszentelésünket.”

2Pt 1,4–7 • „[Isten] igen nagy és becses ígérekkel ajándékozott meg bennünket, hogy azok által isteni természet részesivé legyetek, kikerülvén a romlottságot, amely a kívánságban van e világon. Ugyanerre pedig teljes igyekezetet is fordítva, a ti hitetek mellé ragasszatok jóságot, a jóság mellé az igazság ismeretét, az igazság ismerete mellé pedig mértékletességet, a mértékletesség mellé türelmet, a türelem mellé istenfélő magatartást, az istenfélő maga-

tartás mellé testvérek iránti kedvességet, a testvérek iránti kedvesség mellé pedig isteni szeretetet.”*

1Thess 5,23 • „Maga pedig a békesség Istene szenteljen meg titeket mindenestől; és a ti egész valótok, mind lelketek, mind testetek feddhetetlenül őriztessék meg a mi Urunk Jézus Krisztus eljövételére.”

Olvassuk el a Szentírásból Tit 2,1–6-ot is!

.....

.....

.....

„Olyan világban élünk, amely az igazságnak, a jellem tisztaságának és a kegyelemben való növekedésnek kimondottan ellensége. Bárhová is tekintünk, szennyet, elfajulást és bűnt látunk. Milyen ellentétben áll ez azzal a művel, amelynek bennünk kell végbe mennie, mielőtt a halhatatlanság koronáját elnyerhetnénk! Isten választottainak az utolsó napokban szeplőtlenül kell kikerülniük mindabból a romlottságból, amely körülveszi őket. Testüknek szentnek, lelküknek tisztának kell lennie. Ha azonban ezt a művet be akarjuk végezni, akkor ennek ezentúl komolyan és értelemmel kell történnie. A Szentlélek uralkodjék bennünk és irányítsa minden tettünket. Ahhoz a nagy műhöz, amely egy népet készít elő az Úr eljövételére, az egészségügyi reform is hozzátartozik. Olyan szorosan függ össze a harmadik angyali üzenettel, mint a kéz a testtel... Isten, aki szeretettel és részvétellel fordul az emberiség felé, felvilágosít bennünket arról, hogyan őrizhetjük meg az egészségünket.”

„A szombatünneplők sok fontos tény ismernek. Kötelességünk,

* Pontosított fordítás szerint.

hogy megértsük és tiszteljük az egészségügyi reform alapelveit. A mértékletesség tekintetében mindenki más előtt kell járnunk.”

„Az egészséges élet szent felelősség, amelyet Isten a saját képmására alkotott, értelemmel bíró lényekre ruházott, hogy az örökölt képmást a lehető legtökéletesebben őrizték meg.” (Ellen G. White: Keresztény életmód, 9–10. o.; Bizonyosságtételek, IX., 158. o.; IV., 148. o.)

2 *Hogyan hat testünk jóléte a lelki életünkre?*

Péld 3,1–2, 7–8 • „Fiam! Az én tanításomról el ne felejtkezzél, és parancsolataimat megőrizze a te elméd; mert napoknak hosszú voltát, sokesztendős életet és békességet hoznak neked bőven. Ne légy bölcs a te magad ítélete szerint, féld az Urat, és távozzál el a gonosztól. Egészség lesz ez a testednek, és megújulás a csontjaidnak.”

Péld 4,20–22 • „Fiam, az én szavaimra figyelmezz, az én beszédeimre hajtsd füledet. Ne távozzanak el a te szemeid-től, tartsd meg ezeket a te elmédben. Mert életük ezek azoknak, akik megnyerik, és egész testüknek egészség.”

.....
.....
.....

Ha azt valljuk, hogy nem létezik testtől külön élő lélek, akkor figyelmet kell fordítanunk testi és lelki életünk egymásra való hatására. Érzelmi és lelki életünk minősége hatással van a testünkre, és fizikai állapotunk ugyancsak hat a lelki képességeinkre, kedélyállapotunkra. Ha mindkettő jó állapotban van, együttes hatásuk magasabbra emel bennünket annál, mint ha

egyiket túlhangsúlyoznánk a másik rovására. Ha lelkünk erőtlenné, kedvetlené, testünk ereje és teljesítőképesége is csökken. A testi erőtlenség, a helytelen táplálkozás és mozgásszegény életmód pedig mindenképpen ingerlékenyebbé teszi az embert, így könnyen törhet elő belőlünk olyan reakció egy megpróbáló helyzetben, amelyet később, higgadtabb pillanatainkban méltán szégyellünk.

„Test és lélek között nagyon szoros kapcsolat van. Amikor az egyiket valamilyen hatás éri, azt a másik is megérzi. A lélek állapota sokkal nagyobb hatással van az egészségre, mint ahogy sokan gondolják... Test és lélek gyógyítására a hálás és Istent dicsőítő lelkületnél nincs jobb orvosság. Éppoly kötelességünk leküzdeni a búskomorságot, az elégedetlen gondolatokat és érzéseket, mint imádkozni. Ha úton vagyunk a menny felé – Atyánk háza felé –, hogyan járhatunk egész úton sóhajtozva, panaszkodva, siránkozva, mint egy gyászmenet?

Azok az állítólagos keresztények, akik állandóan panaszkodnak, és akik bűnnek tartják a jókedvet és vidámságot, nem tudják, mi az igazi vallás. Akik élvezettel sajnálkoznak minden miatt, ami a természet világában lehangoló, akik nem a gyönyörű élő virágokat szedik, hanem a halott leveleket nézik, akik nem látnak szépséget a fenséges hegycsúcsokban és az élénk zöld völgyekben, akik nem hallják meg a természet vidám hangjait, a nyitott fül számára kedves zenét, azok nem Krisztuséi. Homályt és sötétséget gyűjtenek, pedig fényben járhatnának, sőt szívükben felragyoghatnának az Igazság Napjának gyógyító sugarai.”

„A megszentelődés nem csupán egy elmélet, érzelem vagy szavak egymásutánja, hanem élő, aktív alapelvek, amelyek megjelennek a mindennapi életben. Megköveteli, hogy olyan evési, ivási és ruházatközpontú szokásaink legyenek, amelyek biztosítják a testi, szellemi és erkölcsi egészséget, hogy testünket átadhassuk az Úrnak élő, szent, neki tetsző áldozatként, és nem olyan áldozatként, amelyet rossz szokások rontottak meg.” (Ellen G. White: A nagy Orvos lábnymán, Test és lélek kölcsönhatása c. fejezet; Counsels on Health, 67. o.)

3 Mit jelent a mértékletesség?

Tit 2,11–13 • „Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, amely arra tanít minket, hogy megtadván a hitetlenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen, igaz módon és szentül éljünk a jelenvaló világon: várva ama boldog reménységet, a nagy Isten és megtartó Jézus Krisztusunk dicsősége megjelenését.”

.....

.....

Ha helyesen értjük a mértékletesség fogalmát, az nagy segítségünkre lesz abban, hogy testi-lelki életminőségünk javuljon. Az idézett ige szövegösszefüggéséből láthatjuk, hogy a mértékletesség nem más, mint összhangba kerülés Isten akaratával életünk fizikai területein is, a lelki összhang mellett. Nem csak arról van szó tehát, hogy akkor vagyunk mértékletesek, ha nem eszünk sokat – a fogalom ennél sokkal tágabb jelentést hordoz. Lelki és fizikai életünk egyaránt törvényszerűségekre, alapelvekre épül, amelyek megismerése, gyakorlása harmóniát teremt bennünk, összhangba hoz Isten akaratával és személyével. Az engedelmesség minden területen áldást és örömet jelent az ember számára. *„Tiszta levegő, napfény, mértékletesség, pihenés, mozgás, megfelelő étrend, a víz használata és az Isten hatalmába vetett bizalom: ezek az igazi gyógy módok.”* (Ellen G. White: *The Ministry of Healing*, 127. o.)

Amint látjuk, az egészséges életmód nem csupán egészséges táplálkozásból áll, mind a nyolc alapelv egyaránt fontos. Ha csak egy-két alapelvet hangsúlyozunk, nem nyerhetjük el a kiegyensúlyozott életmód minden (Isten által adni kívánt) áldását. A mértékletesség azt jelenti, hogy legyen egészséges

egyensúly az életünk minden területén. Más szóval, kerüljük azt, ami ártalmas, és használjuk azt, ami jó, de ne essünk túlzásokba. Változtassuk meg a gondolkodásmódunkat: ne azt nézzük, miért nem tudjunk ezeket megvalósítani, hanem hogyan tudnánk előrehaladni az alapelvek gyakorlatra váltásában. Ellen G. White szerint az egészségügyi reformot lépésről lépésre kell megvalósítani. Így tehát ne azon bánkódjunk, hogy mi minden nem jó még az életünkben, hanem kérjük Istent, hogy segítsen előbbre. Nem kell okvetlenül hatalmas dolgokra gondolnunk; ha csak egy kis lépést teszünk, már érezni fogjuk annak jó hatásait. Vegyük példának a tiszta levegőt. Bármilyen is legyen kinn a levegő, bizonyosan jobb, mint az, amelyet a lakásban már elhasználtunk (eredetileg is a kinti levegő jött be a lakásba). Kis lépés, mégis jó hatású, ha rájövünk, hogy érdemes jobban figyelni a szellőztetésre, s ha eddigi szokásunkkal ellentétben nyitott ablaknál alszunk, szervezetünk is könnyebben megküzd a kiürítendő káros anyagokkal. Ha pedig jó szokásunkká válik időnként sétát tenni a természetben, akkor máris három alapelv megvalósításához kerültünk közelebb, s ez már nem is olyan kis lépés.

4 *Milyen eredménnyel jár, ha megfogadjuk az életmódunkra vonatkozó tanácsokat?*

1Pt 4,7 • „A vége pedig mindennek közel van. Azért legyetek mértékletesek és józanok, hogy imádkozhassatok.”

3Jn 1,2 • „Szeretett barátom, kívánom, hogy mindenben jól legyen dolgod, és légy egészséges, amint jó dolga van a lelkednek.”

2Móz 15,26 • „És mondta: Ha a te Uradnak, Istenednek szavára hűségesen hallgatsz, és azt cselekszed, ami kedves az Ő szemei előtt, s figyelmezel az Ő parancsolataira és megtartod minden rendelkezését: egyet sem bocsátok reád ama

betegségek közül, amelyeket Egyiptomra bocsátottam, mert én vagyok az Úr, a te gyógyítód.”

Zsolt 16,11 • „Te tanítasz engem az élet ösvényére, teljes öröm van Tenálad; a Te jobboldon gyönyörűségek vannak örökké.”

Zsolt 119,111–112 • „A Te bizonyágaid az én örökségem mindenkor, mert szívemnek örömei azok. Szívem hajlik a Te rendeléseid teljesítésére mindenkor és mindvégig.”

.....
.....
.....
.....

Ha összhangban vagyunk Isten természeti és lelki törvényeivel, ez mind személyes életünk, mind szolgálatunk jobb minőségét eredményezi. A következőkben Ellen G. White ezzel kapcsolatos tanácsait olvashatjuk:

„Gabonából, gyümölcsből és zöldségféléből áll az az étrend, amelyet a Teremtő számunkra választott. Ezek az ételek a lehető legegyszerűbb és legtermészetesebb módon elkészítve a legegészségesebbek és legtáplálóbbak; olyan erőt, szívósságot és szellemi frissességet biztosítanak, ami a bonyolultabb táplálékokból sem meríthető... Természetellenes az ízlésük azoknak, akik hozzászoktak a zsíros és igen izgató ételekhez. Nem mindjárt kívánják az egyszerű, könnyű ételeket. Idő kell ahhoz, hogy az ízlés természetessé váljék, és a gyomor kiheverje az ártalmakat. De aki rendületlenül kitart az egészséges ételek mellett, az egy idő után jóízűnek találja őket. Izletes és pompás zamatjukat megkedveli, és fogyasztásukban nagyobb örömet talál, mint az egészségtelen nyalánkságokban... A mértékletes táplálkozás jutalma: szellemi frissesség és erkölcsi erő, a szenvedélyeket is segít megfékezni...

Szellemi képességeink fokozódnak, ha helyesen bánunk testi és szellemi erőnkkel.”

Ha a gyakorlatban is megvalósítjuk az Isten által adott alapelveket, segítségére lehetünk másoknak, Istenért végzett szolgálatunk új területekkel bővíthet.

„Isten gondviselésében azt látom, hogy az egészségügyi misszionáriusi munka a betegséggel terhelt emberek elérésének első eszköze lehet.”

„Azok az ajtók, amelyek bezáródtak az evangéliumot prédikáló előtt, megnyílnak majd az egészségügyi misszió előtt. Isten a fizikai szenvedés enyhítése útján éri el a szívüket.”

„A szenvedések közepette sokak lelke válik alázatossá, és az igazság szelíden elmondott szavai – attól, aki a fizikai szenvedés megszüntetésére törekszik – megérinthetik a szívüket.”

„Isten terve szerint való, hogy az egészségügyi reform helyreállító befolyása része legyen az utolsó nagy erőfeszítésnek, amellyel az evangélium üzenetét hirdetik.”

„Amikor az evangéliumi munka más területeivel összekapcsolódik, az egészségügyi misszió lesz a leghatékonyabb eszköz, amely előkészíti a talajt az igazság magvetésének, ugyanakkor a termés learatásának is hatékony eszközévé válik.”

„Újra és újra utasítást kaptam arra vonatkozóan, hogy az egészségügyi missziónak úgy kell viszonyulnia a hármasszöveghöz, mint ahogyan a kar kapcsolódik a testhez.”

A mértékletesség gyakorlásával, testi és szellemi képességeink fejlesztésével Isten művének nagyobb hasznára lehetünk – az Úr olyan feladatokat bízhat ránk, amelyek ellátására e nélkül nem lehetnénk képesek. Így olyan áldásokat nyerhetünk – és nyerhetnek mások munkánk nyomán –, amelyek egyébként nem áradhatnának ki.

„Mindenkinek fejlessze fizikai és szellemi képességeit a lehető legmagasabb szintre, hogy dolgozhasson Istenért bárhol, ahová Ő hívja.” (A nagy Orvos lábnyomán, Értrend és egészség c. fejj., 96. o.; Counsels on Health, 535., 503., 513. o.; Medical Ministry, 246., 259., 240. o.)

5 Kire kell támaszkodnunk életmódunk megújításában is? Miért csak általa lehetséges ez?

Gal 5,22–23 • „De a Lélek gyümölcse: szeretet, öröm, békeség, békétűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség. Az ilyenek ellen nincs törvény.”

„Isten szeretné, ha a tökéletesség útján olyan magasra jutnánk, amilyenre Krisztus ajándéka által lehetséges. Arra szólít fel bennünket, hogy válasszuk a jót, lépünk kapcsolatba a menny eszközeivel, kövessük azokat az elveket, amelyek kialakíthatják bennünk Isten képmását.

Írott Igéjében és a természet nagy könyvében Isten feltárta az élet alapelveit. A mi feladatunk ezeket az alapelveket megismerni, testünk és lelkünk egészségének helyreállításában Istennel engedelmesen együttműködni.

Az embernek tudatosítania kell azt, hogy az engedelmisség áldásait a maguk teljességében csak akkor élvezheti, ha elfogadja Krisztus felkínált kegyelmét. Krisztus kegyelme ad erőt az Isten törvényei iránti engedelmisségre, és tesz képessé a rossz szokások bilincseinek széttörésére...

Az a szeretet, amellyel Krisztus árasztja el az ember egész lényét, éltető erő. Gyógyításával megérint minden létfontosságú szervet – az agyat, a szívet, az idegeket. Ezzel lényünk legmagasabb rendű képességeit tevékenységre serkenti. Számúzi a lélekből a bünt és a bánatot, az aggodást és a gondot, amelyek felőrlik életerejét. Ez a szeretet derűt és nyugalmat hoz; olyan örömet ültet a lélekbe, amelyet semmiféle földi probléma nem tud elrontani: a Szentlélek örömét – gyógyító, éltető örömet.” (Ellen G. White: A nagy Orvos lábnyomán, Isten és az ember közös munkája c. fej.)

6 *Milyen szélsőségektől kell óvakodnunk? Hogyan viszonyul Jézus Krisztus azokhoz, akik az életmódjuk miatt szenvednek?*

Rm 14,17 • „Mert az Isten országa nem evés, nem ivás, hanem igazság, békesség és Szentlélek által való öröm.”

Kol 2,20–23 • „Ha meghalván a Krisztussal, megszabadultatok e világ elemi tanításaitól, miért terheltetitek magotokat, mintha e világban élők volnátok, efféle rendelkezésekkel: Ne fogd meg, meg se kóstold, még csak ne is illesd (amik mind a velük való élés által elfogyasztásra vannak rendelve), az emberek parancsolatai és tanításai szerint? Amelyek bölcsességnek látszanak ugyan a magaválasztotta istentiszteletben és alázatoskodásban és a test gyötrésében, de nincs bennük semmi becsülni való, mivelhogy a test hizlalására valók.”

.....

.....

Az egészséges életmód kapcsán őrizkednünk kell attól, hogy önkényes szabályokat alkossunk, de még az általunk helyesnek látott dolgok erőltetésétől is.

„Mindazok, akik értik az egészség törvényeit, és követik elveit, őrizkednek a végletektől mind az élvezetekben, mind a korlátozásokban. Étrendjük megválasztásánál nem étvágyuk pusztá kielégítését, hanem testük felépítését tartják szem előtt. Igyekeznek minden képességüket a legjobb állapotban tartani, hogy a lehető legjobb szolgálatot tehessek Isten és az emberiség ügyének. Étvágyuk a józan ész és a lelkiismeret ellenőrzése alatt áll. Jutalmuk: egészséges test és értelem. Miközben tartózkodnak attól, hogy nézeteiket bántóan másokra kényszerítsék, a helyes elvekről példájukkal tesznek bizonyosságot, és befolyásuknak sok jó gyümölcse

van. A táplálkozási reformot a józan ész is diktálja. Ezt a témát behatóan kell tanulmányozni. Senki se bíráljon másokat, ha nem mindent tesznek úgy, mint ő! Lehetetlen mindenkinek a szokásaira egyforma rendszabályt felállítani. Senki se gondolja, hogy mindenki számára ő a norma! Nem mindenki tudja ugyanazokat az ételeket fogyasztani. Lehet, hogy az, ami az egyik embernek ízlik és egészséges, a másiknak nem ízlik, sőt egyenesen árt. Egyesek nem bírják a tejet, mások pedig megerősödnek tőle. Egyesek nem tudják megemészteni a borsót és a babot, mások pedig egészségesnek találják. Egyesek szeretik a durvább gabonakészítményeket, mások számára pedig azok ehetetlenek.” (Ellen G. White: A nagy Orvos lábnymán, Szélsőségek a táplálkozásban c. fej.)

Másrészt nem szabad azt gondolnunk, hogy ha már lépéseket tettünk az életmód-változtatás területén, felsőbbrendűek vagyunk azokhoz képest, akik még nem jutottak el az általunk kívánatosnak látott szintig. Az egészséges életmód elsősorban nem cél, hanem eszköz: csupán általa nem fogunk üdvözülni, nem válunk tévedhetetlenné sem, s nem szerzünk jogot az ítélkezésre mások felett. Nem a kárhoztatás, hanem a szeretetteljes buzdítás a keresztény ember feladata.

„Isten egészségügyi alapelveit nem azért tartjuk meg, hogy üdvözüljünk, hanem azért, mert Ő megváltott bennünket. Az Isten iránti szeretet az, ami cselekvésre készítet. A tiszta elme lehetővé teszi, hogy megértsük Isten akaratát, az erős test pedig képessé tesz bennünket arra, hogy meg is tegyünk, amit kíván. Az üdvösség azonban nem evés és ivás (Rm 14,17); az üdvösség nem egy kés, villa vagy kanál hegyén érkezik el hozzánk.” (Roger Coon: *What is the Adventist „Health Message”*, Adventist Review, 1993. december 9., 18. o.)

„Sokan azok közül, akik Krisztus segítségét kérték, saját maguk okozták a betegségüket. Az Úr mégsem fordult el tőlük. Amikor Krisztus ereje átjárta ezeket a betegeket, felismerték bűneiket, és sokan nemcsak fizikailag, hanem lelkileg is meggyógyultak. Köztük volt a kapernaumi guttaütött is. Már nem is remélte, hogy

meggyógyul, akárcsak a bélpoklos. Betegsége bűnös életének következménye volt, és szenvedését súlyosbította a bűntudat. Hiába könyörgött a farizeusoknak és az orvosoknak, hogy segítsenek rajta. Gyógyíthatatlannak mondták ki, bűnösnek ítélték, és kijelentették, hogy Isten haragja miatt meg fog halni.... A gutaütött Krisztusban megtalálta mind lelkének, mind testének gyógyulását. Lelkileg kellett meggyógyulnia, mielőtt értékelni tudta testi egészségét. A gutaütött testének meggyógyítása előtt a lelkiismeretén kellett könnyíteni, és lelkét a bűntől megtisztítani. Ezt a leckét nem szabad figyelmen kívül hagynunk. A fizikai betegségtől szenvedők ezrei sóvárognak ma – a gutaütöthöz hasonlóan – erre az üzenetre: »Mebocsáttattak a te bűneid.« Betegségük oka a bűntéher a maga nyugtalanságával és kielégítetlen vágyaival. Csak akkor mérséklődik a szenvedésük, ha a lélek Orvosához fordulnak. Az a békesség, amit csakis Ő adhat, megeleveníti lelküket és meggyógyítja testüket.” (Ellen G. White: A nagy Orvos lábnyomán, A lélek gyógyítása c. fej.)

Az e heti adomány az egészségügyi osztályt támogatja.

„HOGY MAJD ÖNMAGA ELÉBE ÁLLÍTSA DICSŐSÉGBEN AZ EGYHÁZAT...”

(EFÉZ 5,27)

Krisztus megtisztító munkája természetesen nemcsak az egyes hívőkre, hanem a közösségi életre is kiterjed. Ezzel a témával foglalkozunk röviden e negyedév utolsó tanulmányában.

¶ *Milyen hasonlatot alkalmaz Pál az egyházra, és mi ennek a jelentősége számunkra? Mi a közösség célja?*

Rm 12,1–5 • „Kérlek azért titeket, atyámfiai, az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket. És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elmétek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata. Mert a nekem adott kegyelem által mondom mindenkinek közöttetek, hogy feljebb ne bölcselkedjék, mint ahogy kell bölcselkedni; hanem józanon bölcselkedjék, amint az Isten adta kinek-kinek a hit mértékét. Mert miképpen egy testben sok tagunk van, minden tagnak pedig nem ugyanazon cselekedete van: azonképpen sokan egy test vagyunk a Krisztusban, egyenként pedig egymásnak tagjai vagyunk.”

1Kor 12,27 • „Ti pedig a Krisztus teste vagytok, és tagjai rész szerint.”

Efész 5,25–27 • „Ti férfiak, szeressétek a ti feleségeteket, miképpen a Krisztus is szeretette az egyházat, és önmagát adta azért, hogy azt megszentelje, megtisztítván a víznek fürdőjével az ige által, hogy majd önmaga elébe állítsa dicsőségben az egyházat úgy, hogy azon ne legyen szeplő vagy sömörögzés, vagy valami afféle; hanem legyen szent és feddhetetlen.”

.....

.....

Pál az emberi test hasonlatát alkalmazza: egymásnak tagjai vagyunk, Isten családjának tagjai. Ez a család egy testet alkot, mi pedig egyenként egy-egy tag, egy-egy rész vagyunk ebben a testben. Egy test a Krisztusban, vagyis az Istennel való közösségben. Ha Krisztus bennem él és megnyilvánul, akkor vagyok a test része, akkor vagyok a gyakorlatban és a valóságban Isten családjának tagja. Efézus 5,30-ban ezt olvassuk: „*Mert az Ő testének tagjai vagyunk, az Ő testéből és az Ő csontjaiból valók.*” „Krisztus testéhez” csak azt lehet hozzáadni, ami Krisztustól és Krisztusból való. Amit a Lélek megszentelt, ami Őt tükrözi vissza. Mi magunktól csak azt tudnánk hozzáadni, ami belőlünk való, de az, ami belőlünk ered, bűnnel fertőzött, s annak semmi köze nem lehet Hozzá. Többek között azért van Isten lelki egyháza mélyponton, mert sok mindent megpróbáltunk hozzáadni Krisztus testéhez, amit nem lehet. Csak akkor emelkedik magasabb szintre az egyház, ha mindent kidobálunk, ami pusztán emberi, ezért értéktelen. A hőlégballon is csak akkor emelkedhet fel, ha elvágják a köteleket, amelyek a földhöz kötözik, és kidobják a homokzsákokat, amelyek lehúzzák.

Az egyház tagjaiként tekintünk önmagunkra akkor is, ha megtéretlen tulajdonságokat melengetünk magunkban. Ha a mennyben elismert egyház tagjaként keményen ítélkező, irgalmatlan és szeretetlen, nagyravágyó, másokat lenéző és ledorongoló vagyok, akkor nem gondolom végig, hogy mindezt hozzáadtam Krisztushoz. Ha így vagyok az egyház, a gyülekezet része, akkor ezeket hozzátettem Krisztus testéhez. Ám ezek Krisztusnak nem tulajdonságai. Amilyen mértékben él bennem a Krisztus, annyiban vagyok a test része, az egyház része. Krisztusban semmi nincs, ami a megromlott emberi természetből származik. És mi lesz velem, ha eljön az idő – márpedig rövidesen eljön –, amikor Krisztus leválaszt egyházáról minden emberit? Mi lesz velem, ha továbbra is ezeket cselekszem? Engem is leválaszt a bűneimmel együtt, és örökre elveszek. Nincs harmadik út: vagy megtérek mindezekből, vagy elveszek.

„Krisztus sóvárogva várja, hogy képmása megmutatkozzék egyházában. Akkor jön el, ha népe az Ő jellemét tökéletesen tükrözni fogja. Nemcsak az a kiváltsága minden keresztynek, hogy várja, hanem hogy siettesse is a mi Urunk Jézus Krisztus eljövételét (2Pt 3,12). Ha mindazok, akik Krisztus nevét vallják, gyümölcsöt teremnének dicsőségére, gyorsan befejeződne az evangélium magvetése az egész világon; az utolsó termés is hamar beérne, és Krisztus eljönne, hogy begyűjtse a drága gabonát.”

„Mindaz, ami alábszállítja, elhomályosítja fogalmainkat az igazságról, az életszentségről, egyenlőségről és pártatlan igazságszolgáltatásról, bármilyen terv vagy szabály, amely Isten ügyvivőit alárendeli embertársa gondolatának, veszélyezteti Istenbe vetett hitüket, elválaszt Istentől, mert elvezet az egyenesség, becsületesség és életszentség ösvényéről. Isten nem ismer el semmilyen tervet, amely által ember embertársát akár a legcsekélyebb mértékben is uralja vagy elnyomja. Az elbukott ember egyedüli reménysége, ha feltekint Jézusra, ha elfogadja Őt egyedüli Üdvözítőjének. Mihelyt az ember vasszabályt állít fel embertársai számára, mihelyt féket vet rájuk és saját elgondolásai szerint hajtja

őket, szégyent hoz Istenre, veszélyezteti saját hittestvéreinek lelkét. Bűnös ember egyedül csak Istenben lehet igazságos, amíg Istenben hisz és Vele élő összeköttetésben áll. A mező virágának a talajban kell gyökereznie. Szüksége van levegőre, harmatra, záporokra és napfényre. Csak akkor növekszik, ha mindezt megkapja, mindez pedig Istentől jön. Érvényes ez az emberekre is. Istentől kapjuk, ami a lélek életére szolgál. Isten figyelmeztet, hogy ne emberben bízunk, ne testi fegyverekben. Akik így tesznek, átok száll rájuk.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 40. o.; *Bizonyosságtételek a prédikátoroknak*, 171–172. o.)

2 Egyedül ki irányíthatja a testet?

- 1Kor 11,3/a • „Akarom pedig, hogy tudjátok, hogy minden férfiúnak feje a Krisztus.”
Eféz 5,23/b • „A Krisztus is feje az egyháznak, és ugyanő megtartója a testnek.”

Olvassuk el 1Kor 12,12–27-et!

.....

.....

A Korinthusiakhoz írt első levélben Pál megerősíti, hogy Isten szándéka különböző tagokból felépíteni Krisztus testét (12,12–27). Ő helyezi el a tagokat a megfelelő helyre, más-más tevékenységet bízva rájuk. Mindegyik testrészt fontos, és mindegyiknek el kell látnia a saját feladatát. Ám egyik tagnak szüksége van a másikra a test jó működése érdekében: ha nem működnek együtt, rövidesen egyik testrészt sem funkcionál. A helyes működés csak a testben mint egészben képzelhető el.

Különbözőek a feladatok a testben: vannak, amelyek népszerűek, mások nem. De nem az a fontos, mi népszerű, hanem az, hogy mire van szükség. Nem lehet mindenki lelkészi feladattal megbízva – a gyülekezetet takarítók munkája ugyanolyan fontos. A takarító becsülje meg a lelkész munkáját, s a lelkész ugyanúgy a takarítóét. Ezek más jellegű feladatok, más-más szolgálat a test élete érdekében, de mindegyikre szükség van, és csak ez az, ami igazán számít. Ha mindenki jól végzi a kötelességeit, akkor rend és élet van a gyülekezetben.

Mindezeken túl alapvető fontosságú, hogy Krisztus irányítása alatt működjön a test. Meg kell értenünk, hogy a fej Krisztus, és nem lehet más. Sem a lelkész, sem más tisztviselő, sem valamelyik tag. A gyülekezet irányítása Krisztus jogköre, ezt ember nem bitorolhatja büntetlenül. Ha más teszi magát a fej helyébe, a test okvetlenül kárt szenved. Megáll a növekedés, lebénul a munka, megáll az élet. Az ember, még ha a legjobb szándékú is, nem képes a test irányítására, csak Krisztus. Ehhez természetesen az szükséges, hogy élő kapcsolat legyen a fej és a tagok között – másképpen nem is jön létre a test –, s ha ez megvan, természetes módon áramlik az élet a tagok között. Nem elég az, hogy elméletben belátjuk a test életének szükségességét, s Krisztus nélkül is működtetni akarjuk. Hagyományokkal, keretekkel, szokásokkal, lelkiismereti nyomással úgymond „összevarrjuk” a tagokat, aztán reménykedünk benne, hogy a test életre kel. Ez nem az élet útja, hanem a halálé. Élet csak Krisztustól, a Főtől ered. Így érthetjük meg, miért vallott kudarcot annyi reformációs próbálkozás a gyülekezetek életében, amelyek önmagukban nem voltak rosszak. Ha nincs igény a tagokban arra, hogy Krisztus testének tagjai legyenek, az Ő személyes vezetése alatt, ha nem látják ennek szükségességét vagy fontosságát, és meg vannak elégedve az állapotukkal, akkor minden reformációs próbálkozás szükségszerűen kudarcot vall. A különálló tagokat nem lehet külső beavatkozással testté formálni.

Ismerjük azt a jelenséget, hogy ha egy békacombba áramot vezetnek, akkor mozogni kezd. Ha kikapcsolják az áramot, akkor mozdulatlan. Van tag, van mozgás, de nincs élet. Így van ez időnként a megújulási próbálkozásokkal is: jönnek újabb kampányok, programok, mennyiséggel is megpróbálhatjuk helyettesíteni a minőséget, de hiába. Kelthetünk büntudatot egymásban, gyakorolhatunk nyomást a másokra, hogy dolgozzon, de ez nem élet, csak áram. Egy ideig hat, azután vége. A Krisztus testében viszont igazi élet van a Szentlélek által. Kiki felismeri és ellátja feladatát, a tagok munkája eredményes lesz, s örömet jelent, nem terhet. Spontán módon megnyilvánul a szeretet a tagok között, minden külön erőfeszítés nélkül, nem önmagukért élnek ezután, hanem a testért.

Ha lelki látásunk lesz arról, hogy egy keresztény csupán egy tag a testben, nem lehetünk többé büszkéek és gőgösek. Minden a látásunkon múlik. Akik felismerik, hogy ők csupán tagok, kétségtelenül értékelik a testet, és tisztelni fogják a többi tagot is. Nem a saját érnyeikre és eredményeikre tekintenek többé, hanem maguk elé helyezik a többiekét. Minden tagnak megvan a feladata, és minden tag tevékenysége a testet szolgálja.

„Az egyház Krisztusra alapozva épül, engedelmeskednie kell Krisztusnak mint fejének. Nem függhet embertől, ember nem irányíthatja. Sokak állítása szerint az egyházban betöltött bizalmi tisztségük feljogosítja őket arra, hogy előírják, mit higgyenek és tegyenek mások. Ezt az igényt Isten nem szentesíti. »Mindnyájan testvérek vagytok« – jelenti ki a Megváltó (Mt 23,8). Mindenki ki van téve a kísértésnek, mindenki esendő, tévedhet. Nem bízhatjuk a vezetést véges elmére. A hit Sziklája Krisztus élő jelenléte az egyházban. A leggyöngébb is rábízhatja magát, és akik a legerősebbnek képzelik magukat, a leggyöngébbnek fognak bizonnyulni, hacsak nem választják Krisztust erősségüknek.»

„Minden gyülekezeti tagnak meg kell értenie, hogy Istenhez kell fordulnia, megtudakolni kötelességét. Helyes, ha a testvérek tanácskoznak, de ha valaki előírja nekik, mit tegyenek, azt kell

felelniük, hogy az Urat választották tanácsadóul... Amikor valaki megengedi, hogy egy másik ember elfordítsa a kötelességtől, amelyet Isten mutatott meg neki, ha emberre bízta magát, ha embert fogad el irányítójául, akkor az igazi alapról hamis és veszélyes alapra lép. Az ilyen ember ahelyett, hogy növekedne és fejlődne, elveszíti a lelkiességét.”

„Bátran mondhatom alázatos hittestvéreimnek, akik az Úr tanácsát követik: Ha tudjátok, hogy Isten valamilyen munkával bízott meg, lássatok hozzá. Akik világosan tudják, lelkiismeretük szerint, hogy Isten vezeti őket, nem szorulnak emberre, hogy meghatározza feladatukat. A legfőbb Tekintély tanácsa szerint járnak el. Biztonság, béke és nyugalom csak akkor van az életünkben, ha a világ legnagyobb Tanítójának tanácsát követjük. El ne forduljunk tehát tévedhetetlen tanácsától!”

„Isten mindenkinek kiszabta a feladatát, szolgáljuk Őt, s akkor majd megtanít, melyik munkára vagyunk a legalkalmasabbak, és hogyan dolgozzunk. De senki ne kezdjen dolgozni másoktól függetlenül, hogy új elméleteket hirdessen. A munkások álljanak összhangban testvéreikkel. Tanácskozzanak és dolgozzanak együtt. Azonban ne gondolják, hogy minden lépésnél várniuk kell, és a magasabb tisztségeket viselőktől kérdezniük, hogy megtehetik-e ezt vagy amazt. Ne emberektől várjátok az irányítást, hanem Istentől!”

„Az a veszély fenyeget, hogy több vállalkozásba kezdünk, mint amennyi munkát jól el tudnánk végezni, és emiatt fontos területeket hanyagolunk el. Ha annyit vállalunk, hogy semmit sem tudunk tökéletesen elvégezni, akkor rosszul terveztünk. Igen, előre kell haladnunk, de nem úgy, hogy ne tudjunk gondoskodni az összes vállalkozásról, vagy legjobb segítőink feláldozása árán tartjuk működésben a dolgokat. Ne vegyük semmibe az emberek életét vagy egészségét. Miközben mindig készen kell állnunk, hogy kövessük a gondviselés vezetését, mégse készítsünk nagyobb terveket, mint a sikeres elvégzésükhöz rendelkezésünkre álló emberi segítség és anyagi javak. Nagy figyelemmel kísérvük a már mű-

ködő vállalkozásokat.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 350. o.; *Bizonyságtételek*, IX., 280. o., V., 338. o.; *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 468. o.)

Krisztus adja a képesítést azokhoz a feladatokhoz, amelyek a mennyből származnak. Ő ismer bennünket a legjobban, s tudja, hogy hajlunk-e a feddésére, nevelésére, Ő ismeri a leghatékonyabb eszközöket arra, hogy a jó útra terelhesse az embert. Pontosán tudja, melyek azok a jó cselekedetek, „amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk” (Éfész 2,10). Hogyan is tudná bárki ember ebben helyettesíteni Őt?

3 *Mi köti össze a tagokat a fővel és egymással?*

Efész 4,15–16 • „Hanem az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva növekedjünk abban, aki a fej, a Krisztusban; akiből az egész test, szép renddel egyberaktván és egybeszerkesztetvén az Ő segedelmének minden kapcsival, minden egyes tagnak mértéke szerint való munkássággal teljesíti a test növekedését a maga fölépítésére, szeretetben.”

1Jn 4,16 • „Megismertük és elhittük az Isten irántunk való szeretetét. Az Isten szeretet; és aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és az Isten is őbenne.”

Jn 13,34–35 • „Új parancsolatot adok nektek, hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.”

Gal 5,22 • „A Lélek gyümölcse: szeretet, öröm, békeség, békétűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség.”

Kol 1,8 • „Aki meg is jelentette nekünk a ti Lélekben való szereteteket.”

A test, a tagok harmóniája elengedhetetlen a jó működéshez. Akkor van összhang egy testben, ha a tagok jól kapcsolódnak egymáshoz, kering közöttük és bennük az élet, s együttműködnek egymással. A test életét a Fej uralma biztosítja, s a szeretet és egymás kölcsönös megbecsülésének megléte bizonyítja. A tag aláveti magát a testnek, az pedig gondoskodik a tagról. Ha igaz szeretet köti össze a tagokat, nincs probléma sem az egyikkel, sem a másikkal.

Gondoljuk el, mi történne egy testtel, ha hirtelen eltűnne a benne lévő összetartó erő. Ha nincs kapcsolat a tagok között, akkor csak egy halom szerv van, de nincs test. A kívülállók pedig megérzik, van-e egység, élet, szeretet a testben. Ha mindenki önző módon csak magáért él, s megelégszik néhány formáság betartásával, akkor nem lesz növekedés, hanem lassú felbomlás, s végül a gyülekezetben bekövetkezik a lelki halál.

Krisztus szavai szerint mi vagyunk a világ világossága. Általában úgy gondolkodunk erről, hogy a tanítás az a világosság, amelyet tovább kell adni az embereknek. Ám János apostol ezt mondja Jézusról: *„Őbenne volt az élet, és az élet volt az emberek világossága.”* (Jn 1,4) Krisztus élete bizonyosságot tett a tanításáról, de ez a tanítás csak egy része volt az életének! Azt élte, amit tanított, nem volt törés a kettő között.

A Szentírásban a víz az élet jelképe, Krisztus életéé. *„Valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha örökké meg nem szomjúhozik; hanem az a víz, amelyet én adok neki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz őbenne.”* (Jn 4,14) *„És a Lélek és a menyasszony ezt mondják: Jöjj! És aki hallja, ezt mondja: Jöjj! És aki szomjúhozik, jöjjön el; és aki akarja, vegye az élet*

vizét ingyen.” (Jel 22,17) A Krisztus testében keringő élet megnyilvánulási formája a szeretet, tapintat, a másik javának keresése, elhordozása, segítése, vagyis a szolgálat. „*Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.*” (Jn 13,35)

Az esetek jelentős részében pusztán a tanításról akarjuk megismertetni magunkat, s meg is van ennek a maga helye, de ez nem minden. Valaki úgy fogalmazott, hogy sokszor „bizonyosságtevési görcs” van bennünk, ahelyett, hogy a Szentlélek irányítana minket, s megmutatná, meddig mehetünk el a tanítással adott esetben. „*Még sok mondanivalóm van hozzátok, de most el nem hordozhatjátok*” – mondta egy alkalommal Jézus a már sok mindent ismerő saját tanítványainak is (Jn 16,12).

„*A munka előrehaladásáért tett erőfeszítéseinkben tanúsítuk a vélemény és cselekvés egységét, amely megmutatja, hogy Isten tanúi vagyunk, és szeretjük egymást. A vizsály marcangolta világ előtt szeretetünk és egységünk bizonyítja, hogy a mennyel állunk összeköttetésben. Ez küldetésünk isteni jellegének meggyőző bizonyítéka.*”

„*Az ember csak akkor tölti be a menny törvényét, ha teljes szívvel, értelmével, lelkével és erejével szereti Istent, felebarátját pedig, mint önmagát. E szeretet megnyilvánulása hoz dicsőséget a magasságban Istennek, és békességet a Földön a jóakarátú embereknek. Az Urat az dicsóíti, ha törvénye nagy célját eléri. A Szentlélek feladata, hogy korról korra szeretettel töltsen meg az emberek szívét, mert a testvériség élő elve a szeretet.*”

„*Az ismeret önmagában értéktelen, ha nincs átítatva Krisztus szeretetével, amely minden élő részt megérint: az értelmet, a szívet, a segítő kezeket és a lábakat – alkalmassá téve az embereket, hogy szilárdan álljanak ott, ahol Isten igényli, nehogy elriasszák a gyengéket az útról. Krisztus lángoló szeretete az elveszendő lelkékért a kereszténység egész rendszerének életét jelenti.*” (Ellen G. White: *Bizonyosságtételek*, VII., 109. o., VIII., 154. o.; *The Signs of the Times*, 1910. május 10.)

4 *Mi a feladatunk az egyház és a gyülekezet megtisztulásában?*

Zsolt 51,19 • „Isten előtt kedves áldozatok: a töredelmes lélek; a töredelmes és bűnbánó szívet, ó, Isten, nem veted te meg!”

Ap csel 3,19 • „Bánjátok meg azért és térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek, hogy így eljőjenek a felüdülés idei az Úrnak színétől.”

Lk 11,13 • „Ha azért ti gonosz léteketre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik Tőle kérik.”

.....

.....

„Népünknek a szentségben való megújulásra van a legnagyobb és legegésőbb szüksége. Elsődleges feladatunknak kell tekintenünk az erre való törekvést! Komoly igyekezetre van szükség az Úr áldásának elnyeréséhez. Nem azért van ez így, mintha Isten nem lenne készséges ránk árasztani áldását, hanem mert készületlenek vagyunk annak elfogadására. Mennyei Atyánk nagyobb készséggel adja Szentlelkét az azt kérőknek, mint amilyen földi szülők adnak jó ajándékokat gyermekeiknek. A mi feladatunk viszont az, hogy bűnvallomás, alázat, bűnbánat és komoly ima által elegendet tegyünk azoknak a feltételeknek, amelyek mellett Isten áldásaiban részesülhetünk. A megújulásra egyedül imánkra jövő válasszként számíthatunk. Az emberek nem találhatnak örömet az Ige hallgatásában mindaddig, amíg nélkülözik Isten Szentlelkét. Amikor azonban a Lélek ereje megérinti szívüket, az Istenről szóló beszéd nem marad hatástalan. Akiket Isten Igéjének tanításai vezetnek a Szentlélek jelenléte és kellő körültekintés kíséretében, azoknak csodálatos tapasztalatban lesz részük összejöveteleinken,

és otthonaikba visszatérve egészséges légkört árasztanak. A régi zászlóvivők tudták, mit jelent imában küzdeni Istennel, és miként lehet részesülni Lelke kiárasztásának örömeiben. Ők már meghaltak, s vajon kik azok, akik betöltik a helyüket? Mi a helyzet a felnövekvő generáció tagjaival? Megtértek-e Istenhez? Engedünk-e a mennyei szenthelyen folyó megtisztító munkának, vagy valamiféle kényszerítő erőre várunk, ami ébredésünk előtt majd a gyülekezetre száll? Az egész egyház megújulásában reménykedünk? Az az idő sohasem jön el. Az egyházban sokan vannak, akik nem tértek meg és nem egyesülnek küzdő, kitartó imában. Egyenként kell dolgoznunk! Többet kell imádkoznunk, és kevesebbet beszélnünk! A bűnök elhatalmasodnak, és az embereket meg kell tanítani arra, hogy ne legyenek elégedettek a kegyesség látszatával, amely lélek és erő nélkül való. Hagyjuk el a bűneinket, tartsuk féken gonosz hajlamainkat, és törekedjünk szívünk vizsgálatára, s akkor majd lelkünk nem lesz tele hiábavalóságokkal! Nem magunkban bízunk majd, és annak tudata tölt el szüntelenül, hogy életerőnket Istentől kapjuk. Sokkal jobban kell félnünk a belső akadályoktól, mint a külsőktől... Sátán semmitől nem fél annyira, mint attól, hogy Isten népe minden akadályt eltávolít az útból, hogy ezáltal az Úr kitölthesse Lelkét a most még lankadó és bűnös gyülekezetre. Ha Sátánon múlna, akkor az idők végéig egyetlen ébredés sem lenne Isten népe körében. De nem vagyunk tudatlanok a módszereit illetően. Lehetséges ellenállni erejének. Ha elkészült Isten Lelke számára az út, az áldás megérkezik. Sátán éppúgy nem tudja megakadályozni az Isten népére hulló áldás záporát, amint nem tudja bezárni a menny ablakait, hogy ne essen eső a földre. Gonosz emberek és démonok nem állhatnak Isten művének útjába, és nem zárhatják el jelenlétét népének tagjai előtt, ha megadó és megtört szívvel megbánják és elhagyják bűneiket, s hit által Isten ígéreteire hivatkoznak. Minden kísértést és minden ellenszegülésre való késztetést – akár titkosat, akár nyíltat – sikerrel vissza lehet utasítani: »nem erővel, sem hatalommal, hanem az én Lelkemmel, azt mondja a Seregek Ura« (Zak 4,6).

„»Aki győz, megadom annak, hogy az én királyiszékembe üljön velem, amint én is győztem, és ültem az én Atyámmal az Ő királyiszékében.« (Jel 3,21) Győztesek lehetünk. Igen, mindenben, és teljesen győztesek. Jézus meghalt, hogy utat készítsen nekünk a meneküléshez, hogy legyőzhessük minden hibánkat, ellenállhassunk minden kísértésnek, és végül az Ő trónján ülhessünk. Kiváltságunk az, hogy hitünk és üdvösségünk legyen. Isten hatalma az idők folyamán nem lett kisebb. Most is ugyanolyan bőségben árasztja áldását, mint egykor; de az egyház elvesztette hitét, hogy kimondja, amit Jákób mondott, és küzdjön, ahogyan ő tette: »Nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engem!« (1Móz 32,26) A kitartó hit kezd eltűnni, de újjá kell élednie Isten népének szívében. Hirdetniük kell az áldást. Az élő hit mindig fölfelé vezet Istenhez és a dicsőséghez, a hitetlenség pedig a sötétségbe és a halálba visz. Sokan annyira belemerültek a földi gondokba és aggodalmakba, hogy kevés idejük jut az imára, és alig érzik annak szükségességét. Talán megtartják az istentisztelet külső formaságait, de hiányzik belőlük a könyörgés igazi lelkülete. Így nagyon eltávolodtak a Példaképtől. Jézus, a mi példaképünk sok időt töltött el imával, és milyen komolyak, milyen buzgók voltak imái! Ha Ő mint Isten szeretett Fia ilyen komolyságot tanúsított, így szenvedett, mennyire szükségünk van nekünk – akik a mennyből kapjuk minden erőnket – arra, hogy egész lelkünk felinduljon az Istennel való küzdelemre. Nem szabad megnyugodnunk, amíg minden felismert bűnünket meg nem bánjuk, mert kiváltságunk és kötelességünk hinni azt, hogy Isten elfogadott bennünket. Nem szabad másokra várnunk, akik kijuttatnak minket a sötétségből és elnyerik számunkra a győzelmet. Istent az elveink, és nem az érzelmeink alapján kell szolgálnunk. Magunknak kell kiharcolnunk a győzelmet, reggel és este, a saját családjunkban. Napi munkánk sem tarthat vissza ettől. Időt kell szentelnünk az imára, és miközben imádkozunk, hinnünk kell, hogy Isten meghallgat minket. Talán nem érezzük mindig az azonnali választ, de hitünk ekkor próbáltatik meg. Bebizonyíthatjuk, hogy bízunk Istenben, és élő,

kitartó hitünk van.” (Ellen G. White: *Szemelvények*, I., Felhívás megújulásra c. fejj.; „*A Szentlélek eljő reátok*”, 367. o.)

5 *Hűtlenségünk megakadályozhatja-e a megváltási terv egyik célját, az egyház megtisztulását?*

Ésa 42,6 • „Én, az Úr, hívtalak el igazságban, és fogom kezedet, és megőrizlek, és népnek szövetségévé teszek, pogányok világosságává.”

Zak 13,8–9 • „És lesz az egész földön, így szól az Úr: a két rész kivágattatik azon és meghal, de a harmadik megmarad rajta. És beviszem a harmadrészt a tűzbe, és megtisztítom őket, amint tisztítják az ezüstöt, és megpróbálom őket, amint próbálják az aranyat; ő segítségül hívja az én nevemet és én felelni fogok neki, ezt mondom: »Népem ő!« Ő pedig ezt mondja: »Az Úr az én Istenem!«”

2Kor 13,8 • „Mert semmit sem cselekedhetünk az igazság ellen, hanem csak az igazságért.”

Ésa 46,9–11 • „Emlékezzetek meg a messze régi dolgokról, hogy én vagyok Isten, és nincsen több; Isten vagyok, és nincs hozzám hasonlatos. Aki megjelentem kezdettől fogva a véget, és előre azokat, amik még meg nem történtek, mondván: tanácsom megáll, és véghezviszem minden akaratomat; aki elhívom napkeletről a sást, messze földről tanácsom férfiát; nem csak szóltam, ki is viszem, elvégezem, meg is cselekszem!”

Tit 2,11–14 • „Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, amely arra tanít minket, hogy megtagadván a hitetlenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen, igazán és szentül éljünk a jelenvaló világon, várván ama boldog reménységet, a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsősége megjelenését; aki önmagát adta értünk, hogy megváltson minket minden hamisság-

tól, és tisztítson önmagának kiváltképpen való népet, jó cselekedetekre igyekezőt.”

Isten munkáját nem ítéltjük meg a mi emberi fogalmaink szerint. Az ember a körülményektől teszi függővé, hogy el tudja-e érni a célját, Isten pedig a kitűzött célhoz alakítja a körülményeket. A megváltási terv célja egy tiszta, bűn felett győztes hívő közösség, amelyen a pokol kapui sem vehetnek erőt. Ez a cél pedig megvalósul – vagy velünk, vagy nélkülünk. Sem sátáni, sem emberi ellenállás meg nem akadályozhatja ezt. Akarunk a győztesek között lenni? Csak rajtunk áll.

6 *Milyen gyógyírt kínál Jézus egyéni és közösségi hiányosságainkra?*

Jel 3,14–22 • „A laodiceai gyülekezet angyalának is írd meg: Ezt mondja az Ámen, a hű és igaz bizonyság, az Isten teremtésének Fejedelme: Tudom a te cselekedeteidet, hogy te sem hideg nem vagy, sem forró; bárcsak hideg volnál vagy forró. Így, mivel langymeleg vagy, sem hideg, sem forró, ki foglak vetni téged az én számból. Mivel ezt mondd: Gazdag vagyok és meggazdagodtam, és semmire nincs szükségem – és nem tudod, hogy te vagy a szánandó és a beteg, a szegény, vak és mezítelen. Azt tanácsolom neked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy; és fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen, s ne látsszon ki a te mezítelenséged rútsága; és szemgyógyító írral kend meg a szemeidet, hogy láss. Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem: légy buzgóságos azért, és

térj meg. Íme az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő énvelem. Aki győz, megadom annak, hogy az én királyiszékembe üljön velem, amint én is győztem és ültem az én Atyámmal az Ő királyiszekében. Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek.”*

Az a legmeggrázóbb ebben a szakaszban, hogy a jelképes kifejezés szerint Krisztus az egyházon kívül van. A Megváltó anynyiban van jelen mind az egyes hívő, mind az egyház életében, amennyiben követik a beszédét, igénylik a jelenlétét és engedelmeskednek neki – mind egyénileg, mind gyülekezeti, egyházi szinten. Krisztus Lelke nem tudja áthatni saját egyházát az emberi ellenállás miatt. Pál az efézusi levél 5. fejezetében elmondta, hogy milyen egyházat szeretne Isten. Ehhez képest az ige tanúságtétele szerint a laodiceai egyház beteg, szánandó, szegény, vak és mezítelen. Az Úr egyháza, az Úr egyháza, az Úr egyháza ez** – mondják sokan. Valóban az? Igen, de olyan egyház, amelynek meg kell tisztulnia. Nem értük el még a „tisztta, fehér gyolcsot”, jelen állapotunkban nem vagyunk alkalmasak sem a mennyre, sem földi feladataink Isten szerinti elvégzésére. Laodicea egyháza vak annak meglátására, hogy mit kívánna tőle Isten valójában. Ami az egyház birtokában van, az legtöbbször pusztta ismeret, önmagában nem jelent gazdagságot. A gazdagságot a hitben való kipróbáltság, az Úr jelenléte, személyes vezetése, belső emberünket megszólító

* Pontosított fordítás szerint.

** Vö. Jer 7. feje.

beszéde jelentené. Nem az a probléma, hogy nincs lehetőségünk meríteni Krisztusból, hiszen a kegyelem ajtaja nyitva áll, hanem az, hogy túlságosan sok elemet hordoz magában az egyház (és az egyén is), ami nem Krisztustól és Krisztusból való, s ez nem engedi meg, hogy az Úr belépjen az ajtón. Az ajtó az emberi értelmet is jelenti az igében,* s ebből a szempontból nézve a dolgokat világos, hogy amíg természetes képességeinkből fakadó, jónak látszó** gondolatainkat tekintjük alapnak, Krisztus elvei nem juthatnak érvényre. Nemcsak mint egyéneknek, hanem mint testületnek, egyháznak is szükségünk van a fehér ruhára, amelyen sem folt, sem ránc nincsen, szükségünk van az állhatatos hit aranyára és a szemgyógyító írra. Ellen G. White ezt írta 1904-ben, több mint száz évvel ezelőtt: „*A laodiceai üzenet kinyilatkoztatja gyülekezetünk állapotát.*”*** Feltehetjük a kérdést: vajon azóta alapvetően javult-e a helyzet, alapvetően változott-e a Krisztusra váró nép lelkülete?

Ki üzen nekünk a Szentírás lapjairól? „*Az Ámen, a hű és igaz bizonyosság, az Isten teremtésének Fejedelme.*” Az ámen szó, ismerjük, azt jelenti: „így van”, „így legyen”. Imádságaink végén ezzel az ünnepélyes szóval a hitünket, a teljes bizalmunkat fejezzük ki Isten iránt, és azért, hogy meghallgatta a kéréseinket. Az „Ámen”, az „Így van” üzen nekünk, a hű és igaz bizonyosság, Isten teremtésének fejedelme. Ha valaki ismer minket, a mi teremtőnk biztosan. Nincs tehát értelme vitatkoznunk vagy ellenkeznünk Vele.

A második dolog, amit rendkívül fontos meglátnunk, hogy ez az üzenet az egyenes – és a mi fülünknek talán keménynek tűnő – kijelentéseivel együtt a szeretet és a segíteni akarás üzenete. Jézus sokkal igazabb barátunk annál, hogy a mi pillanat-

* Lásd Jn 10. fejezetéből a jó pásztorról szóló részt.

** Vö. Péld 14,12.

*** 1904. december 15., idézi: „*A Te Igéd igazság*”, 237. o.

nyi kényelmünk kedvéért elhallgassa az életünkben lévő rossz-
szat, mert Ő az örök érdekeinkre tekint. Jézus ezt mondja:
„akiket én szeretek”. Nem lehet kétségünk afelől, hogy Jézus
szereti a népét. Tanácsot ad, zörget a szívünk ajtaján, felkínálja
a fehér ruhákat, a hit aranyát, a gyógyszert, a győzelmet. Isten
ezt mondja: „*Mit kellett volna még tennem szőlőmmel, mit meg
nem tettem vele?*” (Ésa 5,4) Mit kellene még Istennek felkínál-
nia számunkra? Nincs ennél több. Ezután már csak az emberen
múlik, él-e azzal, amit felajánlottak neki. „*Jézus Krisztus tegnap,
ma és örökké ugyanaz.*” (Zsid 13,8) Krisztus szeretete állandó:
ugyanaz, mint amikor teremtett, ugyanaz, mint amikor az éle-
tét adta értünk, és ugyanaz ma is, amikor ezt a jellemzést adja
az állapotunkról. Soha, egy pillanatig sem szabad kételkednünk
az Ő szeretetében. Ez a szeretet menteni akar. Az üzenet nem
a teljes elvetés üzenete, hanem a rostálásé: lesznek, akik forró-
vá lesznek, és Krisztus a magáénak vallja őket, és lesznek a
langymelegek, akiket kivet majd a szájából. De a gyógyszer, a
lehetőség mindenkié, csak lesznek, akik nem élnek vele.

„*A laodiceai üzenet mindazokra alkalmazható, akiknek nagy
világosságuk és sok kedvező lehetőségük volt, de nem becsülték
meg ezeket...Milyen éles fényben mutatja be az üzenet azokat,
akik azt gondolják, hogy minden igazságot ismernek, büszkék a
jártasságukra Isten Igéjében, miközben annak megszentelő erejét
nem tapasztalták az életükben. Isten szeretetének lángja nincs a
szívükben, márpedig éppen ez a bizonyos buzgó szeretet az, ami
a gyülekezetet a világ világosságává teszi.*” (Review and Herald, 1902.
március 11.; Adventist Review and Sabbath Herald, 1889. július 23.)

„*Féltétek az Istent*” – ez a világnak szóló utolsó kegyelmi
üzenet első mondata (Jel 14,7). Hogyan adhatjuk ezt tovább
az embereknek, ha mi magunk nem féljük Őt, ha nem gyűlöl-
jük a gonoszt, és nem távozunk el a bűntől?

Laodicea problémája a vakság, a szegénység, az elesettség, a
mezítelenség. Krisztus minderre gyógyszert kínál. Tanácsol,
mert szeret, mert még meg tud menteni bennünket. Nem

kényszerít: ha akarjuk, Tőle vehetünk ingyen ajándékként aranyat, ruhákat, szemgyógyító írt. Ha belátjuk, hogy szükségünk van Őrá, hogy nélküle nem vagyunk gazdagok, sőt szándóak és szegények vagyunk, akkor meg tud gyógyítani.

„Sok szívben szinte nyoma sincs a lelki életnek, és ez nagyon elszomorít. Attól tartok, hogy a világ, a test és az ördög elleni küzdelmet feladtuk. Kiegyezzünk-e félholt keresztényekként a világ önző és telhetetlen lelkületével, osztozva istentelenségében és mosolyogva csalásain? Ne tegyük, hanem ragaszkodjunk az igazság alapelveihez, Isten kegyelméből! Kezdeti bizalmunkat tartsuk meg erősen mindvégig! »Az igyekezetben ne legyetek restek; léleken buzgók legyetek, az Úrnak szolgáljatok!« (Rm 12,11) Egy Mesterünk van, Krisztus. Rá kell tekinteniünk! Bölcsességet kell nyernünk Tőle. Kegyelme által meg kell őrizniünk megbízhatóságunkat. Szelíden és töredelmesen állva Isten előtt, be kell mutatnunk Krisztust a világnak. Gyülekezeteinkben több prédikációt akartak, a tagok a Szentlélek helyett a szószékről hangzó kijelentésekre támaszkodtak. Mivel lelki ajándékaikat nem használták, azok elgyengültek, eltorzultak. Ha a prédikátorok új területeken kezdenének dolgozni, akkor a tagokra nagyobb felelősség hárulna, s így a képességeik is fejlődnének. Isten súlyos vádat emel a prédikátorok és népe ellen lelki gyengeségük miatt: »Tudom a te dolgaidat, hogy te sem hideg nem vagy, sem hév; vajha hideg volnál, vagy hév. Így, mivel langymeleg vagy, sem hideg, sem hév, kivetlek téged az én számból. Mivel ezt mondom: Gazdag vagyok és meggazdagodtam, és semmire nincs szükségem; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, a nyavalyás, szegény, vak és meztelen: azt tanácsolom neked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy, és fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen, s ne láttassék ki meztelenséged rútsága; és szemgyógyító írral kend meg a szemeidet, hogy láss.« (Jel 3,15–18) Isten lelki ébredésre és reformációra szólítja fel népét. Ha ez nem jön el, akkor a langymelegek még visszataszítóbbak lesznek az Úr számára, mígnem megszűnik gyermekeinek tekinteni őket. A Szentlélek

vezetése által kísért megújulásra és reformációra van szükség. A megújulás és a reformáció két különböző dolog. A megújulás a lelki élet megelevenedését, az értelem és szív erőinek megélénkülését, azaz a lelki halálból való feltámadást jelenti. A reformáció mögött pedig újjászerveződés, elgondolások és tanítások, valamint a szokások és a tettek megváltozása áll. A reformáció nem teremheti meg a szentség jó gyümölcseit, ha nem kapcsolódik össze a Lélektől indított megújulással. A megújulásnak és a reformációnak el kell végezniük kijelölt feladatukat.” (Review and Herald, 1902. február 25. – idézi Ellen G. White: *Szemelvények*, I., Felhívás megújulásra c. fej.)

Az e heti adomány a médiaosztályt támogatja.

FÜGGELÉK

Javaslat a Biblia-tanulmány átvételére

I. Első átvétel, hét elején

1. Olvassuk el a kérdéseket és az igéket, előbb minden leckénél, majd egyenként is.
2. Írjuk be a választ az ige alapján a pontozott vonalra (de hagyjunk helyet).
3. Olvassuk el a megjegyzést.
4. Húzzuk alá vagy karikázzuk be, ami a legjobban megragadott belőle, de csak azt az egyet!

Az összes kérdésre alkalmazzuk ezeket a pontokat, így áttekinthetjük, mivel foglalkozunk majd a hét folyamán.

II. Napi átvétel

Olvassuk el a napi kérdés igéjét, a válaszunkat, a megjegyzést. Húzzuk alá más módon, ami még felkelti a figyelmünket. Gondolkodjunk el arról, hogyan szól ez a kérdés akár a személyes életünkről, vagy a gyülekezet, az egyház életéről? Miben kell még fejlődnöm/fejlődnünk? Egészítsük ki válaszunkat e gondolatok alapján. Imádságainkba foglaljuk bele a kéréseinket és az elhatározásainkat.

III. A megismert tanulmány súlyozása

Péntek este gondoljuk át, sikerült-e a héten valamiben fejlődnünk? Ha van tapasztalatunk, jegyezzük le a válaszhoz. A szombatiskolai tanítók írják a kérdések mellé, hogy a rendelkezésre álló kb. 50 percből mennyi időt szánának az adott kérdés megbeszélésére, ez segít gazdálkodni az idővel az átvétel folyamán.

IV. A közös átvétel

Csak a legfontosabb dolgokról beszéljünk, amit az adott témával kapcso-

latban megértettünk, illetve a tapasztalatainkról, az életünk előrehaladásáról. Ne mondjuk el újra, amit már mások elmondtak, hanem kiegészítőleg szóljunk, legfeljebb egy mondattal utaljunk a korábbiakkal való egyetértésünkre, vagy egyet nem értésünkre. Mindig röviden, tömören, átgondoltan szóljunk, kerüljük önmagunk ismétlését, mert ez fárasztja a hallgatókat és elveszi az időt.

ÁHÍTATOK MINDEN NAPRA

Október

1. hétfő	1Pt 4,15–16	
2. kedd	Jn 17,19	
3. szerda	Rm 10,10–11	
4. csütörtök	Fil 3,12	
5. péntek	1Jn 1,7	Napnyugta: 18.17
6. szombat	Péld 15,18	
7. vasárnap	1Móz 17,1	
8. hétfő	Zsid 5,12	
9. kedd	Eféz 4,22–23	
10. szerda	5Móz 26,10–11	
11. csütörtök	1Pt 1,22	
12. péntek	Zsid 11,24, 27	Napnyugta: 18.03
13. szombat	Mt 25,23	
14. vasárnap	Náhum 1,7	
15. hétfő	Zsolt 25,10	
16. kedd	Kol 3,16	
17. szerda	1Thess 5,14	
18. csütörtök	2Krón 15,7	
19. péntek	2Tim 1,7	Napnyugta: 17.50
20. szombat	Ésa 40,30–31	
21. vasárnap	Zsolt 18,3	
22. hétfő	2Kor 8,2–5	
23. kedd	Jn 12,24	
24. szerda	Lk 12,42–43	
25. csütörtök	1Thess 5,4–6	
26. péntek	Mt 25,40	Napnyugta: 17.38
27. szombat	Péld 8,20	
28. vasárnap	Jn 13,8	
29. hétfő	Zsolt 113,5–6	
30. kedd	2Kor 5,18	
31. szerda	Kol 3,13	

ÁHÍTATOK MINDEN NAPRA

November

1. csütörtök	Rm 15,14	
2. péntek	Kol 1,11	Napnyugta: 16.27
3. szombat	Zsolt 84,6–8	
4. vasárnap	Júd 20–21	
5. hétfő	1Jn 2,6	
6. kedd	Ésa 51,7	
7. szerda	Jn 16,26–27	
8. csütörtök	Jn 14,26	
9. péntek	Eféz 3,16–17	Napnyugta: 16.17
10. szombat	Lk 22,31–32	
11. vasárnap	Kol 2,6–7	
12. hétfő	Zsolt 22,12	
13. kedd	Ésa 53,12	
14. szerda	Lk 23,42–43	
15. csütörtök	Zsolt 22,2	
16. péntek	2Kor 5,21	Napnyugta: 16.08
17. szombat	Jn 14,30	
18. vasárnap	Jn 21,15	
19. hétfő	Jel 22,17	
20. kedd	1Tim 2,4	
21. szerda	Fil 1,27	
22. csütörtök	Kol 3, 2–4	
23. péntek	Jel 1,7	Napnyugta: 16.01
24. szombat	Zsid 13,5	
25. vasárnap	Mt 4,19	
26. hétfő	1Thess 5,15	
27. kedd	2Tim 2,24–25	
28. szerda	2Pt 1,10	
29. csütörtök	Lk 19,10	
30. péntek	Rm 15,2–3	Napnyugta: 15.57

ÁHÍTATOK MINDEN NAPRA

December

1. szombat	Efész 6,10	
2. vasárnap	Mik 7,7–8	
3. hétfő	Zsolt 80,20	
4. kedd	Sir 3,25–26	
5. szerda	1Jn 3,18	
6. csütörtök	Zsolt 36,10	
7. péntek	2Kor 7,1	Napnyugta: 15.54
8. szombat	1Jn 3,2	
9. vasárnap	Jn 17,23	
10. hétfő	Zsid 10,38–39	
11. kedd	Ésa 49,6	
12. szerda	2Tim 2,3–4	
13. csütörtök	Ap csel 4,12	
14. péntek	Zsolt 119,125	Napnyugta: 15.53
15. szombat	Kol 1,10	
16. vasárnap	2Pt 3,14	
17. hétfő	Jak 3,16–17	
18. kedd	Rm 13,11–12	
19. szerda	Zsolt 118,8–9	
20. csütörtök	Fil 2,3, 5	
21. péntek	Rm 15,5–6	Napnyugta: 15.56
22. szombat	Lk 6,38	
23. vasárnap	1Tim 1,5	
24. hétfő	1Pt 4,9	
25. kedd	1Jn 4,11–12	
26. szerda	1Thess 5,16, 18	
27. csütörtök	Ésa 48,17–18	
28. péntek	Ésa 60,19–20	Napnyugta: 16.00
29. szombat	Ésa 60, 21–22	
30. vasárnap	Zsid 10, 35–37	
31. hétfő	Zsolt 90,12, 16–17	

